

Uradni list

Evropske unije

L 303

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Letnik 61

28. november 2018

Vsebina

I Zakonodajni akti

UREDBE

- ★ Uredba (EU) 2018/1805 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o vzajemnem priznavanju sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu 1
- ★ Uredba (EU) 2018/1806 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o seznamu tretjih držav, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja imeti vizume, in držav, katerih državljani so izvzeti iz te obveznosti 39
- ★ Uredba (EU) 2018/1807 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o okviru za prosti pretok neosebni podatkov v Evropski uniji ⁽¹⁾ 59

DIREKTIVE

- ★ Direktiva (EU) 2018/1808 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o spremembi Direktive 2010/13/EU o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) glede na spreminjajoče se tržne razmere 69

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP.

SL

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2018/1805 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 14. novembra 2018

o vzajemnem priznavanju sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti točke (a) člena 82(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Unija si je zadala cilj ohranjanja in razvijanja območja svobode, varnosti in pravice.
- (2) Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah v Uniji temelji na načelu vzajemnega priznavanja sodb in sodnih odločb, ki je od zasedanja Evropskega sveta v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 na splošno znano kot temelj pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah v Uniji.
- (3) Začasno zavarovanje in odvzem predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, spadata med najučinkovitejše načine boja proti kaznivim dejanjem. Unija je zavezana zagotavljanju učinkovitejšega odkrivanja, odvzema in ponovne uporabe sredstev, pridobljenih s kaznivimi dejanji, v skladu s „Stockholmskim programom – odprta in varna Evropa, ki služi državljanom in jih varuje“ ⁽²⁾.
- (4) Ker so kazniva dejanja pogosto nadnacionalna, je za začasno zavarovanje in odvzem predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, bistvenega pomena učinkovito čezmejno sodelovanje.
- (5) Sedanji pravni okvir Unije za vzajemno priznavanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu predstavlja okvirna sklepa Sveta 2003/577/PNZ ⁽³⁾ in 2006/783/PNZ ⁽⁴⁾.
- (6) Iz poročil Komisije o izvajanju okvirnih sklepov 2003/577/PNZ in 2006/783/PNZ je razvidno, da sedanji sistem za vzajemno priznavanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu ni v celoti učinkovit. Navedena okvirna sklepa se v državah članicah ne izvajata in uporabljata enotno, kar povzroča pomanjkljivo vzajemno priznavanje in neoptimalno čezmejno sodelovanje.

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 4. oktobra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 6. novembra 2018.

⁽²⁾ UL C 115, 4.5.2010, str. 1.

⁽³⁾ Okvirni sklep Sveta 2003/577/PNZ z dne 22. julija 2003 o izvrševanju sklepov o zasegu premoženja ali dokazov v Evropski uniji (UL L 196, 2.8.2003, str. 45).

⁽⁴⁾ Okvirni sklep Sveta 2006/783/PNZ z dne 6. oktobra 2006 o uporabi načela vzajemnega priznavanja odredb o zaplembi (UL L 328, 24.11.2006, str. 59).

- (7) Pravni okvir Unije za vzajemno priznavanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu ni sledil nedavnemu razvoju zakonodaje na ravni Unije in na nacionalni ravni. Zlasti Direktiva 2014/42/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ določa minimalna pravila o začasnem zavarovanju in odvzemu premoženja. Ta minimalna pravila se nanašajo na odvzem predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, tudi v primeru bolezni ali bega osumljenca ali obdolženca, kadar se je kazenski postopek v zvezi s kaznivim dejanjem že začel, razširjeni odvzem in odvzem tretji osebi. Poleg tega se ta minimalna pravila nanašajo tudi na začasno zavarovanje premoženja zaradi morebitnega poznejšega odvzema. Vrste sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu, ki jih zajema navedena direktiva, bi moral zajemati tudi pravni okvir za vzajemno priznavanje.
- (8) Evropski parlament in Svet sta ob sprejetju Direktive 2014/42/EU v izjavi navedla, da je učinkovit sistem za začasno zavarovanje in odvzem v Uniji neločljivo povezan z dobro delujočim vzajemnim priznavanjem sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu. Glede na dejstvo, da je treba v Uniji vzpostaviti celovit sistem za začasno zavarovanje in odvzem predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, sta pozvala Komisijo, naj predstavi zakonodajni predlog o vzajemnem priznavanju sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu.
- (9) Komisija je v svojem sporočilu z dne 28. aprila 2015 z naslovom „Evropska agenda za varnost“ navedla, da pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah temelji na učinkovitih čezmejnih instrumentih ter da je vzajemno priznavanje sodb in sodnih odločb ključni element varnostnega okvira. Ponovno je tudi poudarila, da je treba izboljšati vzajemno priznavanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu.
- (10) Komisija je v svojem sporočilu z dne 2. februarja 2016 o akcijskem načrtu za okrepitev boja proti financiranju terorizma poudarila, da je treba zagotoviti, da se storilec kaznivih dejanj, ki financirajo terorizem, odvzamejo sredstva. Navedla je, da je za onemogočanje dejavnosti organiziranega kriminala, s katerimi se financira terorizem, bistveno, da se tem storilec kaznivih dejanj odvzame premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem. Zato je glede na navedbo Komisije treba z uporabo načela vzajemnega priznavanja zagotoviti, da se vse vrste sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu izvršijo v čim večjem obsegu po vsej Uniji.
- (11) Za zagotovitev učinkovitega vzajemnega priznavanja sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu bi bilo treba s pravno zavezujočim pravnim aktom Unije, ki se neposredno uporablja, določiti pravila o priznavanju in izvrševanju teh sklepov.
- (12) Pomembno je olajšati vzajemno priznavanje in izvrševanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu premoženja, in sicer z določitvijo pravil, ki obvezujejo državo članico, da brez nadaljnjih formalnosti prizna sklepe o začasnem zavarovanju in sklepe o odvzemu, ki jih izda druga država članica v okviru postopkov v kazenskih zadevah, ter izvrši te sklepe na svojem ozemlju.
- (13) Ta uredba bi se morala uporabljati za vse sklepe o začasnem zavarovanju in vse sklepe o odvzemu, izdane v okviru postopkov v kazenskih zadevah. „Postopki v kazenskih zadevah“ je avtonomen pojem v pravu Unije, kot ga razlaga Sodišče Evropske unije, ne glede na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice. Ta pojem zato zajema vse vrste sklepov o začasnem zavarovanju in vse vrste sklepov o odvzemu, izdane v okviru postopkov v zvezi s kaznivimi dejanji, torej ne samo sklepov, ki jih ureja Direktiva 2014/42/EU. Zajema tudi druge vrste sklepov, ki so bili izdani brez pravnomočne obsodbe. Tudi če takšni sklepi v pravnem sistemu države članice ne obstajajo, bi moralo biti dopustno, da zadevna država članica prizna in izvrši takšen sklep, ki ga je izdala druga država članica. Med postopke v kazenskih zadevah bi bile lahko vključene tudi kazenske preiskave, ki jih opravljajo policija in drugi organi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj. Sklepi o začasnem zavarovanju in sklepi o odvzemu, izdani v postopkih v civilnih ali upravnih zadevah, bi morali biti izključeni s področja uporabe te uredbe.
- (14) Ta uredba bi morala zajemati sklepe o začasnem zavarovanju in sklepe o odvzemu v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jih zajema Direktiva 2014/42/EU, ter sklepe o začasnem zavarovanju in sklepe o odvzemu v zvezi z drugimi kaznivimi dejanji. Zato kazniva dejanja, ki jih zajema ta uredba, ne bi smela biti omejena na posebno huda kazniva dejanja, ki imajo čezmejno razsežnost, saj člen 82 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) ne zahteva takšne omejitve za ukrepe, ki določajo pravila in postopke za zagotovitev vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/42/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o začasnem zavarovanju in odvzemu predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, v Evropski uniji (UL L 127, 29.4.2014, str. 39).

- (15) Za sodelovanje med državami članicami, ki temelji na načelu vzajemnega priznavanja in takojšnji izvršitvi sodnih odločb, je predpogoj zaupanje, da bodo odločbe, ki jih je treba priznati in izvršiti, vedno sprejete v skladu z načeli zakonitosti, subsidiarnosti in sorazmernosti. Predpogoj za takšno sodelovanje je tudi, da se ohranijo pravice oseb, na katere vpliva sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu. To so lahko fizične ali pravne osebe, mednje pa bi morale biti uvrščene osebe, zoper katero je bil izdan sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu, ali oseba, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu, pa tudi vse tretje osebe – vključno s tretjimi osebami, ki ravna v dobri veri –, v katerih pravice do zadevnega premoženja ta sklep neposredno posega. O tem, ali sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu neposredno posega v pravice takšnih tretjih oseb, se odloči v skladu s pravom države izvršiteljice.
- (16) Ta uredba ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in pravnih načel, kot so določeni v členu 6 Pogodbe o Evropski uniji (PEU).
- (17) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznana v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina) in Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP). To vključuje načelo, da je prepovedana vsakršna diskriminacija na podlagi spola, rasnega ali etničnega porekla, vere, spolne usmerjenosti, državljanstva, jezika, političnega stališča ali invalidnosti. Ta uredba bi se morala uporabljati v skladu s temi pravicami in načeli.
- (18) Države članice, ki jih zavezujejo direktive 2010/64/EU ⁽¹⁾, 2012/13/EU ⁽²⁾, 2013/48/EU ⁽³⁾, (EU) 2016/343 ⁽⁴⁾, (EU) 2016/800 ⁽⁵⁾ in (EU) 2016/1919 ⁽⁶⁾ Evropskega parlamenta in Sveta, bi morale v kazenskih postopkih, zajetih v tej uredbi, upoštevati v njih določene procesne pravice. Vsekakor pa bi se morala v vseh postopkih, zajetih v tej uredbi, uporabljati jamstva iz Listine. Zlasti bi se morala uporabljati bistvena jamstva v kazenskih postopkih, določena v Listini, v tistih postopkih v kazenskih zadevah, ki niso kazenski postopki, a so zajeti v tej uredbi.
- (19) Pravila o posredovanju, priznavanju in izvrševanju sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu bi sicer morala zagotavljati učinkovitost postopka odvzema sredstev, pridobljenih s kaznivim dejanjem, vendar je treba spoštovati temeljne pravice.
- (20) Pristojni organ države izvršiteljice bi moral pri presoji dvojne kaznivosti preveriti, ali bi bila za dejanske elemente zadevnega kaznivega dejanja, kot so predstavljeni v potrdilu o začasnem zavarovanju ali potrdilu o odvzemu, ki ga predloži pristojni organ države izdajateljice, predpisana kazenska sankcija tudi v državi izvršiteljici, če bi se zgodili v tej državi v času odločitve o priznanju sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu.
- (21) Organ izdajatelj bi moral zagotoviti, da sta ob izdaji sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu spoštovani načeli nujnosti in sorazmernosti. V skladu s to uredbo bi moral biti sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu izdan in posredovan izvršitvenemu organu v drugi državi članici samo, kadar bi ga bilo mogoče izdati in uporabljati izključno v nacionalnem primeru. Organ izdajatelj bi moral v vsakem posameznem primeru oceniti, ali so takšni sklepi nujni in sorazmerni, saj se priznanje in izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju oziroma sklepa o odvzemu ne bi smela zavriniti iz razlogov, ki niso določeni v tej uredbi.
- (22) V določenih primerih lahko sklep o začasnem zavarovanju izda organ, ki ga imenuje država izdajateljica in je v skladu z nacionalnim pravom pristojen, da v kazenskih zadevah izda ali izvrši sklep o začasnem zavarovanju, ter ki ni sodnik, sodišče ali državni tožilec. V takih primerih bi moral sklep o začasnem zavarovanju potrditi sodnik, sodišče ali državni tožilec, preden se posreduje izvršitvenemu organu.

⁽¹⁾ Direktiva 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. oktobra 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih (UL L 280, 26.10.2010, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščenosti v kazenskem postopku (UL L 142, 1.6.2012, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijetje ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemom prostosti (UL L 294, 6.11.2013, str. 1).

⁽⁴⁾ Direktiva (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (UL L 65, 11.3.2016, str. 1).

⁽⁵⁾ Direktiva (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku (UL L 132, 21.5.2016, str. 1).

⁽⁶⁾ Direktiva (EU) 2016/1919 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2016 o brezplačni pravni pomoči za osumljene in obdolžene osebe v kazenskem postopku ter za zahtevane osebe v postopku na podlagi evropskega naloga za prijetje (UL L 297, 4.11.2016, str. 1).

- (23) Države članice bi morale imeti možnost, da predložijo izjavo, v kateri bi navedle, da bi jim moral organ izdajatelj v primeru posredovanja potrdila o začasnem zavarovanju ali potrdila o odvzemu za namene priznanja in izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu skupaj s tem potrdilom posredovati tudi izvirnik sklepa o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu oziroma njegovo overjeno kopijo. Države članice bi morale Komisijo obvestiti ob predložitvi ali umiku takšne izjave. Komisija bi morala takšne informacije dati na voljo vsem državam članicam in Evropski pravosodni mreži, določeni s Sklepom Sveta 2008/976/PNZ ⁽¹⁾. Evropska pravosodna mreža bi morala te informacije objaviti na spletišču iz navedenega sklepa.
- (24) Organ izdajatelj bi moral potrdilo o začasnem zavarovanju ali potrdilo o odvzemu, po potrebi skupaj s sklepom o začasnem zavarovanju ali sklepom o odvzemu, posredovati neposredno izvršitvenemu organu ali pa osrednjemu organu države izvršiteljice, kakor je ustrezno, in sicer na kateri koli način, ki omogoča pisni zapis in izvršitvenemu organu omogoči, da se prepriča o pristnosti potrdila oziroma sklepa, med drugim s priporočeno pošto ali zavarovano e-pošto. Organ izdajatelj bi moral imeti možnost, da uporabi kateri koli kanal ali način posredovanja, vključno z varnim telekomunikacijskim sistemom Evropske pravosodne mreže, Eurojusta ali drugih kanalov, ki jih uporabljajo pravosodni organi.
- (25) Kadar organ izdajatelj utemeljeno domneva, da ima oseba, zoper katero je bil izdan sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu glede denarnega zneska, premoženje ali dohodek v državi članici, bi moral potrdilo o začasnem zavarovanju ali potrdilo o odvzemu, ki se nanaša na ta sklep, posredovati tej državi članici. Na tej podlagi bi se potrdilo lahko na primer posredovalo državi članici, v kateri prebiva fizična oseba, zoper katero je bil sklep izdan, kadar pa ta oseba nima stalnega naslova, pa državi članici, v kateri običajno prebiva. Kadar je sklep izdan zoper pravno osebo, bi se potrdilo lahko posredovalo državi članici, v kateri ima pravna oseba sedež.
- (26) Pri upravnem posredovanju in sprejemanju potrdil v zvezi s sklepi o začasnem zavarovanju in sklepi o odvzemu bi države članice morale imeti možnost, da določijo enega ali več osrednjih organov, če je to potrebno zaradi strukture njihovih notranjih pravnih sistemov. Ti osrednji organi bi lahko zagotovili tudi upravno podporo, imeli vlogo pri usklajevanju in pomagali pri zbiranju statističnih podatkov, s čimer bi se olajšalo in spodbujalo vzajemno priznavanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu.
- (27) Če je potrdilo o odvzemu, ki se nanaša na sklep o odvzemu glede denarnega zneska, posredovano več kot eni državi izvršiteljici, bi si morala država izdajateljica prizadevati, da ne bi bilo odvzetega več premoženja, kot je potrebno, in bi skupni znesek, pridobljen na podlagi izvršitve sklepa presegel najvišji znesek, določen v njem. Organ izdajatelj bi zato med drugim moral v potrdilu o odvzemu navesti vrednost premoženja, če je znana, v vsaki državi izvršiteljici, tako da lahko izvršitveni organi to upoštevajo, vzdrževati potrebne stike in dialog z izvršitvenimi organi o premoženju, ki ga je treba odvzeti, in zadevni izvršitveni organ ali organe takoj obvestiti, če meni, da bi lahko obstajalo tveganje, da bi odvzem presegel najvišji znesek. Kadar je ustrezno, bi lahko Eurojust prevzel usklajevalno vlogo v okviru svojih pristojnosti, da bi preprečil prekomeren odvzem.
- (28) Države članice bi bilo treba spodbuditi, da predložijo izjavo, v kateri bi navedle, da bodo kot države izvršiteljice sprejele potrdila o začasnem zavarovanju, potrdila o odvzemu ali oboje v enem ali več uradnih jezikih Unije, ki ni njihov uradni jezik.
- (29) Izvršitveni organ bi moral priznati sklepe o začasnem zavarovanju in sklepe o odvzemu ter sprejeti potrebne ukrepe za njihovo izvršitev. Odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu bi bilo treba sprejeti, začasno zavarovanje ali odvzem pa izvesti enako hitro in prednostno kot v podobnih nacionalnih primerih. Določiti bi bilo treba roke, ki bi morali biti izračunani v skladu z Uredbo Sveta (EGS, Euratom) št. 1182/71 ⁽²⁾, da bi zagotovili hitro in učinkovito odločitev o priznanju sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu ter hitro in učinkovito izvršitev tega sklepa. Izvršitveni organ bi moral najpozneje v 48 urah po sprejetju odločitve o priznanju in o izvršitvi sklepov o začasnem zavarovanju začeti konkretno ukrepati za izvršitev takšnih sklepov.
- (30) Organ izdajatelj in izvršitveni organ bi morala pri izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju ustrezno upoštevati zaupnost preiskave. Izvršitveni organ bi moral zagotoviti zlasti zaupnost dejstev in vsebine sklepa o začasnem zavarovanju. To ne posega v obveznost obveščanja oseb, na katere sklep vpliva, o izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju v skladu s to uredbo.

⁽¹⁾ Sklep Sveta 2008/976/PNZ z dne 16. decembra 2008 o Evropski pravosodni mreži (UL L 348, 24.12.2008, str. 130).

⁽²⁾ Uredba (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL L 124, 8.6.1971, str. 1).

- (31) Priznanje in izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu se ne bi smela zavrniti iz razlogov, ki niso določeni v tej uredbi. Ta uredba bi morala izvršitvenemu organu omogočiti, da ne prizna oziroma izvrši sklepov o odvzemu na podlagi načela *ne bis in idem*, na podlagi pravic oseb, na katere sklep vpliva, ali na podlagi pravice biti navzoč na sojenju.
- (32) Ta uredba bi morala izvršitvenim organom omogočiti, da ne priznajo oziroma izvršijo sklepov o odvzemu, kadar se oseba, zoper katero je bil sklep o odvzemu izdan, ni osebno udeležila sojenja, ki se je zaključilo s sklepom o odvzemu, povezanim s pravnomočno obsodbo. To bi moral biti razlog za nepriznanje oziroma neizvršitev le, kadar se sojenje zaključi s sklepom o odvzemu, povezanim s pravnomočno obsodbo, in ne, kadar se postopek zaključi s sklepom o odvzemu, ki ne temelji na obsodbi. Da se lahko ta razlog uporabi, pa bi bilo treba opraviti enega ali več narokov. Tega razloga ne bi smelo biti mogoče uporabiti, če v zadevnih nacionalnih postopkovnih pravilih narok ni predviden. Takšna nacionalna postopkovna pravila bi morala biti skladna z Listino in EKČP, zlasti kar zadeva pravico do poštenega sojenja. Ta pogoj je na primer izpolnjen, kadar postopek poteka na poenostavljen način, in sicer v celoti ali delno kot pisni postopek ali postopek, v katerem ni predviden narok.
- (33) Samo v izjemnih primerih bi morale biti mogoče, da se sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu ne prizna ali izvrši, kadar bi takšno priznanje ali izvršitev državi izvršiteljici preprečilo, da uporablja svoja ustavna pravila o svobodi tiska ali svobodi izražanja v drugih medijih.
- (34) Vzpostavitev območja svobode, varnosti in pravice v Uniji temelji na medsebojnem zaupanju in domnevi, da druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice. Vendar pa bi moral imeti izvršitveni organ v izjemnih primerih, ko je mogoče na podlagi specifičnih in objektivnih dokazov utemeljeno domnevati, da bi izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu v posebnih okoliščinah primera pomenila očitno kršitev zadevnih temeljnih pravic, kot so določene v Listini, možnost, da odloči, da ne bo priznal in izvršil zadevnega sklepa. Temeljne pravice, ki bi jih bilo treba v zvezi s tem upoštevati, so zlasti pravica do učinkovitega pravnega sredstva, pravica do poštenega sojenja in pravica do obrambe. Lastninska pravica se načeloma ne bi smela upoštevati, ker se pri začasnem zavarovanju in odvzemu premoženja nujno poseže v lastninsko pravico osebe in ker so potrebna jamstva v zvezi s tem že določena v pravu Unije, tudi v tej uredbi.
- (35) Izvršitveni organ bi se moral pred odločitvijo, da ne prizna ali izvrši sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu na podlagi katerega koli razloga za nepriznanje ali neizvršitev, posvetovati z organom izdajateljem, da bi pridobil vse potrebne dodatne informacije.
- (36) Organ izdajatelj bi moral pri obravnavi zahteve izvršitvenega organa, da se omeji obdobje, v katerem naj bi bilo premoženje začasno zavarovano, upoštevati vse okoliščine primera, zlasti, ali bi lahko nadaljevanje sklepa o začasnem zavarovanju povzročilo neupravičeno škodo v državi izvršiteljici. Preden izvršitveni organ poda formalno zahtevo, naj se o tem vprašanju posvetuje z organom izdajateljem.
- (37) Organ izdajatelj bi moral v primeru, ko organ države izdajateljice prejme kakršen koli denarni znesek, ki je bil plačan v zvezi s sklepom o odvzemu, obvestiti izvršitveni organ, pri čemer se razume, da bi bilo treba državo izvršiteljico obvestiti le, če znesek, plačan v zvezi s sklepom, vpliva na neporavnan znesek, ki bi ga bilo treba odvzeti na podlagi sklepa.
- (38) Izvršitveni organ bi moral imeti možnost, da odloži izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu, zlasti kadar bi lahko njegova izvršitev škodovala kazenski preiskavi v teku. Takoj ko ni več razlogov za odlog, bi moral izvršitveni organ sprejeti potrebne ukrepe za izvršitev sklepa.
- (39) Če je mogoče, bi moral izvršitveni organ po izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju ter po sprejetju odločitve o priznanju in o izvršitvi sklepa o odvzemu o takšni izvršitvi ali odločitvi obvestiti osebe, na katere sklep vpliva in ki so mu znane. V ta namen bi si moral izvršitveni organ po najboljših močeh prizadevati, da ugotovi, kdo so osebe, na katere sklep vpliva, preveri, kako je z njimi mogoče priti v stik, ter jih obvesti o izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju ali odločitve o priznanju in o izvršitvi sklepa o odvzemu. Izvršitveni organ bi lahko zahteval od organa izdajatelja, da mu pomaga pri izpolnjevanju te obveznosti, na primer če osebe, na katere sklep vpliva, domnevno prebivajo v državi izdajateljici. Obveznost iz te uredbe, da izvršitveni organ zagotovi

informacije osebam, na katere sklep vpliva, ne posega v nobeno obveznost organa izdajatelja, da zagotovi informacije osebam v skladu s pravom države izdajateljice, na primer o izdaji sklepa o začasnem zavarovanju ali o pravnih sredstvih, ki so na voljo v skladu s pravom države izdajateljice.

- (40) Organ izdajatelj bi bilo treba nemudoma obvestiti, če sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu ni mogoče izvršiti. Do tega bi lahko prišlo, ker je bilo premoženje že odvzeto, je izginilo, je bilo uničeno ali ga ni mogoče najti na lokaciji, ki jo je navedel organ izdajatelj, ali ker lokacija premoženja kljub posvetovanju med izvršitvenim organom in organom izdajateljem ni bila določena dovolj natančno. V takšnih okoliščinah izvršitveni organ ne bi več smel biti zavezan, da izvrši sklep. Vendar bi moral imeti izvršitveni organ v primeru, ko naknadno dobi informacije, na podlagi katerih lahko ugotovi, kje se nahaja premoženje, možnost, da izvrši sklep brez posredovanja novega potrdila v skladu s to uredbo.
- (41) Kadar zaradi prava države izvršiteljice izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu pravno ni mogoča, bi moral izvršitveni organ navezati stik z organom izdajateljem, da bi se posvetovala o teh okoliščinah in poiskala rešitev. Takšna rešitev bi lahko bila, da bi organ izdajatelj umaknil zadevni sklep.
- (42) Takoj potem ko je sklep o odvzemu izvršen, bi moral izvršitveni organ obvestiti organ izdajatelj o izidu izvršitve. Kadar je praktično mogoče, bi moral izvršitveni organ tedaj obvestiti organ izdajatelj tudi o odvzetem premoženju ali denarnem znesku ter o drugih podrobnostih, za katere meni, da so pomembne.
- (43) Izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu bi moralo urejati pravo države izvršiteljice, organi te države pa bi morali biti edini pristojni za odločanje o postopkih za izvršitev. Kadar je to primerno, bi organ izdajatelj in izvršitveni organ morala imeti možnost pozvati Eurojust ali Evropsko pravosodno mrežo, da v okviru njenih pristojnosti zagotovita pomoč v zvezi z vprašanji, ki se nanašajo na izvrševanje sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu.
- (44) Da bi se uredba ustrezno uporabljala, se kot predpogoj domneva, da so zadevni pristojni nacionalni organi v tesnih stikih, zlasti v primerih istočasne izvršitve sklepa o odvzemu v več državah članicah. Zato bi se morali pristojni nacionalni organi vedno, ko je to potrebno, med seboj posvetovati, neposredno ali po potrebi prek Eurojusta ali Evropske pravosodne mreže.
- (45) V čezmejnih primerih ne bi smelo priti do posega v pravice žrtev do odškodnine in povrnitve. V pravilih za razpolaganje z začasno zavarovanim in odvzetim premoženjem bi bilo treba dati prednost odškodnini in povrnitvi premoženja žrtvam. Pojem „žrtev“ je treba razlagati v skladu s pravom države izdajateljice, v katerem bi moralo biti mogoče določiti tudi, da je za namene te uredbe žrtev lahko tudi pravna oseba. Ta uredba ne bi smela posegati v pravila o odškodnini in povrnitvi premoženja žrtvam v nacionalnem postopku.
- (46) Ko je izvršitveni organ obveščen o odločbi, ki jo je organ izdajatelj ali drug pristojni organ države izdajateljice izdal v zvezi s povrnitvijo začasno zavarovanega premoženja žrtvi, bi moral sprejeti potrebne ukrepe, s katerimi bi zagotovil, da se zadevno premoženje čim prej začasno zavaruje in povrne žrtvi. Izvršitveni organ bi moral imeti možnost premoženje prenesti na državo izdajateljico, da bi ga ta lahko povrnila žrtvi, ali pa bi ga s soglasjem države izdajateljice prenesel neposredno na žrtev. Za obveznost povrnitve začasno zavarovanega premoženja žrtvi bi morali veljati naslednji pogoji: upravičenost žrtve do premoženja ne bi smela biti sporna, kar pomeni, da je sprejeto, da je žrtev zakonita lastnica premoženja, in da ne obstajajo resne zahteve, ki bi to postavljale pod vprašaj; premoženje ne bi smelo biti zahtevano kot dokazni material v kazenskem postopku v državi izvršiteljici in v pravice oseb, na katere sklep vpliva, zlasti pravice tretjih oseb, ki ravnajo v dobri veri, ne bi smelo biti poseženo. Izvršitveni organ bi moral začasno zavarovano premoženje povrniti žrtvi le, kadar so ti pogoji izpolnjeni. Kadar izvršitveni organ meni, da ti pogoji niso izpolnjeni, bi se moral posvetovati z organom izdajateljem, na primer zaprositi za dodatne informacije ali se pogovoriti o primeru, zato da bi našli rešitev. Če rešitve ni mogoče najti, bi izvršitveni organ moral imeti možnost, da odloči, da začasno zavarovanega premoženja žrtvi ne povrne.
- (47) Vsaka država članica bi morala preučiti možnost vzpostavitve osrednjega nacionalnega urada, ki bo odgovoren za upravljanje premoženja, začasno zavarovanega zaradi morebitne poznejšega odvzema, ter odvzetega premoženja. Začasno zavarovano in odvzeto premoženje bi se lahko prednostno namenilo za projekte preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj ter preprečevanja organiziranega kriminala ter druge projekte, ki so v javnem interesu in so družbeno koristni.

- (48) Vsaka država članica bi morala preučiti možnost vzpostavitve nacionalnega sklada za zagotavljanje ustreznih odškodnin žrtvam kaznivih dejanj, kot so družine policijskih in javnih uslužbencev, ki so med opravljanjem svojega dela izgubili življenje ali postali trajno invalidni. Države članice bi lahko v ta namen namenile del odvzetega premoženja.
- (49) Države članice ne bi smele imeti možnosti druga od druge zahtevati povračila stroškov, ki nastanejo pri uporabi te uredbe. Če pa ima država izvršiteljica visoke ali izredne stroške, na primer ker je bilo premoženje začasno zavarovano dlje časa, bi moral organ izdajatelj preučiti vsak predlog izvršitvenega organa o delitvi stroškov.
- (50) Da bi bilo v prihodnosti mogoče čim prej začeti reševati ugotovljene težave glede vsebine potrdil iz prilog k tej uredbi, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo za sprejemanje aktov v skladu s členom 290 PDEU o spremembi navedenih potrdil. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njihovi strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.
- (51) Ker cilja te uredbe, in sicer vzajemnega priznavanja in izvrševanja sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njegovega obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 PEU. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (52) Glede začasnega zavarovanja dokazov so bile za države članice, ki jih zavezuje Direktiva 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, določbe Okvirnega sklepa 2003/577/PNZ že nadomeščene z navedeno direktivo. Med državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, bi bilo treba določbe Okvirnega sklepa 2003/577/PNZ glede začasnega zavarovanja premoženja nadomestiti s to uredbo. Poleg tega bi morala ta uredba med državami članicami, ki jih zavezuje, nadomestiti Okvirni sklep 2006/783/PNZ. Določbe Okvirnega sklepa 2003/577/PNZ glede začasnega zavarovanja premoženja in določbe Okvirnega sklepa 2006/783/PNZ bi se tako morale še naprej uporabljati ne samo med državami članicami, ki jih ta uredba ne zavezuje, ampak tudi med katero koli državo članico, ki je ta uredba ne zavezuje, in katero koli državo članico, ki jo ta uredba zavezuje.
- (53) Pravna oblika tega akta ne bi smela predstavljati precedensa za prihodnje pravne akte Unije na področju vzajemnega priznavanja sodb in sodnih odločb v kazenskih zadevah. Izbiro pravne oblike prihodnjih pravnih aktov Unije bi bilo treba skrbno oceniti v vsakem primeru posebej, med drugim ob upoštevanju učinkovitosti pravnega akta ter načel sorazmernosti in subsidiarnosti.
- (54) Države članice bi morale zagotoviti, da njihovi uradi za odvzem premoženjske koristi v skladu s Sklepom Sveta 2007/845/PNZ ⁽³⁾ medsebojno sodelujejo zaradi olajšanja sledenja in identifikacije premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, in drugega premoženja, povezanega s kaznivimi dejanji, ki je lahko predmet sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu.
- (55) V skladu s členom 3 in členom 4a(1) Protokola št. 21 o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, je Združeno kraljestvo podalo uradno obvestilo, da želi sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.
- (56) V skladu s členoma 1 in 2 in členom 4a(1) Protokola št. 21 in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola Irska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.
- (57) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Danske, ki je priložen PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja –

⁽¹⁾ ULL 123, 12.5.2016, str. 1.

⁽²⁾ Direktiva 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (ULL 130, 1.5.2014, str. 1).

⁽³⁾ Sklep Sveta 2007/845/PNZ z dne 6. decembra 2007 o sodelovanju med uradi za odvzem premoženjske koristi držav članic na področju sledenja in identifikacije premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali drugega premoženja, povezanega s kaznivimi dejanji (ULL 332, 18.12.2007, str. 103).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PREDMET UREJANJA, OPREDELITEV POJMOV IN PODROČJE UPORABE

Člen 1

Predmet urejanja

1. Ta uredba določa pravila, v skladu s katerimi država članica na svojem ozemlju prizna in izvrši sklepe o začasnem zavarovanju in sklepe o odvzemu, ki jih izda druga država članica v okviru postopkov v kazenskih zadevah.
2. Ta uredba ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in pravnih načel, kot so določeni v členu 6 PEU.
3. Organi izdajatelji pri izdaji sklepov o začasnem zavarovanju ali sklepov o odvzemu zagotovijo spoštovanje načel nujnosti in sorazmernosti.
4. Ta uredba se ne uporablja za sklepe o začasnem zavarovanju in sklepe o odvzemu, izdane v okviru postopkov v civilnih ali upravnih zadevah.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „sklep o začasnem zavarovanju“ pomeni odločbo, ki jo izda ali potrdi organ izdajatelj, da prepreči uničenje, preoblikovanje, odstranitev, prenos ali odsvojitve premoženja z namenom odvzema;
- (2) „sklep o odvzemu“ pomeni pravnomočno sankcijo ali ukrep, ki ga je izreklo sodišče po zaključku postopkov v zvezi s kaznivim dejanjem, kar vodi k dokončnemu odvzemu premoženja fizične ali pravne osebe;
- (3) „premoženje“ pomeni vsakršno premoženje, materialno ali nematerialno, premično ali nepremično, in pravne listine ali instrumente, ki izkazujejo pravni naslov ali upravičenje na takšnem premoženju, za katero organ izdajatelj meni, da:
 - (a) predstavlja premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, ali ustreza celotni ali zgolj delni vrednosti takšne premoženjske koristi;
 - (b) predstavlja predmete, ki so bili uporabljeni za kaznivo dejanje, ali vrednost takšnih predmetov;
 - (c) ga je treba odvzeti z uporabo katerih koli pristojnosti odvzema v državi izdajateljici v skladu z Direktivo 2014/42/EU ali
 - (d) ga je treba odvzeti po zaključku postopkov v zvezi s kaznivim dejanjem na podlagi katere koli druge določbe v zvezi s pristojnostmi odvzema, vključno z odvzedom brez pravnomočne obsodbe, v skladu s pravom države izdajateljice;
- (4) „premoženjska korist“ pomeni vsakršno gospodarsko korist, neposredno ali posredno pridobljeno s kaznivim dejanjem, ki zajema kakršno koli obliko premoženja ter vključuje vsakršno nadaljnje ponovno vlaganje ali preoblikovanje neposredne premoženjske koristi in vse koristi, ki imajo določeno vrednost;
- (5) „predmeti, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja,“ pomeni vsakršno premoženje, ki se uporablja ali je na kakršen koli način v celoti ali delno namenjeno storitvi kaznivega dejanja;
- (6) „država izdajateljica“ pomeni državo članico, v kateri se izda sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu;
- (7) „država izvršiteljica“ pomeni državo članico, ki se ji posreduje sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu za namene priznanja in izvršitve;
- (8) „organ izdajatelj“ pomeni:
 - (a) v smislu sklepa o začasnem zavarovanju:
 - (i) sodnika, sodišče ali državnega tožilca, pristojnega v zadevnem primeru, ali

- (ii) drug pristojni organ, ki ga kot takega imenuje država izdajateljica in je pristojen, da v kazenskih zadevah odredi začasno zavarovanje premoženja ali izvrši sklep o začasnem zavarovanju v skladu z nacionalnim pravom. Poleg tega sklep o začasnem zavarovanju, preden se posreduje izvršitvenemu organu in po preučitvi njegove skladnosti s pogoji za izdajo takšnega sklepa v skladu s to uredbo, potrdi sodnik, sodišče ali državni tožilec države izdajateljice. Kadar sodnik, sodišče ali državni tožilec potrdi sklep, se ta drugi pristojni organ lahko obravnava tudi kot organ izdajatelj za namene posredovanja sklepa;
- (b) v smislu sklepa o odvzemu organ, ki ga kot takega imenuje država izdajateljica in je pristojen, da v kazenskih zadevah izvrši sklep o odvzemu, ki ga izda sodišče v skladu z nacionalnim pravom;
- (9) „izvršitveni organ“ pomeni organ, ki je pristojen za priznanje sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu in zagotovitev njegove izvršitve v skladu s to uredbo in postopki, ki se v skladu z nacionalnim pravom uporabljajo za začasno zavarovanje in odvzem premoženja; kadar je pri takšnih postopkih potrebno, da sodišče evidentira sklep in odobri njegovo izvršitev, izvršitveni organ vključuje organ, ki je pristojen, da zaprosi za takšno evidentiranje in odobritev;
- (10) „oseba, na katero sklep vpliva,“ pomeni fizično ali pravno osebo, zoper katero je izdan sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu, oziroma fizično ali pravno osebo, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu, pa tudi tretje osebe, v katerih pravice do zadevnega premoženja ta sklep neposredno posega v skladu s pravom države izvršiteljice.

Člen 3

Kazniva dejanja

1. Sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu se izvrši brez preverjanja dvojne kaznivosti za dejanje, zaradi katerega je bil takšen sklep izdan, če se v državi izdajateljici ta dejanja kaznujejo z najvišjo predpisano zaporno kaznijo najmanj treh let ter v skladu s pravom države izdajateljice predstavljajo eno ali več od naslednjih kaznivih dejanj:

- (1) sodelovanje v kriminalni združbi;
- (2) terorizem;
- (3) trgovina z ljudmi;
- (4) spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija;
- (5) nedovoljena trgovina s prepovedanimi drogami in psihotropnimi snovmi;
- (6) nedovoljena trgovina z orožjem, strelivom in eksplozivi;
- (7) korupcija;
- (8) goljufija, vključno z goljufijo in drugimi kaznivimi dejanji, ki škodijo finančnim interesom Unije, opredeljenimi v Direktivi (EU) 2017/1371 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
- (9) pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem;
- (10) ponarejanje denarja, tudi eurov;
- (11) računalniška kriminaliteta;
- (12) kazniva dejanja zoper okolje, vključno z nedovoljeno trgovino z ogroženimi živalskimi vrstami ter ogroženimi rastlinskimi vrstami in podvrstami;
- (13) omogočanje nezakonitega vstopa in bivanja;
- (14) umor ali huda telesna poškodba;
- (15) nedovoljena trgovina s človeškimi organi in tkivi;
- (16) ugrabitev, protipraven odvzem prostosti ali zajetje talcev;
- (17) rasizem in ksenofobija;
- (18) organiziran ali oborožen rop;
- (19) nedovoljena trgovina s kulturnimi dobrinami, vključno s starinami in umetniškimi deli,

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2017/1371 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2017 o boju proti goljufijam, ki škodijo finančnim interesom Unije, z uporabo kazenskega prava (UL L 198, 28.7.2017, str. 29).

- (20) preslepitev;
- (21) izsiljevanje in oderuštvo;
- (22) ponarejanje in piratstvo izdelkov;
- (23) ponarejanje upravnih listin in promet z njimi;
- (24) ponarejanje plačilnih sredstev;
- (25) nedovoljena trgovina s hormonskimi snovmi in drugimi pospeševalci rasti;
- (26) nedovoljena trgovina z jedrskimi ali radioaktivnimi snovmi;
- (27) trgovina z ukradenimi vozili;
- (28) posilstvo;
- (29) požig;
- (30) kazniva dejanja v pristojnosti Mednarodnega kazenskega sodišča;
- (31) ugrabitev zrakoplova ali plovila;
- (32) sabotaža.

2. Država izvršiteljica lahko za kazniva dejanja, ki niso navedena v odstavku 1, priznanje in izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu pogojuje s tem, da dejanja, za katera je bil takšen sklep izdan, predstavljajo kaznivo dejanje po pravu države izvršiteljice, ne glede na njegove sestavne elemente ali njegov opis po pravu države izdajateljice.

POGLAVJE II

POSREDOVANJE, PRIZNAVANJE IN IZVRŠEVANJE SKLEPOV O ZAČASNEM ZAVAROVANJU

Člen 4

Posredovanje sklepov o začasnem zavarovanju

1. Sklep o začasnem zavarovanju se posreduje s potrdilom o začasnem zavarovanju. Organ izdajatelj potrdilo o začasnem zavarovanju iz člena 6 posreduje neposredno izvršitvenemu organu oziroma, kadar je ustrezno, osrednjemu organu iz člena 24(2) na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis in izvršitvenemu organu omogoči, da se prepriča o pristnosti potrdila o začasnem zavarovanju.
2. Države članice lahko predložijo izjavo, v kateri navedejo, da jim mora organ izdajatelj v primeru posredovanja potrdila o začasnem zavarovanju za namene priznanja in izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju skupaj s tem potrdilom posredovati tudi izvirnik sklepa o začasnem zavarovanju ali njegovo overjeno kopijo. V skladu s členom 6(2) pa je treba prevesti le potrdilo o začasnem zavarovanju.
3. Države članice lahko izjavo iz odstavka 2 predložijo pred datumom začetka uporabe te uredbe ali pozneje. Države članice lahko to izjavo kadar koli umaknejo. Države članice Komisijo obvestijo ob predložitvi ali umiku te izjave. Komisija da te informacije na voljo vsem državam članicam in Evropski pravosodni mreži.
4. Organ izdajatelj v primeru sklepa o začasnem zavarovanju denarnega zneska potrdilo o začasnem zavarovanju posreduje državi članici, za katero utemeljeno domneva, da ima oseba, zoper katero je bil sklep izdan, v njej premoženje ali dohodek.
5. Organ izdajatelj v primeru sklepa o začasnem zavarovanju določenih delov premoženja potrdilo o začasnem zavarovanju posreduje državi članici, za katero utemeljeno domneva, da se v njej nahajajo takšni deli premoženja.
6. Potrdilo o začasnem zavarovanju:
 - (a) se predloži skupaj s potrdilom o odvzemu, posredovanim v skladu s členom 14, ali
 - (b) vsebuje navodilo, da mora premoženje v državi izvršiteljici ostati začasno zavarovano do posredovanja in izvršitve sklepa o odvzemu v skladu s členom 14, pri čemer organ izdajatelj v potrdilu o začasnem zavarovanju navede predvideni datum tega posredovanja.

7. Organ izdajatelj obvesti izvršitveni organ o morebitnih njemu znanih osebah, na katere sklep vpliva. Organ izdajatelj na zahtevo izvršitvenemu organu zagotovi tudi informacije o morebitnih zahtevkih, ki jih morda imajo takšne osebe, na katere sklep vpliva, glede zadevnega premoženja, vključno z informacijami o identiteti teh oseb.

8. Kadar pristojni izvršitveni organ organu izdajatelju kljub informacijam, ki so bile dane na voljo v skladu s členom 24(3), ni znan, organ izdajatelj izvede vse potrebne poizvedbe, tudi prek kontaktnih točk Evropske pravosodne mreže, da ugotovi, kateri organ je pristojen za priznanje in izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju.

9. Kadar organ v državi izvršiteljici, ki prejme potrdilo o začasnem zavarovanju, ni pristojen za njegovo priznanje ali sprejetje potrebnih ukrepov za njegovo izvršitev, potrdilo o začasnem zavarovanju takoj posreduje pristojnemu izvršitvenemu organu v svoji državi članici in o tem obvesti organ izdajatelj.

Člen 5

Posredovanje sklepa o začasnem zavarovanju eni ali več državam izvršiteljicam

1. Potrdilo o začasnem zavarovanju se v skladu s členom 4 naenkrat posreduje samo eni državi izvršiteljici, razen če se uporablja odstavek 2 ali 3 tega člena.

2. Kadar sklep o začasnem zavarovanju zadeva določene dele premoženja, se lahko potrdilo o začasnem zavarovanju naenkrat posreduje več kot eni državi izvršiteljici, kadar:

- (a) organ izdajatelj utemeljeno domneva, da se različni deli premoženja, zajeti v sklepu o začasnem zavarovanju, nahajajo v različnih državah izvršiteljicah, ali
- (b) bi začasno zavarovanje določenega dela premoženja, zajetega v sklepu o začasnem zavarovanju, zahteval ukrepe v več kot eni državi izvršiteljici.

3. Kadar sklep o začasnem zavarovanju zadeva denarni znesek, se lahko potrdilo o začasnem zavarovanju naenkrat posreduje več kot eni državi izvršiteljici, kadar organ izdajatelj meni, da za to obstaja specifična potreba, zlasti kadar ocenjena vrednost premoženja, ki se lahko začasno zavaruje v državi izdajateljici in v kateri koli posamezni državi izvršiteljici, verjetno ne zadostuje za začasno zavarovanje celotnega zneska, zajetega v sklepu o začasnem zavarovanju.

Člen 6

Standardno potrdilo o začasnem zavarovanju

1. Z namenom posredovanja sklepa o začasnem zavarovanju organ izdajatelj izpolni in podpiše potrdilo o začasnem zavarovanju iz Priloge I ter potrdi, da je njegova vsebina točna in pravilna.

2. Organ izdajatelj izvršitvenemu organu zagotovi prevod potrdila o začasnem zavarovanju v uradni jezik države izvršiteljice ali kateri koli drug jezik, ki ga bo država izvršiteljica sprejela v skladu z odstavkom 3.

3. Vsaka država članica lahko kadar koli v izjavi, predloženi Komisiji, navede, da bo sprejela prevode potrdil o začasnem zavarovanju v enega ali več uradnih jezikov Unije, ki ni uradni jezik oziroma niso uradni jeziki te države članice. Komisija da izjave na voljo vsem državam članicam in Evropski pravosodni mreži.

Člen 7

Priznavanje in izvrševanje sklepov o začasnem zavarovanju

1. Izvršitveni organ prizna sklep o začasnem zavarovanju, posredovan v skladu s členom 4, in sprejme potrebne ukrepe za njegovo izvršitev na enak način kot za nacionalni sklep o začasnem zavarovanju, ki ga izda organ izvršitvene države, razen če se izvršitveni organ sklicuje na enega od razlogov za nepriznanje ali neizvršitev iz člena 8 ali enega od razlogov za odlog iz člena 10.

2. Izvršitveni organ poroča organu izdajatelju o izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju, vključno z opisom začasno zavarovanega premoženja in, če je na voljo, oceno njegove vrednosti. Poročanje se izvede na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, in brez nepotrebnega odlašanja potem, ko je bil izvršitveni organ obveščen o izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju.

Člen 8

Razlogi za nepriznanje in neizvršitev sklepov o začasnem zavarovanju

1. Izvršitveni organ lahko odloči, da se sklep o začasnem zavarovanju ne prizna ali izvrši, samo kadar:
 - (a) bi bila izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju v nasprotju z načelom *ne bis in idem*;
 - (b) po pravu države izvršiteljice obstaja privilegij ali imuniteta, ki bi preprečila začasno zavarovanje zadevnega premoženja, ali obstajajo pravila o določitvi ali omejitvi kazenske odgovornosti v zvezi s svobodo tiska ali svobodo izražanja v drugih medijih, ki preprečujejo izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju;
 - (c) je potrdilo o začasnem zavarovanju nepopolno ali očitno nepravilno in ni bilo izpolnjeno po posvetovanju iz odstavka 2;
 - (d) se sklep o začasnem zavarovanju nanaša na kaznivo dejanje, ki je bilo v celoti ali delno storjeno zunaj ozemlja države izdajateljice in v celoti ali delno na ozemlju države izvršiteljice, in ravnanje, zaradi katerega je bil sklep o začasnem zavarovanju izdan, po pravu države izvršiteljice ni kaznivo dejanje;
 - (e) v primeru iz člena 3(2) ravnanje, zaradi katerega je bil sklep o začasnem zavarovanju izdan, po pravu države izvršiteljice ni kaznivo dejanje; vendar se v primerih, ki zadevajo davke ali druge dajatve ali carinske in devizne predpise, priznanje ali izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ne zavrne iz razlogov, da pravo države izvršiteljice ne nalaga enakih davkov ali drugih dajatev ali ne določa istovrstnih pravil glede davkov in drugih dajatev ali istovrstnih carinskih in deviznih predpisov kot pravo države izdajateljice;
 - (f) je v izjemnih primerih na podlagi specifičnih in objektivnih dokazov mogoče utemeljeno domnevati, da bi izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju v posebnih okoliščinah primera pomenila očitno kršitev zadevnih temeljnih pravic iz Listine, zlasti pravico do učinkovitega pravnega sredstva, pravico do poštenega sojenja ali pravico do obrambe.
2. V katerem koli primeru iz odstavka 1 se izvršitveni organ pred odločitvijo o popolnem ali delnem nepriznanju ali neizvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju posvetuje z organom izdajateljem na kakršen koli ustrezen način in po potrebi od njega zahteva, da nemudoma posreduje potrebne informacije.
3. Morebitna odločitev o nepriznanju ali neizvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju se sprejme nemudoma in se takoj sporoči organu izdajatelju na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.
4. Kadar je organ izvršitelj priznal sklep o začasnem zavarovanju, vendar se med izvrševanjem sklepa seznani z obstojem enega izmed razlogov za nepriznanje ali neizvršitev, o tem takoj in na kakršen koli ustrezen način obvesti organ izdajatelj, da se posvetujeta o sprejetju ustreznih ukrepov. Na tej podlagi lahko organ izdajatelj odloči, da se sklep o začasnem zavarovanju umakne. Če se na podlagi takšnega posvetovanja ne najde rešitve, lahko izvršitveni organ odloči, da se izvrševanje sklepa o začasnem zavarovanju ustavi.

Člen 9

Roki za priznanje in izvršitev sklepov o začasnem zavarovanju

1. Potem ko izvršitveni organ prejme potrdilo o začasnem zavarovanju, sprejme odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju in ga izvrši nemudoma ter enako hitro in prednostno kot v podobnem nacionalnem primeru.
2. Kadar organ izdajatelj v potrdilu o začasnem zavarovanju navede, da je treba sklep o začasnem zavarovanju izvršiti na določen datum, izvršitveni organ to v največji možni meri upošteva. Kadar organ izdajatelj navede, da je potrebno usklajevanje med udeleženi državami članicami, se izvršitveni organ in organ izdajatelj uskladita, da bi se dogovorila o datumu izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju. Kadar dogovora ni mogoče doseči, izvršitveni organ odloči o datumu izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju, pri čemer v največji možni meri upošteva interese organa izdajatelja.
3. Brez poseganja v odstavek 5, kadar organ izdajatelj v potrdilu o začasnem zavarovanju navede, da je treba začasno zavarovanje izvršiti takoj, saj utemeljeno meni, da bo zadevno premoženje v kratkem odstranjeno ali uničeno, oziroma zaradi kakršnih koli preiskovalnih ali postopkovnih potreb v državi izdajateljici, izvršitveni organ o priznanju sklepa o začasnem zavarovanju odloči najpozneje v 48 urah po tem, ko ga je prejel. Izvršitveni organ najpozneje 48 ur po sprejetju takšne odločitve sprejme konkretne ukrepe za izvršitev sklepa.

4. Izvršitveni organ odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju nemudoma sporoči organu izdajatelju na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.
5. Kadar v posameznem primeru ni mogoče upoštevati roka iz odstavka 3, izvršitveni organ o tem takoj in na kakršen koli način obvesti organ izdajatelj in navede razloge, zaradi katerih ni bilo mogoče upoštevati roka, ter se posvetuje z organom izdajateljem o ustreznem časovnem načrtu za priznanje oziroma izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju.
6. Iztek rokov iz odstavka 3 izvršitvenega organa ne odveže obveznosti, da nemudoma sprejme odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju in ga izvrši.

Člen 10

Odlog izvrševanja sklepov o začasnem zavarovanju

1. Izvršitveni organ lahko odloži izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju, posredovanega v skladu s členom 4, kadar:
 - (a) bi njegova izvršitev lahko škodovala kazenski preiskavi v teku, pri čemer se izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju lahko odloži za obdobje, za katero izvršitveni organ meni, da je razumno;
 - (b) za premoženje že obstaja sklep o začasnem zavarovanju; v tem primeru se lahko izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju odloži do umika tega obstoječega sklepa, ali
 - (c) za premoženje že obstaja sklep, izdan med drugim postopkom v državi izvršiteljici; v tem primeru se lahko izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju odloži do umika tega obstoječega sklepa; vendar se ta točka uporablja samo, kadar bi po nacionalnem pravu obstoječi sklep imel prednost pred nadaljnjimi nacionalnimi sklepi o začasnem zavarovanju v kazenskih zadevah.
2. Izvršitveni organ takoj in na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, obvesti organ izdajatelj o odlogu izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju, pri čemer navede razloge za odlog in, če je mogoče, predvideno trajanje odloga.
3. Ko ni več razlogov za odlog, izvršitveni organ takoj sprejme potrebne ukrepe za izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju in o tem obvesti organ izdajatelj na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.

Člen 11

Zaupnost

1. Organ izdajatelj in izvršitveni organ med izvrševanjem sklepa o začasnem zavarovanju ustrezno upoštevata zaupnost preiskave, v okviru katere je bil sklep o začasnem zavarovanju izdan.
2. Izvršitveni organ zagotovi zaupnost dejstev in vsebine sklepa o začasnem zavarovanju v skladu s svojim nacionalnim pravom, razen kolikor to ni mogoče zaradi izvrševanja sklepa o začasnem zavarovanju. Takoj ko je sklep o začasnem zavarovanju izvršen, izvršitveni organ o tem obvesti osebe, na katere sklep vpliva, v skladu s členom 32, brez poseganja v odstavek 3 tega člena.
3. Zaradi zaščite preiskav v teku lahko organ izdajatelj od izvršitvenega organa zahteva, da odloži obvestitev oseb, na katere sklep vpliva, o izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju iz člena 32. Organ izdajatelj ustrezno obvesti izvršitveni organ, takoj ko odlog obvestitve oseb, na katere sklep vpliva, zaradi zaščite preiskav v teku ni več potreben, da lahko izvršitveni organ osebe, na katere sklep vpliva, obvesti o izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju v skladu s členom 32.
4. Če izvršitveni organ ne more izpolniti obveznosti glede zaupnosti iz tega člena, o tem takoj obvesti organ izdajatelj, če je mogoče, še pred izvršitvijo sklepa o začasnem zavarovanju.

Člen 12

Trajanje sklepov o začasnem zavarovanju

1. Premoženje, ki je predmet sklepa o začasnem zavarovanju, ostane začasno zavarovano v državi izvršiteljici, dokler pristojni organ te države dokončno ne odgovori na sklep o odvzemu, posredovan v skladu s členom 14, ali dokler organ izdajatelj ne obvesti izvršitvenega organa o kakršni koli odločitvi ali ukrepu, zaradi katerega sklep preneha biti izvršljiv ali se umakne v skladu s členom 27(1).

2. Izvršitveni organ lahko ob upoštevanju okoliščin primera organu izdajatelju predloži obrazloženo zahtevo, da omeji obdobje začasnega zavarovanja premoženja. Takšna zahteva se skupaj z vsemi relevantnimi dokazili posreduje na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, pod pogoji, ki organu izdajatelju omogočajo, da ugotovi verodostojnost zahteve. Organ izdajatelj pri obravnavi takšne zahteve upošteva vse interese, tudi interese izvršitvenega organa. Organ izdajatelj se na zahtevo odzove čim prej. Če se organ izdajatelj ne strinja z omejitvijo, o razlogih za to obvesti izvršitveni organ. V tem primeru ostane premoženje začasno zavarovano v skladu z odstavkom 1. Če se organ izdajatelj ne odzove v šestih tednih od prejema zahteve, izvršitveni organ ni več obvezan, da izvrši sklep o začasnem zavarovanju.

Člen 13

Nemožnost izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju

1. Če izvršitveni organ meni, da ni mogoče izvršiti sklepa o začasnem zavarovanju, o tem nemudoma uradno obvesti organ izdajatelj.
2. Preden izvršitveni organ uradno obvesti organ izdajatelj v skladu z odstavkom 1, se po potrebi posvetuje z njim.
3. Neizvršitev sklepa o začasnem zavarovanju v skladu s tem členom je lahko upravičena le, kadar:
 - (a) je bilo premoženje že odvzeto;
 - (b) je premoženje izginilo;
 - (c) je bilo premoženje uničeno;
 - (d) premoženja ni mogoče najti na lokaciji, navedeni v potrdilu o začasnem zavarovanju, ali
 - (e) premoženja ni mogoče najti, ker njegova lokacija kljub posvetovanjem iz odstavka 2 ni bila navedena dovolj natančno.
4. Kadar v okoliščinah iz točk (b), (d) in (e) odstavka 3 izvršitveni organ naknadno pridobi informacije, ki mu omogočijo, da ugotovi, kje se nahaja premoženje, lahko izvrši sklep o začasnem zavarovanju, ne da bi bilo posredovano novo potrdilo o začasnem zavarovanju, pod pogojem, da pred izvršitvijo sklepa o začasnem zavarovanju pri organu izdajatelju preveri, da je sklep o začasnem zavarovanju še vedno veljaven.
5. Ne glede na odstavek 3 v primeru, ko je organ izdajatelj navedel, da bi bilo mogoče začasno zavarovati premoženje enake vrednosti, izvršitvenemu organu ni treba izvršiti sklepa o začasnem zavarovanju, kadar obstaja ena od okoliščin iz odstavka 3 in ni premoženja enake vrednosti, ki se lahko začasno zavaruje.

POGLAVJE III

POSREDOVANJE, PRIZNAVANJE IN IZVRŠEVANJE SKLEPOV O ODVZEMU

Člen 14

Posredovanje sklepov o odvzemu

1. Sklep o odvzemu se posreduje s potrdilom o odvzemu. Organ izdajatelj potrdilo o odvzemu iz člena 17 posreduje neposredno izvršitvenemu organu oziroma, kadar je ustrezno, osrednjemu organu iz člena 24(2) na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis in izvršitvenemu organu omogoči, da se prepriča o pristnosti potrdila o odvzemu.
2. Države članice lahko predložijo izjavo, v kateri navedejo, da jim mora organ izdajatelj v primeru posredovanja potrdila o odvzemu za namene priznanja in izvršitve sklepa o odvzemu skupaj s potrdilom o odvzemu posredovati tudi izvirnik sklepa ali njegovo overjeno kopijo. V skladu s členom 17(2) pa je treba prevesti le potrdilo o odvzemu.
3. Države članice lahko izjavo iz odstavka 2 predložijo pred datumom začetka uporabe te uredbe ali pozneje. Države članice lahko to izjavo kadar koli umaknejo. Države članice Komisijo obvestijo ob predložitvi ali umiku te izjave. Komisija da te informacije na voljo vsem državam članicam in Evropski pravosodni mreži.
4. Organ izdajatelj v primeru sklepa o odvzemu denarnega zneska potrdilo o odvzemu posreduje državi članici, za katero utemeljeno domneva, da ima oseba, zoper katero je bil sklep o odvzemu izdan, v njej premoženje ali dohodek.

5. Organ izdajatelj v primeru sklepa o odvzemu določenih delov premoženja potrdilo o odvzemu posreduje državi članici, za katero utemeljeno domneva, da se v njej nahajajo takšni deli.
6. Organ izdajatelj obvesti izvršitveni organ o morebitnih njemu znanih osebah, na katere sklep vpliva. Organ izdajatelj na zahtevo izvršitvenemu organu zagotovi tudi informacije o morebitnih zahtevkih, ki jih morda imajo takšne osebe, na katere sklep vpliva, glede zadevnega premoženja, vključno z informacijami o identiteti teh oseb.
7. Kadar pristojni izvršitveni organ organu izdajatelju ni znan kljub informacijam, ki so bile dane na voljo v skladu s členom 24(3), organ izdajatelj izvede vse potrebne poizvedbe, tudi prek kontaktnih točk Evropske pravosodne mreže, da ugotovi, kateri organ je pristojen za priznanje in izvršitev sklepa o odvzemu.
8. Kadar organ v državi izvršiteljici, ki prejme potrdilo o odvzemu, ni pristojen za priznanje sklepa o odvzemu ali sprejetje potrebnih ukrepov za njegovo izvršitev, potrdilo o odvzemu takoj posreduje pristojnemu izvršitvenemu organu v svoji državi članici in o tem obvesti organ izdajatelj.

Člen 15

Posredovanje sklepa o odvzemu eni ali več državam izvršiteljicam

1. Potrdilo o odvzemu se v skladu s členom 14 naenkrat posreduje samo eni državi izvršiteljici, razen če se uporablja odstavek 2 ali 3 tega člena.
2. Kadar sklep o odvzemu zadeva določene dele premoženja, se lahko potrdilo o odvzemu naenkrat posreduje več kot eni državi izvršiteljici, kadar:
 - (a) organ izdajatelj utemeljeno domneva, da se različni deli premoženja, zajeti v sklepu o odvzemu, nahajajo v različnih državah izvršiteljicah, ali
 - (b) bi odvzem določenega dela premoženja, zajetega v sklepu o odvzemu, zahteval ukrepe v več kot eni državi izvršiteljici.
3. Kadar sklep o odvzemu zadeva denarni znesek, se lahko potrdilo o odvzemu naenkrat posreduje več kot eni državi izvršiteljici, če organ izdajatelj meni, da za to obstaja specifična potreba, zlasti kadar:
 - (a) zadevno premoženje ni bilo začasno zavarovano na podlagi te uredbe ali
 - (b) predvidena vrednost premoženja, ki se lahko odvzame v državi izdajateljici in v kateri koli posamezni državi izvršiteljici, verjetno ne zadostuje za odvzem celotnega zneska, zajetega v sklepu o odvzemu.

Člen 16

Posledice posredovanja sklepov o odvzemu

1. Posredovanje sklepa o odvzemu v skladu s členoma 14 in 15 državi izdajateljici ne preprečuje, da izvrši sklep.
2. Skupni znesek, pridobljen z izvršitvijo sklepa o odvzemu, ki zadeva denarni znesek, ne presega najvišjega zneska iz tega sklepa, ne glede na to, ali je bil ta sklep posredovan eni ali več državam izvršiteljicam.
3. Organ izdajatelj takoj obvesti izvršitveni organ na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, kadar:
 - (a) meni, da obstaja nevarnost, da lahko pride do odvzema, ki presega najvišji znesek, zlasti na podlagi informacij, ki jih je v skladu s točko (b) člena 21(1) prejel od izvršitvenega organa;
 - (b) je bil sklep o odvzemu v celoti ali delno izvršen v državi izdajateljici ali drugi državi izvršiteljici, pri čemer navede znesek, za katerega sklep o odvzemu še ni bil izvršen, ali
 - (c) po posredovanju potrdila o odvzemu v skladu s členom 14 organ države izdajateljice prejme kakršen koli denarni znesek, ki je bil plačan v zvezi s sklepom o odvzemu.

Kadar se uporablja točka (a) prvega pododstavka, organ izdajatelj čim prej obvesti izvršitveni organ, ko nevarnost iz navedene točke preneha.

Člen 17

Standardno potrdilo o odvzemu

1. Z namenom posredovanja sklepa o odvzemu organ izdajatelj izpolni in podpiše potrdilo o odvzemu iz Priloge II ter potrdi, da je njegova vsebina točna in pravilna.
2. Organ izdajatelj izvršitvenemu organu zagotovi prevod potrdila o odvzemu v uradni jezik države izvršiteljice ali kateri koli drug jezik, ki ga bo ta država sprejela v skladu z odstavkom 3.
3. Vsaka država članica lahko kadar koli v izjavi, predloženi Komisiji, navede, da bo sprejela prevode potrdil o odvzemu v enega ali več drugih uradnih jezikov Unije, ki ni uradni jezik oziroma niso uradniki jeziki te države članice. Komisija da izjave na voljo vsem državam članicam in Evropski pravosodni mreži.

Člen 18

Priznavanje in izvrševanje sklepov o odvzemu

1. Izvršitveni organ prizna sklep o odvzemu, posredovan v skladu s členom 14, in sprejme potrebne ukrepe za njegovo izvršitev na enak način kot za nacionalni sklep o odvzemu, ki ga izda organ države izvršiteljice, razen če se izvršitveni organ sklicuje na enega od razlogov za nepriznanje ali neizvršitev iz člena 19 ali enega od razlogov za odlog iz člena 21.
2. Kadar sklep o odvzemu zadeva določen del premoženja, se organ izdajatelj in izvršitveni organ, kadar to določa pravo države izdajateljice, lahko dogovorita, da se odvzem v državi izvršiteljici lahko izvede v obliki odvzema denarnega zneska, ki ustreza vrednosti premoženja, ki naj bi bilo odvzeto.
3. Kadar sklep o odvzemu zadeva denarni znesek in izvršitveni organ ne more prejeti plačila tega zneska, izvršitveni organ izvrši sklep o odvzemu v skladu z odstavkom 1 na katerem koli delu premoženja, ki je na voljo za ta namen. Izvršitveni organ po potrebi pretvori denarni znesek za odvzem v valuto države izvršiteljice po dnevnem menjalnem tečaju eura, objavljenem v seriji C Uradnega lista Evropske unije za dan, ko je bil izdan sklep o odvzemu.
4. Vsak del denarnega zneska, ki je izterjan na podlagi sklepa o odvzemu v kateri koli državi, ki ni država izvršiteljica, se v celoti odšteje od zneska za odvzem v državi izvršiteljici.
5. Kadar organ izdajatelj izda sklep o odvzemu, ne pa tudi sklepa o začasnem zavarovanju, lahko izvršitveni organ kot del ukrepov iz odstavka 1 po uradni dolžnosti odloči, da se zadevno premoženje začasno zavaruje v skladu s svojim nacionalnim pravom zaradi poznejše izvršitve sklepa o odvzemu. Izvršitveni organ v tem primeru nemudoma obvesti organ izdajatelj, če je mogoče, še pred začasnim zavarovanjem zadevnega premoženja.
6. Izvršitveni organ takoj po zaključku izvršitve sklepa o odvzemu organ izdajatelj na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, obvesti o izidu izvršitve.

Člen 19

Razlogi za nepriznanje ali neizvršitev sklepov o odvzemu

1. Izvršitveni organ lahko odloči, da se sklep o odvzemu ne prizna ali izvrši, samo kadar:
 - (a) bi bila izvršitev sklepa o odvzemu v nasprotju z načelom *ne bis in idem*;
 - (b) po pravu države izvršiteljice obstaja privilegij ali imuniteta, ki bi preprečila odvzem zadevnega premoženja, ali obstajajo pravila o določitvi ali omejitvi kazenske odgovornosti v zvezi s svobodo tiska ali svobodo izražanja v drugih medijih, ki preprečujejo izvršitev sklepa o odvzemu;
 - (c) je potrdilo o odvzemu nepopolno ali očitno nepravilno in ni bilo izpolnjeno po posvetovanju iz odstavka 2;

- (d) se sklep o odvzemu nanaša na kaznivo dejanje, ki je bilo v celoti ali delno storjeno zunaj ozemlja države izdajateljice in v celoti ali delno na ozemlju države izvršiteljice, in ravnanje, zaradi katerega je bil sklep o odvzemu izdan, po pravu države izvršiteljice ni kaznivo dejanje;
 - (e) zaradi pravic oseb, na katere sklep vpliva, v skladu s pravom države izvršiteljice ne bi bilo mogoče izvršiti sklepa o odvzemu, tudi kadar je to posledica uporabe pravnih sredstev v skladu s členom 33;
 - (f) v primeru iz člena 3(2) ravnanje, zaradi katerega je bil sklep o odvzemu izdan, ni kaznivo dejanje po pravu države izvršiteljice; vendar se v primerih, ki zadevajo davke ali druge dajatve ali carinske in devizne predpise, priznanje ali izvršitev sklepa o odvzemu ne zavrne iz razlogov, da pravo države izvršiteljice ne nalaga enakih davkov ali drugih dajatev ali določa istovrstnih pravil glede davkov in drugih istovrstnih dajatev ali carinskih in deviznih predpisov kot pravo države izdajateljice;
 - (g) iz potrdila o odvzemu izhaja, da se oseba, zoper katero je bil izdan sklep o odvzemu, ni osebno udeležila sojenja, ki se je zaključilo s sklepom o odvzemu, povezanim s pravnomočno obsodbo, razen če je v potrdilu o odvzemu navedeno, da je bila oseba v skladu z dodatnimi postopkovnimi zahtevami, določenimi v pravu države izdajateljice:
 - (i) pravočasno osebno vabljen in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo s sklepom o odvzemu, ali je na drug način dejansko prejela uradne informacije o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je bilo nedvoumno ugotovljeno, da je bila ta oseba seznanjena s predvidenim sojenjem, in je bila pravočasno obveščena, da se tak sklep o odvzemu lahko izda, če se sojenja ne udeleži;
 - (ii) seznanjena s predvidenim sojenjem in je pooblastila odvetnika, ki ga je imenovala sama ali je bil imenovan s strani države, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta odvetnik na sojenju dejansko zastopal, ali
 - (iii) potem ko ji je bil vročen sklep o odvzemu in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri bi imela pravico sodelovati in ki bi omogočila ponovno preučitev vsebine zadeve, vključno s preučitvijo novih dokazov, in ki bi lahko privedla do spremembe prvotnega sklepa o odvzemu, je izrecno izjavila, da ne izpodbija sklepa o odvzemu, ali ni zahtevala ponovnega sojenja ali vložila pritožbe v ustreznem roku;
 - (h) je v izjemnih primerih mogoče na podlagi specifičnih in objektivnih dokazov utemeljeno domnevati, da bi izvršitev sklepa o odvzemu v posebnih okoliščinah primera pomenila očitno kršitev zadevnih temeljnih pravic iz Listine, zlasti pravico do učinkovitega pravnega sredstva, pravico do poštenega sojenja ali pravico do obrambe.
2. V katerem koli primeru iz odstavka 1 se izvršitveni organ pred odločitvijo o popolnem ali delnem nepriznanju ali neizvršitvi sklepa o odvzemu posvetuje z organom izdajateljem na kakršen koli ustrezen način in po potrebi od njega zahteva, da nemudoma predloži potrebne informacije.
3. Morebitna odločitev o nepriznanju ali neizvršitvi sklepa o odvzemu se sprejme nemudoma in se takoj sporoči organu izdajatelju na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.

Člen 20

Roki za priznanje in izvršitev sklepov o odvzemu

1. Izvršitveni organ odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o odvzemu sprejme nemudoma in najpozneje v 45 dneh po prejemu potrdila o odvzemu, in sicer brez poseganja v odstavek 4.
2. Izvršitveni organ odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o odvzemu nemudoma sporoči organu izdajatelju na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.
3. Če ni razlogov za odlog iz člena 21, izvršitveni organ sprejme potrebne konkretne ukrepe, da se sklep o odvzemu izvrši nemudoma ter vsaj enako hitro in prednostno kot v podobnem nacionalnem primeru.
4. Kadar v posameznem primeru ni mogoče upoštevati roka iz odstavka 1, izvršitveni organ o tem nemudoma in na kakršen koli način obvesti organ izdajatelj in navede razloge, zaradi katerih ni bilo mogoče upoštevati roka, ter se posvetuje z organom izdajateljem o ustreznem časovnem načrtu za priznanje in izvršitev sklepa o odvzemu.

5. Iztek roka iz odstavka 1 izvršitvenega organa ne odveže obveznosti, da nemudoma sprejme odločitev o priznanju in izvršitvi sklepa o odvzemu in ga izvrši.

Člen 21

Odlog izvršitve sklepov o odvzemu

1. Izvršitveni organ lahko odloži priznanje ali izvršitev sklepa o odvzemu, posredovanega v skladu s členom 14, kadar:
 - (a) bi njegova izvršitev lahko škodovala kazenski preiskavi v teku, pri čemer se izvršitev sklepa o odvzemu lahko odloži za obdobje, za katero izvršitveni organ meni, da je razumno;
 - (b) v primeru sklepa o odvzemu denarnega zneska meni, da zaradi sočasne izvršitve sklepa o odvzemu v več kot eni državi članici obstaja nevarnost, da bi celotna vrednost, pridobljena na podlagi izvršitve tega sklepa, znatno presežala vrednost iz sklepa o odvzemu;
 - (c) je premoženje že predmet postopkov odvzema v teku v državi izvršiteljici ali
 - (d) je bilo vloženo pravno sredstvo iz člena 33.
2. Ne glede na člen 18(5) pristojni organ države izvršiteljice v obdobju odloga izvršitve sklepa o odvzemu sprejme vse ukrepe, ki bi jih sprejel v podobnem nacionalnem primeru, da bi preprečil, da premoženje ne bi bilo več na voljo za namene izvršitve sklepa o odvzemu.
3. Izvršitveni organ na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, nemudoma obvesti organ izdajatelj o odlogu izvršitve sklepa o odvzemu, pri čemer navede razloge za odlog, in, če je mogoče, predvideno trajanje odloga.
4. Ko ni več razlogov za odlog, izvršitveni organ nemudoma sprejme potrebne ukrepe za izvršitev sklepa o odvzemu in o tem obvesti organ izdajatelj na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.

Člen 22

Nemožnost izvršitve sklepa o odvzemu

1. Kadar izvršitveni organ meni, da ni mogoče izvršiti sklepa o odvzemu, o tem nemudoma uradno obvesti organ izdajatelj.
2. Preden izvršitveni organ uradno obvesti organ izdajatelj v skladu z odstavkom 1, se po potrebi posvetuje z njim, tudi ob upoštevanju možnosti iz člena 18(2) ali (3).
3. Neizvršitev sklepa o odvzemu na podlagi tega člena je lahko upravičena le, kadar:
 - (a) je bilo premoženje že odvzeto;
 - (b) je premoženje izginilo;
 - (c) je bilo premoženje uničeno;
 - (d) premoženja ni mogoče najti na lokaciji, navedeni v potrdilu o odvzemu, ali
 - (e) premoženja ni mogoče najti, ker njegova lokacija kljub posvetovanjem iz odstavka 2 ni bila navedena dovolj natančno.
4. Kadar v okoliščinah iz točk (b), (d) in (e) odstavka 3 izvršitveni organ naknadno pridobi informacije, ki mu omogočijo, da ugotovi, kje se nahaja premoženje, lahko izvrši sklep o odvzemu, ne da bi bilo posredovano novo potrdilo o odvzemu, pod pogojem, da pred izvršitvijo sklepa o odvzemu pri organu izdajatelju preveri, da je sklep o odvzemu še vedno veljaven.
5. Ne glede na odstavke 3 v primeru, ko je organ izdajatelj navedel, da bi bilo mogoče odvzeti premoženje enake vrednosti, izvršitvenemu organu ni treba izvršiti sklepa o odvzemu, kadar obstaja ena od okoliščin iz odstavka 3 in ni premoženja enake vrednosti, ki se lahko odvzame.

POGLAVJE IV

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 23

Pravo, ki ureja izvrševanje

1. Izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu ureja pravo države izvršiteljice, njeni organi pa so edini pristojni za odločanje o postopkih za njegovo izvršitev in določanje vseh s tem povezanih ukrepov.
2. Sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu, izdan zoper pravno osebo, se izvrši, tudi če država izvršiteljica ne priznava načela kazenske odgovornosti pravnih oseb.
3. Ne glede na člen 18(2) in (3) država izvršiteljica namesto sklepa o začasnem zavarovanju, posredovanega v skladu s členom 4, ali sklepa o odvzemu, posredovanega v skladu s členom 14, ne sme uvesti alternativnih ukrepov brez soglasja države izdajateljice.

Člen 24

Obveščanje o pristojnih organih

1. Vsaka država članica do 19. decembra 2020 obvesti Komisijo, kateri organ ali organi, kot so opredeljeni v točkah 8 in 9 člena 2, so pristojni po njenem pravu, kadar je ta država članica država izdajateljica oziroma država izvršiteljica.
2. Kadar je to potrebno zaradi strukture notranjega pravnega sistema, lahko posamezna država članica imenuje enega ali več osrednjih organov, odgovornih za upravno posredovanje in sprejemanje potrdil o začasnem zavarovanju in potrdil o odvzemu ter za pomoč pristojnim organom. Vsaka država članica obvesti Komisijo o vsakem organu, ki ga tako imenuje.
3. Komisija da informacije, prejete na podlagi tega člena, na voljo vsem državam članicam in Evropski pravosodni mreži.

Člen 25

Komunikacija

1. Organ izdajatelj in izvršitveni organ se po potrebi med seboj nemudoma posvetujeta, da bi zagotovila učinkovito uporabo te uredbe, pri čemer uporabita katera koli ustrezna komunikacijska sredstva.
2. Vsa komunikacija, vključno s tisto, ki je namenjena obravnavanju težav v zvezi s posredovanjem ali preverjanjem verodostojnosti katerega koli dokumenta, potrebnega za izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu, poteka neposredno med organom izdajateljem in izvršitvenim organom ter, kadar je država članica imenovala osrednji organ v skladu s členom 24(2), po potrebi v sodelovanju s tem osrednjim organom.

Člen 26

Večkratni sklepi

1. Če izvršitveni organ prejme dva ali več sklepov o začasnem zavarovanju ali sklepov o odvzemu iz različnih držav članic, izdanih zoper isto osebo in ta oseba nima dovolj premoženja v državi izvršiteljici, da bi zadostila vsem sklepom, ali če izvršitveni organ prejme dva ali več sklepov o začasnem zavarovanju ali sklepov o odvzemu za isti del premoženja, odloči, kateri sklepi se izvršijo v skladu s pravom države izvršiteljice, brez poseganja v možnost odloga izvršitve sklepa o odvzemu v skladu s členom 21.
2. Če je mogoče, izvršitveni organ pri sprejemanju odločitev da prednost interesu žrtev. Upošteva tudi vse druge ustrezne okoliščine, vključno z naslednjim:
 - (a) ali so sredstva že začasno zavarovana;
 - (b) datumi posameznih sklepov in datumi njihovega posredovanja;

- (c) težo zadevnega kaznivega dejanja in
- (d) krajem, kjer je bilo kaznivo dejanje storjeno.

Člen 27

Prenehanje izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu

1. Kadar sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu ni več izvršljiv ali veljaven, organ izdajatelj sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu nemudoma umakne.
2. Organ izdajatelj takoj obvesti izvršitveni organ na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis, o umiku sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu ter o kakršni koli odločitvi ali ukrepu, zaradi katerega je sklep o začasnem zavarovanju ali sklep o odvzemu umaknjen.
3. Izvršitveni organ preneha z izvršitvijo sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu, takoj ko prejme obvestilo organa izdajatelja v skladu z odstavkom 2, kolikor izvršitev še ni končana. Izvršitveni organ brez nepotrebnega odlašanja pošlje potrdilo o prenehanju državi izdajateljici na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.

Člen 28

Upravljanje začasno zavarovanega in odvzetega premoženja ter razpolaganje z njim

1. Upravljanje začasno zavarovanega in odvzetega premoženja ureja pravo države izvršiteljice.
2. Država izvršiteljica upravlja začasno zavarovano ali odvzeto premoženje, da prepreči zmanjšanje njegove vrednosti. V ta namen ima država izvršiteljica možnost prodaje ali prenosa začasno zavarovanega premoženja, ob upoštevanju člena 10 Direktive 2014/42/EU.
3. Začasno zavarovano premoženje in denar, pridobljen po prodaji tega premoženja v skladu z odstavkom 2, ostane v državi izvršiteljici, dokler ni posredovano potrdilo o odvzemu in izvršen sklep o odvzemu, brez poseganja v možnost povrnitve premoženja na podlagi člena 29.
4. Državi izvršiteljici ni treba prodati ali vrniti določenih delov premoženja, zajetih v sklepu o odvzemu, kadar ti predstavljajo predmete kulturne dediščine, kot so opredeljeni v točki 1 člena 2 Direktive 2014/60/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Ta uredba ne vpliva na obveznost vračanja predmetov kulturne dediščine v skladu z navedeno direktivo.

Člen 29

Povrnitev začasno zavarovanega premoženja žrtvi

1. Kadar organ izdajatelj ali drug pristojni organ države izdajateljice v skladu s svojim nacionalnim pravom izda odločbo o povrnitvi začasno zavarovanega premoženja žrtvi, informacije o tej odločbi vključijo v potrdilo o začasnem zavarovanju ali pa jih naknadno pošlje izvršitvenemu organu.
2. Kadar je izvršitveni organ obveščen o odločbi o povrnitvi začasno zavarovanega premoženja žrtvi v skladu z odstavkom 1, sprejme potrebne ukrepe za zagotovitev, da se premoženje, kadar je začasno zavarovano, čim prej povrne žrtvi v skladu s postopkovnimi pravili države izvršiteljice, po potrebi prek države izdajateljice, pod pogojem, da:
 - (a) upravičenost žrtve do premoženja ni sporna;
 - (b) premoženje ni zahtevano kot dokazni material v kazenskem postopku v državi izvršiteljici in
 - (c) ni posega v pravice oseb, na katere sklep vpliva.

Izvršitveni organ obvesti organ izdajatelj, kadar je premoženje preneseno neposredno na žrtev.

3. Kadar izvršitveni organ ni prepričan, da so pogoji iz odstavka 2 izpolnjeni, se nemudoma posvetuje z organom izdajateljem na kakršen koli ustrezen način, da bi našli rešitev. Če rešitve ni mogoče najti, lahko izvršitveni organ odloči, da se začasno zavarovano premoženje žrtvi ne povrne.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/60/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice, in o spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 (UL L 159, 28.5.2014, str. 1).

Člen 30

Razpolaganje z odvzetim premoženjem ali denarjem, pridobljenim s prodajo tega premoženja

1. Kadar organ izdajatelj ali drug pristojni organ države izdajateljice v skladu s svojim nacionalnim pravom izda odločbo o povrnitvi odvzetega premoženja žrtvi ali o plačilu odškodnine žrtvi, informacije o takšni odločbi vključijo v potrdilo o odvzemu ali pa jih naknadno pošlje izvršitvenemu organu.
2. Kadar je bil izvršitveni organ obveščen o odločbi o povrnitvi odvzetega premoženja žrtvi v skladu z odstavkom 1, sprejme potrebne ukrepe za zagotovitev, da se premoženje, kadar je odvzeto, čim prej povrne žrtvi, po potrebi prek države izdajateljice. Izvršitveni organ obvesti organ izdajatelj, kadar je bilo premoženje preneseno neposredno na žrtev.
3. Kadar izvršitveni organ žrtvi ne more povrniti premoženja v skladu z odstavkom 2, a je bil na podlagi izvršitve sklepa o odvzemu v zvezi s tem premoženjem pridobljen denar, se ustrezni znesek za namene povrnitve nakaže žrtvi, po potrebi prek države izdajateljice. Izvršitveni organ obvesti organ izdajatelj, kadar je bil denar nakazan neposredno žrtvi. Z morebitnim preostalim premoženjem se razpolaga v skladu z odstavkom 7.
4. Kadar je izvršitveni organ obveščen o odločbi o plačilu odškodnine žrtvi v skladu z odstavkom 1 in je bil na podlagi izvršitve sklepa o odvzemu pridobljen denar, se ustrezni znesek – če ne presega zneska, navedenega v potrdilu – za namene odškodnine nakaže žrtvi, po potrebi prek države izdajateljice. Izvršitveni organ obvesti organ izdajatelj, kadar je bil denar nakazan neposredno žrtvi. Z morebitnim preostalim premoženjem se razpolaga v skladu z odstavkom 7.
5. Kadar v državi izdajateljici poteka postopek za povrnitev premoženja žrtvi ali za plačilo odškodnine žrtvi, organ izdajatelj o tem obvesti izvršitveni organ. Država izvršiteljica ne razpolaga z odvzetim premoženjem, dokler se izvršitvenemu organu ne sporočijo informacije v zvezi z odločbo o povrnitvi premoženja žrtvi ali plačilu odškodnine žrtvi, tudi kadar je bil sklep o odvzemu že izvršen.
6. Brez poseganja v odstavke 1 do 5 se s premoženjem, ki ni denar, pridobljen na podlagi izvršitve sklepa o odvzemu, razpolaga v skladu z naslednjimi pravili:
 - (a) premoženje se lahko proda, pri čemer se s premoženjsko koristjo od prodaje razpolaga v skladu z odstavkom 7;
 - (b) premoženje se lahko prenese na državo izdajateljico, vendar to v primeru sklepa o odvzemu denarnega zneska velja le, kadar organ izdajatelj s tem soglaša;
 - (c) ob upoštevanju točke (d) in če ni mogoče uporabiti točke (a) ali (b), se lahko s premoženjem razpolaga na kakršen koli drug način v skladu s pravom države izvršiteljice, ali
 - (d) premoženje se lahko uporabi za zadeve javnega interesa ali socialne namene v državi izvršiteljici v skladu z njenim pravom, če država izdajateljica s tem soglaša.
7. Razen če je sklepu o odvzemu priložena odločba o povrnitvi premoženja žrtvi ali o plačilu odškodnine žrtvi v skladu z odstavki 1 do 5 ali razen če so se udeležene države članice dogovorile drugače, država izvršiteljica z denarjem, pridobljenim na podlagi izvršitve sklepa o odvzemu, razpolaga, kakor sledi:
 - (a) če znesek, pridobljen z izvršitvijo sklepa o odvzemu, znaša 10 000 EUR ali manj, pripada državi izvršiteljici, ali
 - (b) če znesek, pridobljen z izvršitvijo sklepa o odvzemu, znaša več kot 10 000 EUR, država izvršiteljica prenese 50 % zneska na državo izdajateljico.

Člen 31

Stroški

1. Vsaka država članica brez poseganja v določbe v zvezi z razpolaganjem odvzetega premoženja iz člena 28 krije svoje stroške, ki nastanejo pri uporabi te uredbe.
2. Izvršitveni organ lahko organu izdajatelju predlaga delitev stroškov, kadar se pred izvršitvijo sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu ali po njej zdi, da bi zaradi izvršitve sklepa nastali visoki ali izredni stroški.

Takšnim predlogom izvršitveni organ priloži podrobno razčlenitev nastalih stroškov. Na podlagi takšnega predloga se organ izdajatelj in izvršitveni organ medsebojno posvetujeta. Eurojust lahko po potrebi takšna posvetovanja olajša.

Posvetovanja ali vsaj rezultati teh posvetovanj se zabeležijo na kakršen koli način, ki omogoča pisni zapis.

Člen 32

Obveznost obveščanja oseb, na katere sklep vpliva

1. Po izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju ali po sprejetju odločitve o priznanju in o izvršitvi sklepa o odvzemu izvršitveni organ brez poseganja v člen 11 v skladu s postopki, določenimi v nacionalnem pravu, kolikor je mogoče, o takšni izvršitvi in odločitvi nemudoma obvesti osebe, na katere sklep vpliva in ki so mu znane.
2. Informacije, ki jih je treba predložiti v skladu z odstavkom 1, vsebujejo ime organa izdajatelja in razpoložljiva pravna sredstva po pravu države izvršiteljice. Vsaj na kratko vsebujejo tudi razloge za sklep.
3. Izvršitveni organ lahko po potrebi zaprosi organ izdajatelj za pomoč pri izvajanju nalog iz odstavka 1.

Člen 33

Pravna sredstva v državi izvršiteljici zoper priznanje in izvršitev sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu

1. Osebe, na katere sklep vpliva, imajo pravico do učinkovitih pravnih sredstev v državi izvršiteljici zoper odločitev o priznanju in izvršitvi sklepov o začasnem zavarovanju iz člena 7 in sklepov o odvzemu iz člena 18. Pravica do pravnega sredstva se uveljavlja na sodišču v državi izvršiteljici v skladu z njenim pravom. Pri sklepih o odvzemu ima lahko uveljavljanje pravnega sredstva odločilni učinek, kadar je to določeno v pravu države izvršiteljice.
2. Pred sodiščem v državi izvršiteljici se ne izpodbijajo materialni razlogi za izdajo sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu.
3. Pristojni organ države izdajateljice se obvesti o kakršnem koli pravnem sredstvu, uveljavljenem v skladu z odstavkom 1.
4. Ta člen ne posega v uporabo jamstev in pravnih sredstev v državi izdajateljici v skladu s členom 8 Direktive 2014/42/EU.

Člen 34

Povrnitev stroškov

1. Kadar je država izvršiteljica po svojem pravu odgovorna za škodo, ki je nastala osebi, na katero sklep vpliva, z izvršitvijo sklepa o začasnem zavarovanju, ki ji je bil posredovan v skladu s členom 4, ali sklepa o odvzemu, ki ji je bil posredovan v skladu s členom 14, država izdajateljica povrne državi izvršiteljici vso odškodnino, ki je bila izplačana osebi, na katero sklep vpliva. Kadar pa lahko država izdajateljica dokaže državi izvršiteljici, da je škoda ali kateri koli del škode izključno posledica ravnanja države izvršiteljice, se država izdajateljica in država izvršiteljica med seboj dogovorita o znesku povračila.
2. Odstavek 1 ne posega v pravo držav članic o odškodninskih zahtevkih fizičnih ali pravnih oseb.

POGLAVJE V

KONČNE DOLOČBE

Člen 35

Statistični podatki

1. Države članice od zadevnih organov redno zbirajo izčrpne statistične podatke. Te statistične podatke vodijo ter jih vsako leto pošljejo Komisiji. Ti statistični podatki poleg informacij iz člena 11(2) Direktive 2014/42/EU vključujejo tudi število sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu, ki jih je država članica prejela od drugih držav članic in so bili priznani in izvršeni ter sta bila njihovo priznanje in izvršitev zavrnjena.

2. Države članice vsako leto Komisiji pošljejo tudi naslednje statistične podatke, kadar so ti na voljo na centralni ravni zadevne države članice:
- (a) število primerov, v katerih je žrtev prejela odškodnino ali ji je bila odobrena povrnitev premoženja, pridobljenega z izvršitvijo sklepa o odvzemu v skladu s to uredbo, in
 - (b) povprečno obdobje, potrebno za izvršitev sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu v skladu s to uredbo.

Člen 36

Spremembe potrdila in obrazca

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 37 v zvezi s kakršno koli spremembo potrdil iz prilog I in II. Takšne spremembe morajo biti v skladu s to uredbo in nanjo ne vplivajo.

Člen 37

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 36 se podeli Komisiji za nedoločen čas od 19. decembra 2020.
3. Prenos pooblastila iz člena 36 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.
5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 36, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 38

Poročanje in pregled

Komisija do 20. decembra 2025 in nato vsakih pet let Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te uredbe, vključno glede:

- (a) možnosti, da države članice predložijo in umaknejo izjave iz členov 4(2) in 14(2);
- (b) razmerja med spoštovanjem temeljnih pravic in vzajemnim priznavanjem sklepov o začasnem zavarovanju in sklepov o odvzemu;
- (c) uporabe členov 28, 29 in 30 o upravljanju začasno zavarovanega in odvzetega premoženja ter razpolaganju z njim, o povrnitvi premoženja žrtvam in plačilu odškodnine žrtvam.

Člen 39

Nadomestitev

Ta uredba, med državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, nadomesti določbe Okvirnega sklepa 2003/577/PNZ glede začasnega zavarovanja premoženja z 19. decembrom 2020.

Ta uredba med državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, nadomesti Okvirni sklep 2006/783/PNZ z 19. decembrom 2020.

Za države članice, ki jih zavezuje ta uredba, se sklicevanja na Okvirni sklep 2003/577/PNZ glede začasnega zavarovanja premoženja in sklicevanja na Okvirni sklep 2006/783/PNZ štejejo kot sklicevanja na to uredbo.

Člen 40

Prehodne določbe

1. Ta uredba se uporablja za potrdila o začasnem zavarovanju in potrdila o odvzemu, posredovana 19. decembra 2020 ali pozneje.
2. Potrdila o začasnem zavarovanju in potrdila o odvzemu, posredovana pred 19. decembrom 2020, med državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, še naprej urejata okvirna sklepa 2003/577/PNZ in 2006/783/PNZ do dokončne izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju ali sklepa o odvzemu.

Člen 41

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 19. decembra 2020.

Člen 24 pa se uporablja od 18. decembra 2018.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu, 14. novembra 2018

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednica
K. EDTSTADLER

PRILOGA I

POTRDILO O ZAČASNEM ZAVAROVANJU

RUBRIKA A:

Država izdajateljica:

Organ izdajatelj:

Potrditveni organ (če je ustrezno):

Država izvršiteljica:

Izvršitveni organ (če je znan):

RUBRIKA B: Nujnost in/ali datum, ko se zahteva izvršitev

1. Navedite razloge za nujnost:

- ☐ Obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da bo zadevno premoženje v kratkem odstranjeno ali uničeno, in sicer:

.....

.....

- ☐ Preiskovalne ali postopkovne potrebe v državi izdajateljici, in sicer:

.....

.....

2. Datum izvršitve:

- ☐ Zahtevan je določen datum, in sicer:

- ☐ Potrebno je usklajevanje med zadevnimi državami članicami

Utemeljitev te zahteve:

.....

.....

RUBRIKA C: Oseba, na katero sklep vpliva

Identiteta osebe, zoper katero je bil izdan sklep o začasnem zavarovanju, ali osebe, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu o začasnem zavarovanju (če gre za več oseb, navedite informacije za vsako od njih):

1. Identifikacijski podatki

(i) Za fizične osebe

Priimek:

Ime ali imena:

Druga imena, če obstajajo:

Vzdevki, če obstajajo:

Spol:

Državljanstvo:

Identifikacijska številka ali številka socialnega zavarovanja, če je na voljo:

Vrsta in številka identifikacijskega dokumenta ali dokumentov (osebna izkaznica ali potni list), če so na voljo:

.....

Datum rojstva:

Kraj rojstva:

Prebivališče in/ali znani naslov (zadnji znani naslov, če trenutni naslov ni znan):

.....

Jezik ali jeziki, ki jih oseba, na katero sklep vpliva, razume:

Navedite položaj osebe, na katero sklep vpliva, v postopku:

- ☐ oseba, na katero se nanaša sklep o začasnem zavarovanju

- ☐ oseba, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu o začasnem zavarovanju

(ii) Za pravne osebe

Naziv:

Pravna oblika:

Skrajšani naziv, naziv, ki se običajno uporablja, ali poslovni naziv, če se uporablja:

Statutarni sedež:

Registrska številka:

Naslov:

Ime zastopnika:

Navedite položaj osebe, na katero sklep vpliva, v postopku:

- ☐ oseba, na katero se nanaša sklep o začasnem zavarovanju
- ☐ oseba, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu o začasnem zavarovanju

2. Navedite kraj izvršitve sklepa o začasnem zavarovanju, če se razlikuje od zgornjega naslova:

.....

3. Tretje osebe, v katerih pravice v zvezi s premoženjem, zajetim v sklepu o začasnem zavarovanju, se s sklepom neposredno posega (identiteta in razlogi):

.....

.....

4. Navedite morebitne druge informacije, ki bi bile lahko v pomoč pri izvršitvi sklepa o začasnem zavarovanju:

.....

RUBRIKA D: Informacije o premoženju, na katero se nanaša sklep

1. Navedite, ali se sklep nanaša na:

- ☐ denarni znesek
- ☐ določen del ali dele premoženja (materialno ali nematerialno, premično ali nepremično)
- ☐ premoženje enake vrednosti (v okviru odvzema na podlagi vrednosti)

2. Če se sklep nanaša na denarni znesek ali premoženje, ki ima enako vrednost kot zadevni denarni znesek:

— Znesek, potreben za izvršitev v državi izvršiteljici, izražen s številko in besedo (navedite valuto):

.....

— Skupni znesek, ki ga zajema sklep, izražen s številko in besedo (navedite valuto):

.....

Dodatni podatki:

— Razlogi za domnevo, da ima oseba, na katero sklep vpliva, premoženje/dohodek v državi izvršiteljici:

.....

— Opis premoženja/vira dohodka osebe, na katero sklep vpliva (če je mogoče):

.....

— Točna lokacija premoženja/vira dohodka osebe, na katero sklep vpliva (če ta ni znana, zadnja znana lokacija):

.....

— Podatki o bančnem računu osebe, na katero sklep vpliva (če so znani):

.....

3. Če se sklep nanaša na določen del ali določene dele premoženja ali na premoženje, ki ima enako vrednost kot to premoženje:

Razlogi za posredovanje sklepa državi izvršiteljici:

- ☐ določen del ali določeni deli premoženja se nahajajo v državi izvršiteljici
- ☐ določen del ali določeni deli premoženja so registrirani v državi izvršiteljici;

- ☐ organ izdajatelj utemeljeno domneva, da se določen del ali določeni deli premoženja, zajeti v sklepu, delno ali v celoti nahajajo v državi izvršiteljici.

Dodatne informacije:

- Razlogi za domnevo, da se določen del ali določeni deli premoženja nahajajo v državi izvršiteljici:

.....

- Opis dela premoženja:

.....

- Kraj, kjer se nahaja del premoženja (če ni znan, zadnji znani kraj):

.....

- Druge relevantne informacije (npr. imenovanje sodnega upravitelja):

.....

RUBRIKA E: Razlogi za izdajo sklepa o začasnem zavarovanju

1. Povzetek dejstev

Navedite razloge za izdajo sklepa o začasnem zavarovanju, vključno s:

- povzetkom dejstev ter opisom zadevnega kaznivega dejanja ali dejanj:

.....

- fazo preiskave:

.....

- razlogi za začasno zavarovanje:

.....

- drugimi relevantnimi informacijami:

.....

2. Vrsta in pravna kvalifikacija kaznivega dejanja ali kaznivih dejanj, v zvezi s katerimi je bil izdan sklep o začasnem zavarovanju, in veljavna zakonska določba ali določbe:

.....

.....

3. Ali se kaznivo dejanje, v zvezi s katerim je bil izdan sklep o začasnem zavarovanju, v državi izdajateljici kaznuje z najvišjo predpisano zaporno kaznijo najmanj treh let in je navedeno na spodnjem seznamu kaznivih dejanj? (označite ustrezno okence) Kadar se sklep o začasnem zavarovanju nanaša na več kaznivih dejanj, jih na spodnjem seznamu kaznivih dejanj označite s številkami (ki ustrezajo kaznivim dejanjem, navedenim pod točkama 1 in 2):

- ☐ sodelovanje v kriminalni združbi
- ☐ terorizem
- ☐ trgovina z ljudmi
- ☐ spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija
- ☐ nedovoljena trgovina s prepovedanimi drogami in psihotropnimi snovmi
- ☐ nedovoljena trgovina z orožjem, strelivom in eksplozivi
- ☐ korupcija
- ☐ goljufija, vključno z goljufijo in drugimi kaznivimi dejanji, ki škodijo finančnim interesom Unije, opredeljenimi v Direktivi (EU) 2017/1371
- ☐ pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem
- ☐ ponarejanje denarja, tudi eurov
- ☐ računalniška kriminaliteta

- ☐ kazniva dejanja zoper okolje, vključno z nedovoljeno trgovino z ogroženimi živalskimi vrstami ter ogroženimi rastlinskimi vrstami in podvrstami
- ☐ omogočanje nezakonitega vstopa in bivanja
- ☐ umor ali huda telesna poškodba
- ☐ nedovoljena trgovina s človeškimi organi in tkivi
- ☐ ugrabitev, protipraven odvzem prostosti ali zajetje talcev
- ☐ rasizem in ksenofobija
- ☐ organiziran ali oborožen rop
- ☐ nedovoljena trgovina s kulturnimi dobrinami, vključno s starinami in umetniškimi deli
- ☐ preslepitev
- ☐ izsiljevanje in oderuštvo
- ☐ ponarejanje in piratstvo izdelkov
- ☐ ponarejanje upravnih listin in promet z njimi
- ☐ ponarejanje plačilnih sredstev
- ☐ nedovoljena trgovina s hormonskimi snovmi in drugimi pospeševalci rasti
- ☐ nedovoljena trgovina z jedrskimi ali radioaktivnimi snovmi
- ☐ trgovina z ukradenimi vozili
- ☐ posilstvo
- ☐ požig
- ☐ kazniva dejanja v pristojnosti Mednarodnega kazenskega sodišča
- ☐ ugrabitev zrakoplova ali plovila
- ☐ sabotaža

4. Kakršne koli druge pomembne informacije (npr. razmerje med premoženjem in kaznivim dejanjem):

.....

RUBRIKA F: Zaupnost sklepa in/ali zahtevk za določene formalnosti

☐ informacije v sklepu morajo ostati zaupne po njegovi izvršitvi:

.....

☐ v času izvršitve so potrebne določene formalnosti:

.....

RUBRIKA G: Kadar je bilo potrjeno o začasnem zavarovanju posredovano več kot eni državi izvršiteljici, navedite naslednje informacije:

1. Potrjeno o začasnem zavarovanju je bilo posredovano naslednji drugi državi izvršiteljici ali državam izvršiteljicam (država in organ):

.....

.....

2. Potrjeno o začasnem zavarovanju je bilo posredovano več kot eni državi izvršiteljici iz naslednjih razlogov:

Kadar sklep o začasnem zavarovanju zadeva določene dele premoženja:

☐ Za različne dele premoženja, ki jih zajema sklep, se domneva, da se nahajajo v različnih državah izvršiteljicah.

☐ Začasno zavarovanje določenega dela premoženja zahteva ukrepe v več kot eni državi izvršiteljici.

Kadar sklep o začasnem zavarovanju zadeva denarni znesek:

☐ Ocenjena vrednost premoženja, ki se lahko začasno zavaruje v državi izdajateljici in v kateri koli posamezni državi izvršiteljici, verjetno ne zadostuje za začasno zavarovanje celotnega zneska, ki ga zajema sklep.

☐ Druge specifične potrebe:

.....

3. Vrednost sredstev, če je znana, v vsaki državi izvršiteljici:

.....

.....

4. Kadar začasno zavarovanje določenega dela ali delov premoženja zahteva ukrepe v več kot eni državi izvršiteljici, opišite ukrepe, ki jih je treba izvesti v državi izvršiteljici:

.....

.....

RUBRIKA H: Povezava s predhodnim sklepom o začasnem zavarovanju in/ali drugim sklepom ali sklepi oziroma zahtevkom ali zahtevki

Navedite, ali se ta sklep o začasnem zavarovanju nanaša na predhodni sklep ali zahtevek (npr. sklep o začasnem zavarovanju, evropski preiskovalni nalog, evropski nalog za prijetje ali medsebojno pravno pomoč). Če je to ustrezno, navedite naslednje informacije, relevantne za ugotavljanje predhodnih sklepov ali zahtevkov:

— vrsta sklepa/zahtevka:

.....

— datum izdaje:

.....

— organ, ki mu je bil sklep/zahtevek posredovan:

.....

— referenčna številka, ki jo dodeli organ izdajatelj:

.....

— referenčna številka ali številke, ki jih dodeli izvršitveni organ:

.....

RUBRIKA I: Odvzem

Navedite, ali:

☐ je temu sklepu o začasnem zavarovanju priloženo potrdilo o odvzemu, izdano v državi izdajateljici (referenčna številka potrdila o odvzemu):

.....

☐ naj premoženje do posredovanja in izvršitve sklepa o odvzemu ostane začasno zavarovano v državi izvršiteljici (predvideni datum za predložitev potrdila o odvzemu, če je mogoče):

.....

RUBRIKA J: Alternativni ukrepi

1. Navedite, ali država izdajateljica državi izvršiteljici dovoljuje uporabo alternativnih ukrepov, kadar ni mogoče niti v celoti niti delno izvršiti sklepa o začasnem zavarovanju:

☐ da

☐ ne

2. Če da, navedite, kateri ukrepi bi se lahko uporabili:

.....

RUBRIKA K: POVRNITEV ZAČASNO ZAVAROVANEGA PREMOŽENJA

1. Navedite, ali je bila izdana odločba o povrnitvi začasno zavarovanega premoženja žrtvi:

☐ da

☐ ne

Če da, v zvezi z odločbo o povrnitvi začasno zavarovanega premoženja žrtvi navedite:

organ, ki je izdal odločbo (uradni naziv):

.....

datum odločbe:

.....

referenčna številka odločbe (če je na voljo):

opis premoženja, ki ga je treba povrniti:

ime žrtve:

naslov žrtve:

Če se upravičenost žrtve do premoženja izpodbija, navedite podrobnosti (osebe, ki izpodbijajo upravičenost, vzroke itn.):

.....

Če bi povrnitev lahko posegala v pravice oseb, na katere sklep vpliva, navedite podrobnosti (osebe, na katere sklep vpliva, pravice, v katere bi to lahko posegalo, vzroke itn.)

.....

2. Ali je v državi članici izdajateljici vložena zahteva za povrnitev začasno zavarovanega premoženja žrtvi?

☐ ne

☐ da, izid bo sporočen izvršitvenemu organu

Organ izdajatelj se uradno obvesti o neposrednem nakazilu žrtvi.

RUBRIKA L: Pravna sredstva

Organ v državi izdajateljici, ki lahko da več informacij o postopkih za uporabo pravnih sredstev v državi izdajateljici in o tem, ali je na voljo pravna pomoč, tolmačenje oziroma prevajanje:

☐ organ izdajatelj (glej rubriko M)

☐ potrditveni organ (glej rubriko N)

☐ Drugo:

.....

RUBRIKA M: Podatki o organu izdajatelju

Vrsta organa izdajatelja

☐ sodnik, sodišče, državni tožilec

☐ drug pristojni organ, ki ga imenuje država izdajateljica

Naziv organa:

Ime in priimek kontaktne osebe:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Št. zadeve:

Naslov:

Telefon (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

Telefaks (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

E-naslov:

Jeziki, v katerih se je mogoče sporazumevati z organom izdajateljem:

Če se razlikujejo od zgornjih, kontaktne podatki oseb, s katerimi se stopi v stik, če so potrebne dodatne informacije ali da se s praktičnega vidika uredi vse potrebno za izvršitev sklepa:

Ime in priimek/naziv/organizacija:

Naslov:

E-naslov/telefon:

Podpis organa izdajatelja in/ali njegovega zastopnika, ki potrjuje točnost in pravilnost vsebine sklepa o začasnem zavarovanju:

Ime in priimek:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Datum:

Uradni žig (če je na voljo):

RUBRIKA N: Podatki o organu, ki je potrdil sklep o začasnem zavarovanju

Navedite vrsto organa, ki je potrdil sklep o začasnem zavarovanju, če je to ustrezno:

☐ sodnik ali sodišče

☐ državni tožilec

Naziv potrditvenega organa:

Ime in priimek kontaktne osebe:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Št. zadeve:

Naslov:

Telefon (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

Telefaks (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

E-naslov:

Jeziki, v katerih se je mogoče sporazumevati s potrditvenim organom:

Navedite glavno kontaktno točko za izvršitveni organ:

☐ organ izdajatelj

☐ potrditveni organ

Podpis potrditvenega organa in/ali njegovega zastopnika ter podatki o njima

Ime in priimek:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Datum:

Uradni žig (če je na voljo):

RUBRIKA O: Osrednji organ

Kadar je za upravno posredovanje in prejemanje potrdil o začasnem zavarovanju v državi izdajateljici odgovoren osrednji organ, navedite naslednje:

Naziv osrednjega organa:

Ime in priimek kontaktne osebe:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Št. zadeve:

Naslov:

Telefon (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

Telefaks (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

E-naslov:

RUBRIKA P: Priloge

Navedite morebitne priloge k potrdilu:

PRILOGA II

POTRDILO O ODVZEMU

RUBRIKA A:

Država izdajateljica:

Organ izdajatelj:

Država izvršiteljica:

Izvršitveni organ (če je znan):

RUBRIKA B: Sklep o odvzemu

1. Sodišče, ki je izdalo sklep o odvzemu (uradni naziv):

.....

2. Referenčna številka sklepa o odvzemu (če obstaja):

.....

3. Sklep o odvzemu je bil izdan (datum):

.....

4. Sklep o odvzemu je postal pravnomočen (datum):

.....

RUBRIKA C: Oseba, na katero sklep vpliva

Identiteta osebe, zoper katero je bil izdan sklep o odvzemu, ali osebe, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu o odvzemu (če gre za več oseb, navedite informacije za vsako od njih):

1. Identifikacijski podatki

(i) Za fizične osebe

Priimek:

Ime ali imena:

Druga imena, če obstajajo:

Vzdevki, če obstajajo:

Spol:

Državljanstvo:

Identifikacijska številka ali številka socialnega zavarovanja, če je na voljo:

Vrsta in številka identifikacijskega dokumenta ali dokumentov (osebna izkaznica ali potni list), če so na voljo:

.....

Datum rojstva:

Kraj rojstva:

Prebivališče in/ali znani naslov (zadnji znani naslov, če trenutni naslov ni znan):

.....

Jezik ali jeziki, ki jih oseba, na katero sklep vpliva, razume:

Navedite položaj osebe, na katero sklep vpliva, v postopku:

☐ oseba, na katero se nanaša sklep o odvzemu☐ oseba, ki je lastnica premoženja, zajetega v sklepu o odvzemu

(ii) Za pravne osebe

Naziv:

Pravna oblika:

Skrajšani naziv, naziv, ki se običajno uporablja, ali poslovni naziv, če se uporablja:

Statutarni sedež:

Registrska številka:

Naslov:

Ime zastopnika:

Navedite položaj osebe, na katero sklep vpliva, v postopku:

- ☐ oseba, na katero se nanaša sklep o odvzemu
☐ oseba, ki je lastnica premoženja, zajetega s sklepom o odvzemu

2. Navedite kraj izvršitve sklepa o odvzemu, če se razlikuje od zgornjega naslova:

.....

3. Tretje osebe, v katerih pravice v zvezi s premoženjem, zajetim v sklepu o odvzemu, se s sklepom neposredno posega (identiteta in razlogi):

.....

.....

4. Navedite morebitne druge informacije, ki bi bile lahko v pomoč pri izvršitvi sklepa o odvzemu:

.....

RUBRIKA D: Informacije o premoženju, na katero se nanaša sklep

1. Sodišče je odločilo, da:

- ☐ premoženje predstavlja premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, ali ustreza celotni ali delni vrednosti take premoženjske koristi
☐ premoženje predstavlja predmete, uporabljene za kaznivo dejanje, ali vrednost takih predmetov
☐ je treba premoženje odvzeti z uporabo katere koli pristojnosti za odvzem v državi izdajateljici iz Direktive 2014/42/EU (vključno z razširjenim odvzemom)
☐ je treba premoženje odvzeti po zaključku postopkov v zvezi s kaznivim dejanjem na podlagi katere koli druge določbe v zvezi s pristojnostmi za odvzem, vključno z odvzemom brez pravomočne obsodbe, v skladu s pravom države izdajateljice.

2. Navedite, ali se sklep nanaša na:

- ☐ denarni znesek
☐ določen del ali določene dele premoženja (materialno ali nematerialno, premično ali nepremično)
☐ premoženje enake vrednosti (v okviru odvzema na podlagi vrednosti)

3. Če sklep nanaša na denarni znesek ali premoženje, ki ima enako vrednost kot zadevni denarni znesek:

— znesek, potreben za izvršitev v državi izvršiteljici, izražen s številko in besedo (navedite valuto):

.....

— skupni znesek, ki ga zajema sklep, izražen s številko in besedo (navedite valuto):

.....

Dodatni podatki:

— Razlogi za domnevo, da ima oseba, na katero sklep vpliva, premoženje/dohodek v državi izvršiteljici:

.....

— Opis premoženja/vira dohodka osebe, na katero sklep vpliva (če je mogoče):

.....

— Točna lokacija premoženja/vira dohodka osebe, na katero sklep vpliva (če ni znano, zadnja znana lokacija)

— Podatki o bančnem računu prizadete osebe (če so znani):

.....

4. Če se sklep nanaša na določen del ali določene dele premoženja ali na premoženje, ki ima enako vrednost kot to premoženje:

Razlogi za posredovanje državi izvršiteljici:

- ☐ določen del ali določeni deli premoženja se nahajajo v državi izvršiteljici
- ☐ določen del ali določeni deli premoženja so registrirani v državi izvršiteljici
- ☐ organ izdajatelj utemeljeno domneva, da določen del ali določeni deli premoženja, zajeti v sklepu, delno ali v celoti nahajajo v državi izvršiteljici.

Dodatni podatki:

- Razlogi za domnevo, da se določen del ali deli premoženja nahajajo v državi izvršiteljici:

.....

- Opis dela premoženja

.....

- Kraj, kjer je del premoženja (če ni znan, zadnji znani kraj):

.....

- Druge relevantne informacije (npr. imenovanje sodnega upravitelja):

.....

5. Informacije o pretvorbi in prenosu premoženja

Če sklep zadeva določen del premoženja, navedite, ali pravo države izdajateljice določa, da se odvzem v državi izvršiteljici izvede v obliki odvzema denarnega zneska, ki ustreza vrednosti premoženja za zaseg:

☐ da

☐ ne

RUBRIKA E: Sklep o začasnem zavarovanju

Navedite, ali

- ☐ je sklepu o odvzemu priložen sklep o začasnem zavarovanju, izdan v državi izdajateljici (referenčna številka potrdila o začasnem zavarovanju)

.....

- ☐ premoženje je bilo začasno zavarovano v skladu s predhodnim sklepom o začasnem zavarovanju, posredovanim državi izvršiteljici

- datum izdaje sklepa o začasnem zavarovanju:

- datum posredovanja sklepa o začasnem zavarovanju:

- organ, ki mu je bil sklep posredovan:

- referenčna številka, ki jo dodeli organ izdajatelj:

- referenčna številka, ki jo dodeli izvršitveni organ:

RUBRIKA F: Razlogi za izdajo sklepa o odvzemu

1. Povzetek dejstev in utemeljitev za izdajo sklepa o odvzemu, vključno z opisom kaznivega dejanja ali dejanj in drugimi relevantnimi informacijami:

.....

2. Vrsta in pravna kvalifikacija kaznivega dejanja ali dejanj, v zvezi s katerimi je bil izdan sklep o odvzemu, in veljavna zakonska določba ali določbe:

.....

3. Ali se kaznivo dejanje, v zvezi s katerim je bil izdan sklep o odvzemu, v državi izdajateljici kaznuje z najvišjo predpisano zaporno kaznijo najmanj treh let in je navedeno na spodnjem seznamu kaznivih dejanj? (označite ustrezno okence). Če se sklep o odvzemu nanaša na več kaznivih dejanj, jih na spodnjem seznamu kaznivih dejanj označite s številkami (ki ustrezajo kaznivim dejanjem, navedenim pod točkama 1 in 2).

- ☐ sodelovanje v kriminalni združbi
- ☐ terorizem
- ☐ trgovina z ljudmi
- ☐ spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija
- ☐ nedovoljena trgovina s prepovedanimi drogami in psihotropnimi snovmi
- ☐ nedovoljena trgovina z orožjem, strelivom in eksplozivi
- ☐ korupcija
- ☐ goljufija, vključno z goljufijo in drugimi kaznivimi dejanji, ki škodijo finančnim interesom Unije, opredeljenimi v Direktivi (EU) 2017/1371
- ☐ pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem
- ☐ ponarejanje denarja, tudi eurov
- ☐ računalniška kriminaliteta
- ☐ kazniva dejanja zoper okolje, vključno z nedovoljeno trgovino z ogroženimi živalskimi vrstami ter ogroženimi rastlinskimi vrstami in podvrstami
- ☐ omogočanje nezakonitega vstopa in bivanja
- ☐ umor ali huda telesna poškodba
- ☐ nedovoljena trgovina s človeškimi organi in tkivi
- ☐ ugrabitev, protipraven odvzem prostosti ali zajetje talcev
- ☐ rasizem in ksenofobija
- ☐ organiziran ali oborožen rop
- ☐ nedovoljena trgovina s kulturnimi dobrinami, vključno s starinami in umetniškimi deli
- ☐ preslepitev
- ☐ izsiljevanje in oderuštvo
- ☐ ponarejanje in piratstvo izdelkov
- ☐ ponarejanje upravnih listin in promet z njimi
- ☐ ponarejanje plačilnih sredstev
- ☐ nedovoljena trgovina s hormonskimi snovmi in drugimi pospeševalci rasti
- ☐ nedovoljena trgovina z jedrskimi ali radioaktivnimi snovmi
- ☐ trgovina z ukradenimi vozili
- ☐ posilstvo
- ☐ požig
- ☐ kazniva dejanja v pristojnosti Mednarodnega kazenskega sodišča
- ☐ ugrabitev zrakoplova ali plovila
- ☐ sabotaza

4. Kakršne koli druge pomembne informacije (npr. razmerje med premoženjem in kaznivim dejanjem):

.....

RUBRIKA G: Če je bilo potrjeno o odvzemu posredovano več kot eni državi izvršiteljici, sporočite naslednje podatke:

1. Potrjeno o odvzemu je bilo posredovano naslednji drugi državi izvršiteljici ali državam izvršiteljicam (država in organ):

.....
.....

2. Potrdilo o odvzemu je bilo posredovano več kot eni državi izvršiteljici iz naslednjih razlogov:
Kadar sklep o odvzemu zadeva določene dele premoženja:
- ☐ Za različne dele premoženja, ki jih zajema sklep, se domneva, da se nahajajo v različnih državah izvršiteljicah.
 - ☐ Odvzem določenega dela premoženja zahteva ukrepe v več kot eni državi izvršiteljici.
- Kadar sklep o odvzemu zadeva denarni znesek:
- ☐ Zadevno premoženje ni bilo začasno zavarovano na podlagi Uredbe (EU) 2018/1805.
 - ☐ Ocenjena vrednost premoženja, ki se lahko odvzame v državi izdajateljici in v kateri koli posamezni državi izvršiteljici, verjetno ne zadostuje za odvzem celotnega zneska, ki ga zajema sklep.
 - ☐ Druge specifične potrebe:
.....
3. Vrednost sredstev, če je znana, v vsaki državi izvršiteljici:
.....
.....
4. Kadar odvzem določenega dela ali delov premoženja zahteva ukrepe v več kot eni državi izvršiteljici, opišite ukrepe, ki jih je treba izvesti v državi izvršiteljici:
.....

RUBRIKA H: Postopek, ki se je zaključil s sklepom o odvzemu

Navedite, ali je bila oseba, zoper katero je bil izdan sklep o odvzemu, osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo s sklepom o odvzemu, povezanim s pravnomočno obsodbo:

1. ☐ Da, oseba je bila osebno navzoča na sojenju.
2. ☐ Ne, oseba ni bila osebno navzoča na sojenju.
3. ☐ Ne, v skladu z nacionalnimi postopkovnimi pravili ni bil opravljen noben narok.
4. Če ste označili okence pod točko 2, potrdite, katera od naslednjih trditev je resnična:
 - 4.1a. ☐ Oseba je bila osebno vabljen(a) ... (dan. mesec. leto) in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo s sklepom o odvzemu, in je bila obveščena, da se sklep o odvzemu lahko izda, če se sojenja ne udeleži.
 - ALI
 - 4.1b. ☐ Oseba ni bila osebno vabljen(a), temveč je kako drugače dejansko prejela informacije o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo s sklepom o odvzemu, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila zadevna oseba seznanjena s predvidenim sojenjem, in je bila obveščena, da se sklep o odvzemu lahko izda, če se sojenja ne udeleži;
 - OR
 - 4.2 ☐ oseba je bila seznanjena s predvidenim sojenjem in je pooblastila odvetnika, ki ga je imenovala sama ali je bil imenovan s strani države, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta odvetnik na sojenju dejansko zastopal;
 - ALI
 - 4.3 ☐ osebi je bil sklep o odvzemu vročen ... (dan/mesec/leto) in oseba je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri je imela pravico sodelovati in ki je omogočala ponovno preučitev vsebine zadeve, vključno s preučitvijo novih dokazov, in ki bi lahko privedla do spremembe prvotnega sklepa o odvzemu, in
 - ☐ oseba je izrecno izjavila, da ne izpodbija sklepa o odvzemu.
 - ALI
 - ☐ oseba v ustreznem roku ni zahtevala ponovnega sojenja ali ni vložila pritožbe.

5. Če ste označili okence pod točko 4.1b, 4.2 ali 4.3, navedite informacije o tem, kako je bil izpolnjen zadevni pogoj:

RUBRIKA I: Alternativni ukrepi, vključno z zapornimi kaznimi

1. Navedite, ali država izdajateljica dovoljuje državi izvršiteljici uporabo alternativnih ukrepov, kadar ni mogoče niti v celoti niti delno izvršiti sklepa o odvzemu:

- ☐ da
☐ ne

2. Če da, navedite, kateri ukrepi se lahko uporabijo:

☐ zapor (najdaljše obdobje):

.....

☐ javna dela (ali enakovredno) (najdaljše obdobje):

.....

☐ drugi ukrepi (opis):

.....

RUBRIKA J: Odločba o povrnitvi premoženja ali plačilu odškodnine žrtvi

1. Navedite, kjer je ustrezno:

☐ Organ izdajatelj ali drug pristojni organ države izdajateljice je izdal odločbo, da žrtev prejme odškodnino ali povrnitev v naslednjem denarnem znesku:

.....

☐ Organ izdajatelj ali drug pristojni organ države izdajateljice je izdal odločbo, da se žrtvi povrne naslednje premoženje, ki ni denar:

.....

☐ Postopek za povrnitev premoženja ali plačilo odškodnine žrtvi poteka v državi izdajateljici, rezultat pa bo sporočen izvršitvenemu organu

2. Podrobnosti odločbe o povrnitvi premoženja ali plačilu odškodnine žrtvi:

Organ, ki je izdal odločbo (uradni naziv):

Datum odločbe:

Datum, ko je odločba postala pravnomočna:

Referenčna številka odločbe (če obstaja):

Opis premoženja za povrnitev:

Ime in priimek žrtve:

Naslov žrtve:

Organ izdajatelj se uradno obvesti o neposrednem nakazilu žrtvi.

RUBRIKA K: Podatki o organu izdajatelju

Naziv organa:

Ime in priimek kontaktne osebe:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Št. zadeve:

Naslov:

Telefon (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

Telefaks (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

E-naslov:

Jeziki, v katerih se je mogoče sporazumevati z organom izdajateljem:

Če se razlikujejo od zgornjih, kontaktni podatki osebe ali oseb, s katerimi se stopi v stik, če so potrebne dodatne informacije ali da se s praktičnega vidika uredi vse potrebno za izvršitev sklepa ali prenos premoženja:

Ime in priimek/naziv/organizacija:

Naslov:

E-naslov/telefon:

Podpis organa izdajatelja in/ali njegovega zastopnika, ki potrjuje točnost in pravilnost vsebine potrdila o odvzemu:

Ime in priimek:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Datum:

Uradni žig (če je na voljo):

RUBRIKA L: Osrednji organ

Kadar je za upravno posredovanje in prejemanje potrdil o odvzemu v državi izdajateljici odgovoren osrednji organ, navedite:

Naziv osrednjega organa:

Ime in priimek kontaktne osebe:

Delovno mesto (naziv/položaj):

Številka zadeve:

Naslov:

Telefon (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

Telefaks (klicna številka države) (številka omrežne skupine):

E-naslov:

RUBRIKA M: Plačilni podatki države izdajateljice

IBAN:

Koda BIC:

Ime in priimek imetnika bančnega računa:

RUBRIKA N: Priloge

Navedite morebitne priloge k potrdilu:

UREDBA (EU) 2018/1806 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 14. novembra 2018****o seznamu tretjih držav, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja imeti vizume, in držav, katerih državljani so izvzeti iz te obveznosti****(kodificirano besedilo)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti točke (a) člena 77(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Uredba Sveta (ES) št. 539/2001 ⁽²⁾ je bila večkrat bistveno spremenjena ⁽³⁾. Zaradi jasnosti in racionalnosti bi bilo treba navedeno uredbo kodificirati.
- (2) Ta uredba predvideva popolno harmonizacijo, kar zadeva tretje države, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja držav članic imeti vizum (v nadaljnjem besedilu tudi: vizumska obveznost), in tiste, katerih državljani so izvzeti iz te obveznosti.
- (3) Določitev tretjih držav, katerih državljani morajo imeti vizum, in tistih, katerih državljani so izvzeti iz te obveznosti, bi bilo treba opraviti na podlagi premišljene ocene več meril za vsak posamezni primer. Ta ocena bi se morala opraviti redno in bi lahko privedla do zakonodajnih predlogov za spremembo Priloge I k tej uredbi, ki določa seznam tretjih držav, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja držav članic imeti vizume, in Priloge II k tej uredbi, ki določa seznam tretjih držav, katerih državljani so izvzeti iz obveznosti, da morajo pri prehodu zunanjih meja držav članic za bivanja, ki ne presegajo 90 dni v katerem koli 180-dnevem obdobju, imeti vizume, ne glede na možnost, da se v posebnih okoliščinah navedeni prilogi spremenita samo v zvezi z določeno državo, recimo kot rezultat postopka za liberalizacijo vizumskega režima ali kot končna posledica začasnega zadržanja izvzetja iz vizumske obveznosti.
- (4) Sestava seznamov tretjih držav v prilogah I in II bi morala biti in ostati skladna z merili iz te uredbe. Navedbe tretjih držav, v zvezi s katerimi so se razmere glede teh meril spremenile, bi bilo treba prenesti iz ene priloge v drugo.
- (5) Razvoj mednarodnega prava, iz katerega izhajajo spremembe statusa ali poimenovanja nekaterih držav ali ozemeljskih enot, bi se moral odražati v prilogah I in II.
- (6) Glede na to, da so v Sporazumu o evropskem gospodarskem prostoru ⁽⁴⁾ državljani Islandije, Lihtenštajna in Norveške izvzeti iz vizumske obveznosti, navedene države ne bi smele biti vključene na seznam v Prilogi II.
- (7) Ker Sporazum med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami na eni strani in Švicarsko konfederacijo na drugi o prostem pretoku oseb ⁽⁵⁾ določa prosto gibanje brez vizumov za državljane Švice in držav članic, Švica ne bi smela biti vključena na seznam v Prilogi II.
- (8) Kar zadeva begunce s priznanim statusom in osebe brez državljanstva, bi morala biti odločitev o vizumski obveznosti ali izvzetju iz te obveznosti, brez poseganja v obveznosti po mednarodnih sporazumih, ki so jih

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 2. oktobra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 6. novembra 2018.⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 539/2001 z dne 15. marca 2001 o seznamu tretjih držav, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja imeti vizume, in držav, katerih državljani so oproščeni te zahteve (UL L 81, 21.3.2001, str. 1).⁽³⁾ Glej Prilogo III.⁽⁴⁾ UL L 1, 3.1.1994, str. 3.⁽⁵⁾ UL L 114, 30.4.2002, str. 6.

podpisale države članice, zlasti po Evropskem sporazumu Sveta Evrope o odpravi vizumov za begunce, podpisanem 20. aprila 1959 v Strasbourgu, utemeljena na tretji državi, v kateri te osebe prebivajo in ki jim je izdala njihove potne listine. Vendar pa bi morale imeti države članice, upoštevajoč razlike v nacionalnem pravu, ki veljajo za begunce s priznanim statusom in osebe brez državljanstva, možnost, da odločijo, ali naj za te skupine oseb velja izvzetje iz vizumske obveznosti, kadar je tretja država, v kateri te osebe prebivajo in ki je izdala njihove potne listine, med tistimi, katerih državljani so iz vizumske obveznosti izvzeti.

- (9) V skladu z Uredbo (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ bi bilo treba določiti izvzetje iz vizumske obveznosti za imetnike dovoljenj za lokalni obmejni promet.
- (10) Države članice bi morale imeti možnost določitve izvzetij iz vizumske obveznosti za imetnike nekaterih potnih listov, ki niso navadni potni listi.
- (11) V posebnih primerih, ko so upravičena posebna pravila glede vizumov, bi morale imeti države članice možnost, da nekatere skupine oseb izvzamejo iz vizumske obveznosti ali pa jim to obveznost naložijo v skladu z mednarodnim javnim pravom ali ustaljeno prakso.
- (12) Države članice bi morale imeti možnost, da iz vizumske obveznosti izvzamejo begunce s priznanim statusom, vse osebe brez državljanstva, tako tiste, ki sodijo na področje uporabe Konvencije OZN o statusu oseb brez državljanstva z dne 28. septembra 1954, kot tiste izven področja uporabe te konvencije, ter učence, ki potujejo v okviru šolske ekskurzije, kadar osebe iz teh kategorij prebivajo v tretji državi, vključeni na seznam v Prilogi II k tej uredbi.
- (13) Režim, ki ureja izvzetja iz vizumske obveznosti, bi moral v celoti izražati dejansko prakso. Nekatere države članice dodelijo izvzetja iz vizumske obveznosti državljanom tretjih držav, vključenih na seznam tretjih držav, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja držav članic imeti vizume in so pripadniki oboroženih sil, ki potujejo v okviru Organizacije Severnoatlantske pogodbe (NATO) ali Partnerstva za mir. Ta izvzetja, ki temeljijo na mednarodnih obveznostih izven prava Unije, bi morala biti iz razlogov pravne varnosti navedena v tej uredbi.
- (14) Popolna vizumska vzajemnost je cilj, za katerega bi si morala Unija v svojih odnosih s tretjimi državami dejavno prizadevati ter tako prispevati k izboljšanju verodostojnosti in doslednosti svoje zunanje politike.
- (15) Vzpostaviti bi bilo treba mehanizem Unije, ki bi omogočil izvajanje načela vzajemnosti v primeru, da se ena od tretjih držav, vključenih na seznam v Prilogi II, odloči uvesti vizumsko obveznost za državljane ene ali več držav članic. Ta mehanizem bi moral omogočiti, da bi se lahko Unija odzvala solidarno v primeru, da bi taka tretja država za državljane vsaj ene države članice izvajala vizumsko obveznost.
- (16) Po prejemu uradnega obvestila države članice, da tretja država, vključena na seznam v Prilogi II, za državljane te države članice izvaja vizumsko obveznost, bi se morale vse države članice odzvati skupaj, s tem pa zagotoviti odziv Unije na razmere, ki vplivajo na celotno Unijo in zaradi katerih so njeni državljani obravnavani različno.
- (17) Da bosta Evropski parlament in Svet ustrezno vključena v drugo fazo uporabe mehanizma vzajemnosti – glede na to, da je zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti za vse državljane tretje države, vključene na seznam v Prilogi II, politično zelo občutljivo, hkrati pa ima posledice za države članice, pridružene schengenske države in za samo Unijo, zlasti za njihove zunanje odnose in delovanje schengenskega območja na splošno –, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) sprejme akte v zvezi z nekaterimi elementi mehanizma vzajemnosti. S prenosom tega pooblastila na Komisijo je upoštevana potreba po politični razpravi o vizumski politiki Unije v schengenskem območju. Obenem je to odraz potrebe po zagotovitvi zadostne preglednosti in pravne varnosti pri uporabi mehanizma vzajemnosti za vse državljane zadevne tretje države, zlasti z ustrezno začasno spremembo Priloge II k tej uredbi. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽²⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1931/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic in spremembi določb Schengenske konvencije (UL L 405, 30.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ UL L 123, 12.5.2016, str. 1.

- (18) S to uredbo bi bilo treba vzpostaviti mehanizem za začasno zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti za tretjo državo, vključeno na seznam v Prilogi II (v nadaljnjem besedilu: mehanizem zadržanja) v primeru izrednih razmer, ko je potreben hiter odziv za rešitev težav, s katerimi se sooči najmanj ena država članica, pri čemer se upošteva splošen vpliv izrednih razmer na Unijo kot celoto.
- (19) Za zagotovitev učinkovite uporabe mehanizma zadržanja in nekaterih določb mehanizma vzajemnosti, zlasti pa da se omogoči ustrezno upoštevanje vseh pomembnih dejavnikov in morebitnih posledic uporabe teh mehanizmov, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila v zvezi z določitvijo kategorij državljanov zadevne tretje države, za katere bi moralo veljati začasno zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti v okviru mehanizma vzajemnosti, ter ustreznega trajanja tega zadržanja ter v zvezi z mehanizmom zadržanja. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Za sprejemanje teh aktov bi bilo treba uporabiti postopek pregleda.
- (20) Treba se je izogniti in zoperstaviti vsakršni zlorabi, povezani z izvzetjem iz vizumske obveznosti za kratkoročno bivanje za državljane tretje države, če ti državljani ogrožajo javni red in notranjo varnost zadevne države članice.
- (21) Mehanizem zadržanja bi moral državam članicam omogočiti uradno obveščanje o okoliščinah, ki vodijo do morebitnega zadržanja, Komisiji pa, da sproži mehanizem zadržanja na lastno pobudo.
- (22) Uporabo mehanizma zadržanja bi bilo treba olajšati zlasti s kratkimi referenčnimi obdobji in roki, da se omogoči hitrejši postopek, med morebitne razloge za zadržanje pa bi morala biti vključena zmanjšanje sodelovanja pri ponovnem sprejemu kot tudi znatno povečanje tveganj za javni red ali notranjo varnost držav članic. To zmanjšanje sodelovanja bi moralo vključevati znatno povečanje števila zavrnjenih prošenj za ponovni sprejem, tudi državljanov tretjih držav, ki so potovali čez ozemlje zadevne tretje države, kadar sporazum o ponovnem sprejemu, sklenjen med Unijo ali državo članico in zadevno tretjo državo, določa takšno obveznost ponovnega sprejema. Komisija bi tudi morala imeti možnost, da sproži mehanizem zadržanja v primeru, da tretja država ne sodeluje pri ponovnem sprejemu, zlasti kadar je bil med zadevno tretjo državo in Unijo sklenjen sporazum o ponovnem sprejemu.
- (23) Za namene mehanizma zadržanja znatno povečanje pomeni povečanje, ki presega 50-odstotni prag. Pomenilo bi lahko tudi nižje povečanje, če bi Komisija menila, da je to ustrezno v določenem primeru, o katerem jo uradno obvesti zadevna država članica.
- (24) Za namene mehanizma zadržanja nizka stopnja ugodno rešenih prošenj pomeni, da je stopnja ugodno rešenih prošenj za azil približno 3 ali 4-odstotna. Pomenilo bi lahko tudi višjo stopnjo ugodno rešenih primerov, če bi Komisija menila, da je to ustrezno v določenem primeru, o katerem jo uradno obvesti zadevna država članica.
- (25) Izogniti in zoperstaviti se je treba vsakršni zlorabi izvzetja iz vizumske obveznosti, kadar vodi do povečanja migracijskega pritiska, na primer zaradi porasta neutemeljenih prošenj za azil, ter tudi kadar vodi do neutemeljenih prošenj za dovoljenje za prebivanje.
- (26) Komisija bi morala nadzorovati stanje v zadevnih tretjih državah, da se še naprej zagotavlja izpolnjevanje posebnih zahtev, ki so bile uporabljene za ocenjevanje primernosti izvzetja iz vizumske obveznosti, odobrenega zaradi uspešne sklenitve dialoga o liberalizaciji vizumskega režima. Komisija bi morala posebno pozornost nameniti razmeram na področju človekovih pravic v zadevnih tretjih državah.
- (27) Komisija bi morala redno poročati Evropskemu parlamentu in Svetu, vsaj enkrat letno, v obdobju sedmih let po začetku veljavnosti liberalizacije vizumskega režima za določeno tretjo državo, po izteku tega obdobja pa, kadar meni, da je to potrebno, ali na zahtevo Evropskega parlamenta ali Sveta.
- (28) Komisija bi morala pred sprejetjem kakršne koli odločitve o začasnem zadržanju izvzetja državljanov tretjih držav iz vizumske obveznosti upoštevati razmere na področju človekovih pravic v tej tretji državi in morebitne posledice zadržanja izvzetja iz vizumske obveznosti za te razmere.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

- (29) Zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti z izvedbenim aktom bi moralo veljati za določene kategorije državljanov zadevne tretje države, in sicer s sklicevanjem na zadevne vrste potnih listin, po potrebi pa tudi dodatna merila, kot so osebe, ki na ozemlje držav članic potujejo prvič. V izvedbenem aktu bi bilo treba določiti kategorije državljanov, za katere bi moralo veljati zadržanje, ob upoštevanju posebnih okoliščin, o katerih uradno poroča ena ali več držav članic ali Komisija, in načela sorazmernosti.
- (30) Da bosta Evropski parlament in Svet ustrezno vključena v izvajanje mehanizma zadržanja – glede na to, da je zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti za vse državljane tretje države, ki so vključene na seznam v Prilogi II k tej uredbi, politično občutljivo ter ima horizontalne posledice za države članice in za samo Unijo, zlasti za njihove zunanje odnose in delovanje schengenskega območja na splošno –, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z začasnim zadržanjem izvzetja iz vizumske obveznosti za državljane zadevnih tretjih držav. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.
- (31) Da bi zagotovili preglednost izvajanja vizumskega režima in obveščenost oseb, na katere se nanaša, bi morale države članice Komisijo in druge države članice obvestiti o ukrepih, ki so jih sprejele na podlagi te uredbe. Iz istih razlogov bi morale biti informacije o tem tudi objavljene v *Uradnem listu Evropske unije*.
- (32) Pogoji glede vstopa na ozemlje držav članic ali izdaje vizumov ne bi smeli vplivati na pravila, ki urejajo priznavanje veljavnosti potnih listin.
- (33) V skladu z načelom sorazmernosti, navedenim v členu 5 Pogodbe o Evropski uniji, je uporaba uredbe, ki navaja tretje države, katerih državljani morajo pri prehodu zunanjih meja imeti vizum, ter tistih, katerih državljani so iz te obveznosti izvzeti, potrebno in primerno sredstvo za zagotovitev učinkovitega delovanja skupne vizumske politike.
- (34) Ta uredba ne bi smela posegati v uporabo mednarodnih sporazumov, ki jih je Evropska skupnost sklenila, preden je začela veljati Uredba (ES) št. 539/2001, in zaradi katerih so potrebna odstopanja od skupne vizumske politike, pri čemer bi bilo treba upoštevati sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (35) Ta uredba za Islandijo in Norveško predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽¹⁾, ki spadajo na področje iz točke B člena 1 Sklepa Sveta 1999/437/ES ⁽²⁾.
- (36) Ta uredba za Švico predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽³⁾, ki spadajo na področje iz točk B in C člena 1 Sklepa Sveta 1999/437/ES, v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2008/146/ES ⁽⁴⁾.
- (37) Ta uredba za Lihtenštajn predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Protokola, sklenjenega med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn, o pristopu

⁽¹⁾ UL L 176, 10.7.1999, str. 36.

⁽²⁾ Sklep Sveta 1999/437/ES z dne 17. maja 1999 o nekaterih izvedbenih predpisih za uporabo Sporazuma, sklenjenega med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško, v zvezi s pridružitvijo teh dveh držav k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda (UL L 176, 10.7.1999, str. 31).

⁽³⁾ UL L 53, 27.2.2008, str. 52.

⁽⁴⁾ Sklep Sveta 2008/146/ES z dne 28. januarja 2008 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda v imenu Evropske skupnosti (UL L 53, 27.2.2008, str. 1).

Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽¹⁾, ki spadajo na področje iz točk B in C člena 1 Sklepa 1999/437/ES, v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2011/350/EU ⁽²⁾.

- (38) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri katerih Združeno kraljestvo v skladu s Sklepom Sveta 2000/365/ES ⁽³⁾ ne sodeluje; Združeno kraljestvo torej ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanj ni zavezujoča in se v njem ne uporablja.
- (39) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri katerih Irska v skladu s Sklepom Sveta 2002/192/ES ⁽⁴⁾ ne sodeluje; Irska torej ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Ta uredba določa tretje države, katerih državljani morajo imeti vizum, in tiste, katerih državljani so izvzeti iz vizumske obveznosti, na podlagi ocene več meril za vsak posamezni primer, med drugim povezanih z nezakonitim priseljevanjem, javnim redom in varnostjo, gospodarskimi koristmi, zlasti glede turizma in zunanje trgovine, in zunanjimi odnosi Unije z ustreznimi tretjimi državami, predvsem glede človekovih pravic in temeljnih svoboščin, pa tudi s posledicami za regionalno povezanost in vzajemnost.

Člen 2

V tej uredbi „vizum“ pomeni vizum, kot je opredeljen v točki (a) člena 2(2) Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾.

Člen 3

1. Državljeni tretjih držav, navedenih na seznamu v Prilogi I, morajo imeti ob prehodu zunanjih meja držav članic vizum.
2. Brez poseganja v zahteve iz Evropskega sporazuma Sveta Evrope o odpravi vizumov za begunce, podpisanega 20. aprila 1959 v Strasbourgu, morajo imeti begunci s priznanim statusom in osebe brez državljanstva ob prehodu zunanjih meja držav članic vizum, če je tretja država, v kateri prebivajo in ki jim je izdala njihove potne listine, na seznamu tretjih držav, navedenih v Prilogi I k tej uredbi.

Člen 4

1. Državljeni tretjih držav, navedenih na seznamu v Prilogi II, so izvzeti iz obveznosti, določene v členu 3(1), za bivanja, ki ne presegajo 90 dni v katerem koli 180-dnevnem obdobju.
2. Prav tako so iz vizumske obveznosti izvzete naslednje osebe:
 - (a) državljani tretjih držav, navedenih na seznamu v Prilogi I k tej uredbi, ki so imetniki dovoljenja za lokalni obmejni promet, ki so ga izdale države članice v skladu z Uredbo (ES) št. 1931/2006, če ti imetniki izvršujejo svojo pravico v okviru režima lokalnega obmejnega prometa;

⁽¹⁾ UL L 160, 18.6.2011, str. 21.

⁽²⁾ Sklep Sveta 2011/350/EU z dne 7. marca 2011 o sklenitvi Protokola med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, v zvezi z odpravo kontrol na notranjih mejah in prostim gibanjem oseb, v imenu Evropske unije (UL L 160, 18.6.2011, str. 19).

⁽³⁾ Sklep Sveta 2000/365/ES z dne 29. maja 2000 o prošnji Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske za sodelovanje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda (UL L 131, 1.6.2000, str. 43).

⁽⁴⁾ Sklep Sveta 2002/192/ES z dne 28. februarja 2002 o prošnji Irske, da sodeluje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda (UL L 64, 7.3.2002, str. 20).

⁽⁵⁾ Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL L 243, 15.9.2009, str. 1).

- (b) učenci, ki so državljani tretje države, navedene na seznamu v Prilogi I k tej uredbi, ki prebivajo v državi članici, ki uporablja Sklep Sveta 94/795/PNZ⁽¹⁾, in potujejo v okviru šolske ekskurzije kot člani skupine učencev, ki jih spremlja učitelj te šole;
- (c) begunci s priznanim statusom in osebe brez državljanstva ter druge osebe, ki nimajo državljanstva nobene države, ki prebivajo v državi članici in so imetniki potnih listin, ki jih je izdala ta država članica.

Člen 5

Za državljane novih tretjih držav, ki so bile nekdanji sestavni del tretjih držav, navedenih na seznamu v Prilogah I in II, velja člen 3 oziroma 4, razen in dokler Svet ne sprejme drugačne odločitve po postopku, določenem v ustrezni določbi PDEU.

Člen 6

1. Država članica lahko določi izjeme, za katere ne velja vizumska obveznost, določena v členu 3, ali izjeme, za katere ne velja izvetje iz te obveznosti, določeno v členu 4, za:

- (a) imetnike diplomatskih, službenih/uradnih ali posebnih potnih listov;
- (b) člane civilnega letalskega in ladijskega osebja pri opravljanju svojih dolžnosti;
- (c) člane civilnega ladijskega osebja, ko gredo na kopno, ki imajo pomorski osebni dokument, izdan v skladu s Konvencijo Mednarodne organizacije dela št. 108 z dne 13. maja 1958 oziroma št. 185 z dne 19. junija 2003 ali s Konvencijo Mednarodne pomorske organizacije o olajšavah v mednarodnem pomorskem prometu z dne 9. aprila 1965;
- (d) osebe in člane misij pomoči ali reševalnih misij ob nesreči ali nezgodi;
- (e) civilno osebje ladij, ki plujejo v mednarodnih celinskih vodah;
- (f) imetnike potnih listin, ki so jih medvladne mednarodne organizacije, v katere je včlanjena najmanj ena država članica, ali drugi subjekti, ki jih zadevna država članica priznava kot subjekte mednarodnega prava, izdali uradnikom teh organizacij ali subjektov.

2. Država članica lahko iz vizumske obveznosti, določene v členu 3, izvzame:

- (a) učenca z državljanstvom tretje države, navedene na seznamu v Prilogi I, ki prebiva v tretji državi, navedeni na seznamu v Prilogi II, ali v Švici oziroma Lihtenštajnu in potuje v okviru šolske ekskurzije kot član skupine učencev, ki jih spremlja učitelj te šole;
- (b) begunce s priznanim statusom in osebe brez državljanstva, če je tretja država, v kateri prebivajo in ki jim je izdala njihove potne listine, ena od tretjih držav, navedenih na seznamu v Prilogi II;
- (c) pripadnike oboroženih sil, ki potujejo v okviru NATO ali Partnerstva za mir in imajo osebne listine in ukaze za premik, določene v Sporazumu med pogodbenicami Severnoatlantske pogodbe o statusu njihovih sil z dne 19. junija 1951;
- (d) brez poseganja v zahteve iz Evropskega sporazuma Sveta Evrope o odpravi vizumov za begunce, podpisanega 20. aprila 1959 v Strasbourgu, begunce s priznanim statusom ter osebe brez državljanstva in druge osebe, ki nimajo državljanstva nobene države, ki prebivajo v Združenem kraljestvu ali na Irskem in so imetniki potne listine, ki jo je izdalo Združeno kraljestvo ali Irska in jo priznava zadevna država članica.

3. Država članica lahko predvidi izjeme od izvetja iz vizumske obveznosti, določenega v členu 4, za osebe, ki med svojim bivanjem v tej državi opravljajo plačano delo.

Člen 7

Če tretja država, navedena na seznamu v Prilogi II, izvaja vizumsko obveznost za državljane najmanj ene države članice, se uporabijo naslednje določbe:

- (a) v 30 dneh po tem, ko tretja država začne izvajati vizumsko obveznost, zadevna država članica o tem pisno uradno obvesti Evropski parlament, Svet in Komisijo.

⁽¹⁾ Sklep Sveta 94/795/PNZ z dne 30. novembra 1994 na podlagi člena K.3(2)(b) Pogodbe o Evropski uniji o skupnem ukrepu o olajšavah za potovanje za učence iz tretjih držav s stalnim prebivališčem v državi članici (UL L 327, 19.12.1994, str. 1).

V tem uradnem obvestilu se:

- (i) navede datum začetka izvajanja vizumske obveznosti in vrste zadevnih potnih listin in vizumov;
- (ii) vključijo natančna obrazložitev predhodnih ukrepov, ki jih je zadevna država članica sprejela za zagotovitev potovanj brez vizumov z zadevno tretjo državo, in vse potrebne informacije.

Informacije o navedenem uradnem obvestilu, vključno z informacijami o datumu začetka izvajanja vizumske obveznosti ter vrstah zadevnih potnih listin in vizumov, Komisija nemudoma objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Če se tretja država odloči odpraviti vizumsko obveznost pred iztekom roka iz prvega pododstavka te točke, se uradno obvestilo ne pošlje oziroma se umakne, informacije pa se ne objavijo;

- (b) Komisija takoj po objavi iz tretjega pododstavka točke (a) in ob posvetovanju z zadevno državo članico sprejme ukrepe pri organih zadevne tretje države, zlasti na političnem, gospodarskem in trgovinskem področju, z namenom ponovne vzpostavitve oziroma uvedbe potovanj brez vizumov, o teh ukrepih pa nemudoma obvesti Evropski parlament in Svet;
- (c) če tretja država v 90 dneh po objavi iz tretjega pododstavka točke (a) in kljub ukrepim, sprejetim v skladu s točko (b), ne odpravi vizumske obveznosti, lahko zadevna država članica zahteva, da Komisija za določene kategorije državljanov te tretje države zadrži izvzetje iz vizumske obveznosti. Če država članica vloži takšno zahtevo, o tem obvesti Evropski parlament in Svet;
- (d) Komisija pri preučitvi možnosti nadaljnjega ukrepanja v skladu s točko (e), (f) ali (h) upošteva rezultate ukrepov, ki jih je sprejela zadevna država članica z namenom zagotavljanja potovanj brez vizumov z zadevno tretjo državo, kakor tudi ukrepe, sprejete v skladu s točko (b), in posledice zadržanja izvzetja iz vizumske obveznosti za zunanje odnose Unije in njenih držav članic s to tretjo državo;
- (e) če zadevna tretja država ne odpravi vizumske obveznosti, Komisija najpozneje šest mesecev po objavi iz tretjega pododstavka točke (a), potem pa v presledkih, ki ne presegajo šestih mesecev, in sicer v skupnem obdobju, ki ne presega dneva, ko delegirani akt iz točke (f) začne veljati oziroma ko je temu delegiranemu aktu izraženo nasprotovanje:
- (i) sprejme na zahtevo zadevne države članice ali na lastno pobudo izvedbeni akt, s katerim se izvzetje iz vizumske obveznosti za določene kategorije državljanov te tretje države začasno zadrži za obdobje do šestih mesecev. V tem izvedbenem aktu določi, kdaj v roku 90 dni od začetka veljavnosti tega akta začne učinkovati zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti, pri čemer upošteva razpoložljive vire na konzulatih držav članic. Komisija lahko ob sprejetju nadaljnjih izvedbenih aktov obdobje tega zadržanja podaljšuje za nadaljnja obdobja do šestih mesecev, spreminja pa lahko tudi kategorije državljanov zadevne tretje države, za katere je bilo zadržano izvzetje iz vizumske obveznosti.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 11(2). Brez poseganja v uporabo člena 6 morajo vse kategorije državljanov zadevne tretje države, na katere se nanaša izvedbeni akt, med trajanjem tega zadržanja imeti vizum za prehod zunanjih meja držav članic; ali

- (ii) odboru iz člena 11(1) predloži poročilo o oceni razmer, v katerem navede, zakaj se je odločila, da ne zadrži izvzetja iz vizumske obveznosti, ter o tem obvesti Evropski parlament in Svet.

V tem poročilu se upoštevajo vsi pomembni dejavniki, kot so tisti iz točke (d). Evropski parlament in Svet lahko na podlagi tega poročila opravi politično razpravo;

- (f) če zadevna tretja država v 24 mesecih po objavi iz tretjega pododstavka točke (a) ne odpravi vizumske obveznosti, Komisija sprejme delegirani akt v skladu s členom 10, s katerim za 12 mesecev začasno zadrži izvzetje iz vizumske obveznosti za državljane te tretje države. V delegiranem aktu določi, kdaj v roku 90 dni od začetku veljavnosti tega akta začne učinkovati zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti, pri čemer upošteva razpoložljive vire na konzulatih držav članic, in ustrezno spremeni Prilogo II. Navedeno spremembo opravi tako, da pri imenu te tretje države vstavi opombo, v kateri navede, da je izvzetje iz vizumske obveznosti za to tretjo državo zadržano, in opredeli trajanje tega zadržanja.

Izvedbeni akt, sprejet na podlagi točke (e) tega člena, v zvezi z zadevno tretjo državo preneha veljati z dnem, ko začne učinkovati zadržanje izvzetja iz vizumske obveznosti za državljane te tretje države, ali z dnem, ko je izraženo nasprotovanje delegiranemu aktu v skladu s členom 10(7). Kadar Komisija predloži zakonodajni predlog iz točke (h), se obdobje zadržanja izvzetja iz vizumske obveznosti prvega pododstavka te točke podaljša za šest mesecev. Opomba iz navedenega pododstavka se ustrezno spremeni.

Brez poseganja v uporabo člena 6 morajo državljani zadevne tretje države, na katere se nanaša delegirani akt, med trajanjem tega zadržanja imeti vizum za prehod zunanjih meja držav članic;

- (g) vsa naknadna obvestila drugih držav članic v skladu s točko (a), ki zadevajo isto tretjo državo, med trajanjem uporabe ukrepov, sprejetih v skladu s točko (e) ali (f) glede te tretje države, se vključijo v postopke v teku brez podaljšanja rokov ali obdobj iz navedenih točk;
- (h) če zadevna tretja država v šestih mesecih po začetku veljavnosti delegiranega akta iz točke (f) ne odpravi vizumske obveznosti, lahko Komisija predloži zakonodajni predlog za spremembo te uredbe, da bi navedbo te tretje države prenesla iz Priloge II v Prilogo I;
- (i) postopki iz točk (e), (f) in (h) ne vplivajo na pravico Komisije, da kadar koli predloži zakonodajni predlog za spremembo te uredbe, da bi navedbo zadevne tretje države prenesla iz Priloge II v Prilogo I;
- (j) če zadevna tretja država odpravi vizumsko obveznost, zadevna država članica o tem nemudoma uradno obvesti Evropski parlament, Svet in Komisijo. Komisija to uradno obvestilo nemudoma objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Izvedbeni oziroma delegirani akt, sprejet v skladu s točko (e) ali (f), v zvezi z zadevno tretjo državo preneha veljati sedem dni po objavi iz prvega pododstavka te točke. Če je zadevna tretja država uvedla vizumsko obveznost za državljane dveh ali več držav članic, izvedbeni ali delegirani akt v zvezi s to tretjo državo preneha veljati sedem dni po objavi uradnega obvestila v zvezi z zadnjo državo članico, za državljane katere je ta tretja država izvajala vizumsko obveznost. Opomba iz prvega pododstavka točke (f) se ob prenehanju veljavnosti zadevnega delegiranega akta črta. Informacijo o tem prenehanju Komisija nemudoma objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Če zadevna tretja država odpravi vizumsko obveznost in zadevna država članica ne pošlje uradnega obvestila v skladu s prvim pododstavkom te točke, Komisija na lastno pobudo nemudoma poskrbi za objavo iz navedenega pododstavka, uporabi pa se drugi pododstavek te točke.

Člen 8

1. Z odstopanjem od člena 4 se izvzetje iz vizumske obveznosti za državljane tretje države, navedene na seznamu v Prilogi II, v skladu s tem členom začasno zadrži na podlagi ustreznih in objektivnih podatkov.
2. Država članica lahko uradno obvesti Komisijo, če se v obdobju dveh mesecev, v primerjavi z enakim obdobjem predhodnega leta ali v primerjavi z zadnjima dvema mesecema pred začetkom izvajanja izvzetja iz vizumske obveznosti za državljane tretje države, navedene na seznamu v Prilogi II, sooča z eno ali več od naslednjih okoliščin:
 - (a) znatnim povečanjem števila državljanov te tretje države, ki jim je bil vstop zavrnen ali za katere se ugotovi, da neupravičeno prebivajo na ozemlju države članice;
 - (b) znatnim povečanjem števila prošenj za azil državljanov te tretje države, za katere je stopnja ugodno rešenih prošenj nizka;
 - (c) zmanjšanjem sodelovanja pri ponovnem sprejemu s to tretjo državo, podprto z zadostnimi podatki, predvsem z znatnim povečanjem števila zavrnenih prošenj za ponovni sprejem, ki jih je država članica posredovala tej tretji državi za njene državljane ali, kadar sporazum o ponovnem sprejemu, sklenjen med Unijo ali to državo članico in to tretjo državo to določa, za državljane tretjih držav, ki so potovali čez ozemlje te tretje države;
 - (d) povečanjem tveganj ali neposredno grožnjo za javni red ali notranjo varnost držav članic, predvsem z bistvenim povečanjem hudih kaznivih dejanj, povezanih z državljani zadevne tretje države, kar je podprto z objektivnimi, konkretnimi in ustreznimi informacijami ter podatki, ki jih predložijo pristojni organi.

Uradno obvestilo iz prvega pododstavka tega odstavka se utemljuje ter vključuje ustrezne podatke in statistiko ter natančno obrazložitev predhodnih ukrepov, ki jih je zadevna država članica sprejela, da bi stanje izboljšala. Zadevna država članica lahko v svojem uradnem obvestilu navede, katere kategorije državljanov zadevne tretje države bi bilo treba zajeti z izvedbenim aktom iz točke (a) odstavka 6, in to podrobno utemljuje. Komisija obvesti Evropski parlament in Svet, takoj ko prejme takšno uradno obvestilo.

3. Kadar ima Komisija konkretne in zanesljive informacije – pri čemer upošteva ustrezne podatke, poročila in statistične podatke – o okoliščinah iz točke (a), (b), (c) ali (d) odstavka 2, ki nastanejo v eni ali več državah članicah, ali o tem, da tretja država ne sodeluje pri ponovnem sprejemu, zlasti v primerih, ko je sklenjen sporazumu o ponovnem sprejemu med to tretjo državo in Unijo, Komisija s svojo analizo takoj seznani Evropski parlament in Svet, uporabljajo pa se določbe odstavka 6.

Za namene prvega pododstavka se za nesodelovanje pri ponovnem sprejemu šteje na primer:

- zavračanje ali nepravočasna obdelava prošenj za ponovni sprejem,
- nepravočasno izdajanje potnih listin za namene vrnitve v rokih, določenih v sporazumu o ponovnem sprejemu, ali nesprejemanje evropskih potnih listin, izdanih po izteku rokov, določenih v sporazumu o ponovnem sprejemu, ali
- trajno ali začasno prenehanje sporazuma o ponovnem sprejemu,

4. Komisija nadzoruje redno upoštevanje posebnih zahtev, ki temeljijo na členu 1 in ki so se uporabile za ocenjevanje primernosti podelitve izvizeta iz vizumske obveznosti, s strani tretjih držav, katerih državljani so zaradi uspešne sklenitve dialoga o liberalizaciji vizumskega režima med Unijo in zadevno tretjo državo izvzeti iz te zahteve pri potovanju na ozemlje držav članic.

Poleg tega Komisija redno poroča Evropskemu parlamentu in Svetu, vsaj enkrat letno, v obdobju sedmih let po začetku veljavnosti liberalizacije vizumskega režima za zadevno tretjo državo, po izteku tega obdobja pa, če meni, da je to potrebno, ali na zahtevo Evropskega parlamenta ali Sveta. Poročilo se osredotoči na tretje države, za katere Komisija na podlagi konkretnih in zanesljivih informacij meni, da ne izpolnjujejo več določenih zahtev.

Kadar je iz poročila Komisije razvidno, da ena ali več posebnih zahtev ni več izpolnjenih v zvezi z določeno tretjo državo, se uporabi odstavek 6.

5. Komisija preuči vsako uradno obvestilo, podano na podlagi odstavka 2, ob upoštevanju:

- (a) ali obstajajo katere od okoliščin iz odstavka 2;
- (b) števila držav članic, na katere vplivajo katere od okoliščin iz odstavka 2;
- (c) splošnega vpliva okoliščin iz odstavka 2 na stanje migracij v Uniji, kakor je razvidno iz podatkov, ki so jih predložile države članice ali so na voljo Komisiji;
- (d) poročil evropske mejne in obalne straže, Evropskega azilnega podpornega urada ali Agencije Evropske unije za sodelovanje na področju preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj (Europol) ali katere koli druge institucije, organa, urada ali agencije Unije ali mednarodne organizacije, pristojne v zadevah, ki jih ureja ta uredba, če to zahtevajo okoliščine posameznega primera;
- (e) informacij, ki jih je zadevna država članica morda navedla v svojem uradnem obvestilu v zvezi z možnimi ukrepi iz točke (a) odstavka 6;
- (f) splošnega vprašanja javnega reda in notranje varnosti, ob posvetovanju z zadevno državo članico.

Komisija o rezultatih svoje preučitve obvesti Evropski parlament in Svet.

6. Kadar na podlagi analize iz odstavka 3, poročila iz odstavka 4 ali preučitve iz odstavka 5 in ob upoštevanju posledic zadržanja izvizeta iz vizumske obveznosti za zunanje odnose Unije in njenih držav članic z zadevno tretjo državo, v tesnem sodelovanju s to tretjo državo, da bi našli alternativne dolgoročne rešitve, Komisija odloči, da je treba ukrepati, ali če je navadna večina držav članic uradno obvestila Komisijo o obstoju okoliščin iz točke (a), (b), (c) ali (d) odstavka 2, se uporabijo naslednje določbe:

- (a) Komisija sprejme izvedbeni akt o začasnem zadržanju izvizeta državljanov zadevne tretje države iz vizumske obveznosti za obdobje devetih mesecev. Zadržanje velja za nekatere kategorije državljanov zadevne tretje države, pri

čemer se upoštevajo ustrezne vrste potnih listin in po potrebi dodatna merila. Komisija pri določanju kategorij, za katere se uporablja zadržanje, na podlagi razpoložljivih informacij vključi kategorije, ki so dovolj široke, da se s tem učinkovito prispeva k odpravi okoliščin iz odstavkov 2, 3 in 4 v vsakem posameznem primeru, pri čemer upošteva načelo sorazmernosti. Komisija sprejme izvedbeni akt v enem mesecu od:

- (i) prejema uradnega obvestila iz odstavka 2;
- (ii) seznanitve z informacijami iz odstavka 3;
- (iii) predstavitve poročila iz odstavka 4 ali
- (iv) prejema uradnega obvestila navadne večine držav članic o obstoju okoliščin iz točke (a), (b), (c) ali (d) odstavka 2.

Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 11(2). V njem se določi datum, na katerega začne učinkovati zadržanje izvetja iz vizumske obveznosti.

Komisija v obdobju zadržanja vzpostavi okrepljen dialog z zadevno tretjo državo z namenom odprave zadevnih okoliščin.

- (b) Če se okoliščine iz odstavkov 2, 3 in 4 tega člena ne spremenijo, Komisija najpozneje dva meseca pred iztekom devetmesečnega obdobja iz točke (a) tega odstavka sprejme delegirani akt v skladu s členom 10, s katerim se uporaba Priloge II za vse državljane zadevne tretje države začasno zadrži za obdobje 18 mesecev. Delegirani akt začne učinkovati od datuma izteka izvedbenega akta iz točke (a) tega odstavka, z njim pa se ustrezno spremeni Priloga II. Ta sprememba se izvede tako, da se ob imenu zadevne tretje države vstavi opomba z navedbo, da je izvetje te tretje države iz vizumske obveznosti zadržano, in opredeli trajanje tega zadržanja.

Kadar Komisija predloži zakonodajni predlog na podlagi odstavka 7, se obdobje zadržanja izvetja iz vizumske obveznosti iz delegiranega akta podaljša za šest mesecev. Opomba se ustrezno spremeni.

Brez poseganja v uporabo člena 6 morajo imeti državljani zadevne tretje države v obdobju zadržanja vizum za prehod zunanjih meja držav članic.

Država članica, ki v skladu s členom 6 določi nova izvetja iz vizumske obveznosti za kategorijo državljanov tretje države, na katero se nanaša akt o zadržanju izvetja iz vizumske obveznosti, te ukrepe sporoči v skladu s členom 12.

7. Komisija pred iztekom obdobja veljavnosti delegiranega akta, sprejetega v skladu s točko (b) odstavka 6, predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu. Poročilo je lahko priloženo zakonodajni predlog za spremembo te uredbe, da bi se navedba zadevne tretje države prenesla iz Priloge II v Prilogo I.

8. Če Komisija predloži zakonodajni predlog v skladu z odstavkom 7, lahko veljavnost izvedbenega akta, sprejetega v skladu s točko (a) odstavka 6 tega člena, podaljša za največ 12 mesecev. Sklep o podaljšanju veljavnosti izvedbenega akta se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 11(2).

Člen 9

1. Komisija do 10. januarja 2018 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, v katerem oceni učinkovitost mehanizma vzajemnosti iz člena 7, ter po potrebi predloži zakonodajni predlog za spremembo te uredbe. Evropski parlament in Svet o takem predlogu odločata v skladu z rednim zakonodajnim postopkom.

2. Komisija do 29. marca 2021 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, v katerem oceni učinkovitost mehanizma zadržanja iz člena 8, in po potrebi predloži zakonodajni predlog za spremembo te uredbe. Evropski parlament in Svet o takem predlogu odločata v skladu z rednim zakonodajnim postopkom.

Člen 10

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz točke (f) člena 7 se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 9. januarja 2014. Komisija pripravi poročilo o prenesenem pooblastilu najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljša za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.
3. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz točke (b) člena 8(6) se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 28. marca 2017. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.
4. Prenos pooblastila iz točke (f) člena 7 in točke (b) člena 8(6) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu pooblastila preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
5. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.
6. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
7. Delegirani akt, sprejet na podlagi točke (f) člena 7, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku štirih mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.
8. Delegirani akt, sprejet na podlagi točke (b) člena 8(6), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala.

Člen 11

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.
3. Kadar odbor ne predloži mnenja, Komisija osnutka izvedbenega akta ne sprejme in se uporabi tretji pododstavek člena 5(4) Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 12

1. Države članice obvestijo druge države članice in Komisijo o ukrepih, ki so jih sprejele v skladu s členom 6, in sicer v petih delovnih dneh od sprejetja teh ukrepov.
2. Komisija objavi obvestila o ukrepih iz odstavka 1 kot informacijo v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 13

Ta uredba ne vpliva na pristojnost držav članic glede priznavanja držav in ozemeljskih enot ter potnih listov, potnih listin in osebnih dokumentov, ki jih izdajo organi teh držav.

Člen 14

Uredba (ES) št. 539/2001 se razveljavi.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo se štejejo kot sklicevanja na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo v Prilogi IV.

Člen 15

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu, 14. novembra 2018

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednica
K. EDTSTADLER

PRILOGA I

**SEZNAM TRETJIH DRŽAV, KATERIH DRŽAVLJANI MORAJO PRI PREHODU ZUNANJIH MEJA DRŽAV
ČLANIC IMETI VIZUME**

1. DRŽAVE

Afganistan
Armenija
Angola
Azerbajdžan
Bangladeš
Burkina Faso
Bahrajn
Burundi
Benin
Bolivija
Butan
Bocvana
Belorusija
Belize
Demokratska republika Kongo
Srednjeafriška republika
Kongo
Slonokoščena obala
Kamerun
Kitajska
Kuba
Zelenortske otoki
Džibuti
Dominikanska republika
Alžirija
Ekvador
Egipt
Eritreja
Esvatini
Etiopija
Fidži
Gabon
Gana
Gambija
Gvineja
Ekvatorialna Gvineja

Gvineja-Bissau
Gvajana
Haiti
Indonezija
Indija
Irak
Iran
Jamajka
Jordanija
Kenija
Kirgizistan
Kambodža
Komori
Severna Koreja
Kuvajt
Kazahstan
Laos
Libanon
Šrilanka
Liberija
Lesoto
Libija
Maroko
Madagaskar
Mali
Mjanmar/Burma
Mongolija
Mavretanija
Maldivi
Malavi
Mozambik
Namibija
Niger
Nigerija
Nepal
Oman
Papua Nova Gvineja
Filipini
Pakistan
Katar
Rusija
Ruanda

Saudova Arabija
Sudan
Sierra Leone
Senegal
Somalija
Surinam
Južni Sudan
São Tomé in Príncipe
Sirija
Čad
Togo
Tajska
Tadžikistan
Turkmenistan
Tunizija
Turčija
Tanzanija
Uganda
Uzbekistan
Vietnam
Jemen
Južna Afrika
Zambija
Zimbabve

2. ENTITETE IN OZEMLJA, KI JIH NAJMANJ ENA DRŽAVA ČLANICA NE PRIZNAVA KOT DRŽAVE

- Kosovo, kot je opredeljeno v Resoluciji Varnostnega sveta Združenih narodov 1244 z dne 10. junija 1999
- Palestinska oblast

—

PRILOGA II

SEZNAM TRETJIH DRŽAV, KATERIH DRŽAVLJANI SO IZVZETI IZ OBVEZNOSTI, DA MORAJO PRI PREHODU ZUNANJIH MEJA DRŽAV ČLANIC ZA BIVANJA, KI NE PRESEGAJO 90 DNI V KATEREM KOLI 180-DNEVNEM OBDOBJU, IMETI VIZUME

1. DRŽAVE

nekdanja jugoslovanska republika Makedonija ⁽¹⁾

Andora

Združeni arabski emirati ⁽²⁾

Antigva in Barbuda

Albanija ⁽¹⁾

Argentina

Avstralija

Bosna in Hercegovina ⁽¹⁾

Barbados

Brunej

Brazilija

Bahami

Kanada

Čile

Kolumbija

Kostarika

Dominika ⁽²⁾

Mikronezija ⁽²⁾

Grenada ⁽²⁾

Gruzija ⁽³⁾

Gvatemala

Honduras

Izrael

Japonska

Kiribati ⁽²⁾

Saint Kitts in Nevis

Južna Koreja

Sveta Lucija ⁽²⁾

⁽¹⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike biometričnih potnih listov.

⁽²⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja od dne začetka veljavnosti sporazuma o izvzetju iz vizumske obveznosti, sklenjenega z Evropsko unijo.

⁽³⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike biometričnih potnih listov, ki jih je izdala Gruzija v skladu s standardi Mednarodne organizacije za civilno letalstvo (ICAO).

Monako

Moldavija ⁽¹⁾

Črna gora ⁽²⁾

Marshallovi otoki ⁽³⁾

Mauritius

Mehika

Malezija

Nikaragva

Nauru ⁽³⁾

Nova Zelandija

Panama

Peru ⁽³⁾

Palau ⁽³⁾

Paragvaj

Srbija (razen imetnikov srbskih potnih listov, ki jih izda srbski usklajevalni urad (v srbsčini: *Koordinaciona uprava*)) ⁽²⁾

Salomonovi otoki

Sejšeli

Singapur

San Marino

Salvador

Vzhodni Timor ⁽³⁾

Tonga ⁽³⁾

Trinidad in Tobago

Tuvalu ⁽³⁾

Ukrajina ⁽⁴⁾

Združene države

Urugvaj

Sveti sedež

Saint Vincent in Grenadine ⁽³⁾

Venezuela

Vanuatu ⁽³⁾

Samoa

⁽¹⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike biometričnih potnih listov, ki jih je izdala Moldavija v skladu s standardi Mednarodne organizacije za civilno letalstvo (ICAO).

⁽²⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike biometričnih potnih listov.

⁽³⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja od dne začetka veljavnosti sporazuma o izvzetju iz vizumske obveznosti, sklenjenega z Evropsko unijo.

⁽⁴⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike biometričnih potnih listov, ki jih je izdala Ukrajina v skladu s standardi Mednarodne organizacije civilnega letalstva (ICAO).

2. POSEBNE UPRAVNE REGIJE LJUDSKE REPUBLIKE KITAJSKE

SAR Hong Kong ⁽¹⁾SAR Macau ⁽²⁾

3. BRITANSKI DRŽAVLJANI, KI NISO DRŽAVLJANI ZDRUŽENEGA KRALJESTVA VELIKA BRITANIJA IN SEVERNA IRSKA ZA NAMENE PRAVA UNIJE

britanski državljani (čezmorski) (British nationals (Overseas))

državljani britanskih čezmorskih ozemelj (British overseas territories citizens)

britanski čezmorski državljani (British overseas citizens)

britanske zaščitene osebe (British protected persons)

britanske osebe (British subjects)

4. ENTITETE IN OZEMLJA, KI JIH NAJMANJ ENA DRŽAVA ČLANICA NE PRIZNAVA KOT DRŽAVE

Tajvan ⁽³⁾

⁽¹⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike potnih listov „Special Administrative Region Hong Kong“.

⁽²⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike potnih listov „Regiao Administrativa Especial de Macau“.

⁽³⁾ Izvzetje iz vizumske obveznosti se uporablja le za imetnike potnih listov, ki jih je izdal Tajvan in ki vsebujejo številko osebne izkaznice.

PRILOGA III

RAZVELJAVLJENA UREDBA S SEZNAMOM NAKNADNIH SPREMEMB

Uredba Sveta (ES) št. 539/2001
(UL L 81, 21.3.2001, str. 1)

Uredba Sveta (ES) št. 2414/2001
(UL L 327, 12.12.2001, str. 1)

Uredba Sveta (ES) št. 453/2003
(UL L 69, 13.3.2003, str. 10)

Akt o pristopu iz leta 2003, Priloga II, točka 18(B)

Uredba Sveta (ES) št. 851/2005
(UL L 141, 4.6.2005, str. 3)

Uredba Sveta (ES) št. 1791/2006
(UL L 363, 20.12.2006, str. 1)

Zgolj enajsta alineja člena 1(1) kar zadeva
Uredbo (ES) št. 539/2001, in točka 11(B)(3) Pri-
loge

Uredba Sveta (ES) št. 1932/2006
(UL L 405, 30.12.2006, str. 23)

Uredba Sveta (ES) št. 1244/2009
(UL L 336, 18.12.2009, str. 1)

Uredba (EU) št. 1091/2010 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 329, 14.12.2010, str. 1)

Uredba (EU) št. 1211/2010 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 339, 22.12.2010, str. 6)

Uredba Sveta (EU) št. 517/2013
(UL L 158, 10.6.2013, str. 1)

Zgolj četrta alineja člena 1(1)(k) in točka 13(B)(2)
Priloge

Uredba (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 182, 29.6.2013, str. 1)

Zgolj člen 4

Uredba (EU) št. 1289/2013 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 347, 20.12.2013, str. 74)

Uredba (EU) št. 259/2014 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 105, 8.4.2014, str. 9)

Uredba (EU) št. 509/2014 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 149, 20.5.2014, str. 67)

Uredba (EU) 2017/371 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 61, 8.3.2017, str. 1)

Uredba (EU) 2017/372 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 61, 8.3.2017, str. 7)

Uredba (EU) 2017/850 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 133, 22.5.2017, str. 1)

PRILOGA IV

KORELACIJSKA TABELA

Uredba (ES) št. 539/2001	Ta uredba
Člen -1	Člen 1
Člen 1(1), prvi pododstavek	Člen 3(1)
Člen 1(1), drugi pododstavek	Člen 3(2)
Člen 1(2), prvi pododstavek	Člen 4(1)
Člen 1(2), drugi pododstavek, uvodno besedilo	Člen 4(2), uvodno besedilo
Člen 1(2), drugi pododstavek, prva alineja	Člen 4(2)(a)
Člen 1(2), drugi pododstavek, druga alineja	Člen 4(2)(b)
Člen 1(2), drugi pododstavek, tretja alineja	Člen 4(2)(c)
Člen 1(3)	Člen 5
Člen 1(4)	Člen 7
Člen 1a(1) in (2)	Člen 8(1) in (2)
Člen 1a(2a)	Člen 8(3)
Člen 1a(2b)	Člen 8(4)
Člen 1a(3)	Člen 8(5)
Člen 1a(4)	Člen 8(6)
Člen 1a(5)	Člen 8(7)
Člen 1a(6)	Člen 8(8)
Člen 1b	Člen 9(1)
Člen 1c	Člen 9(2)
Člen 2	Člen 2
Člen 4	Člen 6
Člen 4a	Člen 11
Člen 4b(1) in (2)	Člen 10(1) in (2)
Člen 4b(2a)	Člen 10(3)
Člen 4b(3)	Člen 10(4)
Člen 4b(3a)	Člen 10(5)
Člen 4b(4)	Člen 10(6)
Člen 4b(5)	Člen 10(7)
Člen 4b(6)	Člen 10(8)
Člen 5	Člen 12
Člen 6	Člen 13
Člen 7	Člen 14
Člen 8	Člen 15
Priloga I	Priloga I
Priloga II	Priloga II
—	Priloga III
—	Priloga IV

UREDBA (EU) 2018/1807 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 14. novembra 2018****o okviru za prosti pretok neosebnihih podatkov v Evropski uniji****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

po posvetovanju z Odborom regij,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Digitalizacija gospodarstva poteka vedno hitreje. Informacijske in komunikacijske tehnologije niso več poseben sektor, temveč temelj vseh modernih inovativnih gospodarskih sistemov in družb. V središču navedenih sistemov so elektronski podatki, s katerimi se lahko ustvari visoka vrednost, kadar se analizirajo ali združujejo s storitvami in izdelki. Obenem se zaradi hitrega razvoja podatkovnega gospodarstva in tehnologij v vzponu, kot so umetna inteligenca, proizvodi in storitve interneta stvari, avtonomni sistemi ter 5G, porajajo nova pravna vprašanja, povezana z dostopom do podatkov in njihovo ponovno uporabo, odgovornostjo, etiko in solidarnostjo. Treba bi bilo premisliti o delu v zvezi z vprašanjem odgovornosti, zlasti prek izvajanja samoregulativnih kodeksov ravnanja in druge najboljše prakse, ob upoštevanju priporočil, sklepov in ukrepov, sprejetih brez človekovega posredovanja vzdolž celotne vrednostne verige obdelave podatkov. To delo bi lahko tudi vključevalo ustrezne mehanizme za ugotavljanje odgovornosti, za prenos odgovornosti med sodelujočimi službami ter za zavarovanje in revizijo.
- (2) Podatkovne vrednostne verige vključujejo različne dejavnosti v zvezi s podatki: ustvarjanje in zbiranje podatkov; združevanje in organizacija podatkov; obdelava podatkov; analiza, trženje in razširjanje podatkov; uporaba in ponovna uporaba podatkov. Uspešno in učinkovito delovanje obdelave podatkov je temeljni gradnik vsake podatkovne vrednostne verige. Vendar uspešno in učinkovito delovanje obdelave podatkov ter razvoj podatkovnega gospodarstva v Uniji omejujeta zlasti dve vrsti ovir v zvezi z mobilnostjo podatkov in v zvezi z notranjim trgov: zahteve glede lokalizacije podatkov, ki jih uvedejo organi držav članic, in prakse, ki pripeljejo do vezanosti na ponudnika v zasebnem sektorju.
- (3) Svoboda ustanavljanja in svoboda opravljanja storitev iz Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) se uporabljata za storitve obdelave podatkov. Vendar opravljanje navedenih storitev ovirajo ali včasih preprečujejo določene nacionalne, regionalne ali lokalne zahteve za lokalizacijo podatkov na določenem ozemlju.
- (4) Takšne ovire za prosti pretok storitev obdelave podatkov ali ovire pravice do ustanavljanja ponudnikov storitev izhajajo iz zahtev v pravu držav članic, da se za namen obdelave podatkov, podatki lokalizirajo na določenem geografskem območju ali ozemlju. Enakovreden učinek imajo tudi druga pravila ali upravne prakse, ki vsebujejo posebne zahteve, ki otežujejo obdelavo podatkov zunaj določenega geografskega območja ali ozemlja v Uniji, kot so zahteve za uporabo tehnoloških naprav, certificiranih ali odobrenih v določeni državi članici. Možnosti izbire, ki so v zvezi z lokacijo obdelave podatkov na voljo subjektom na trgu in javnemu sektorju, nadalje omejuje pravna negotovost pri obsegu zakonitih in nezakonitih zahtev glede lokalizacije podatkov. Ta uredba z ničemer ne omejuje svobode podjetij, da sklepajo pogodbe, ki določajo lokacijo podatkov. Namen te uredbe je zgolj ohraniti to svobodo z zagotovitvijo, da se lahko dogovorjena lokacija nahaja kjerkoli v Uniji.

⁽¹⁾ UL C 227, 28.6.2018, str. 78.⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 4. oktobra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 6. novembra 2018.

- (5) Mobilnost podatkov v Uniji hkrati ovirajo tudi zasebne omejitve: pravna, pogodbeni in tehnični vprašanja, ki uporabnike storitev obdelave podatkov ovirajo pri prenosu svojih podatkov od enega ponudnika storitev do drugega ali nazaj v lastne sisteme informacijske tehnologije ali jim ta prenos preprečujejo, zlasti ob prenehanju pogodbe s ponudnikom storitev.
- (6) Kombinacija teh ovir je vodila do odsotnosti konkurence med ponudniki storitev v oblaku v Uniji, do različnih vprašanj glede vezanosti na ponudnika, in do zelo pomanjkljive mobilnosti podatkov. Prav tako so politike lokalizacije podatkov podjetjem za raziskave in razvoj otežile zagotavljanje sodelovanja med podjetji, univerzami in drugimi raziskovalnimi organizacijami, da bi se spodbujale inovacije.
- (7) Zaradi pravne varnosti in zaradi potrebe po enakih konkurenčnih pogojih v Uniji je enoten sklop pravil za vse udeležence na trgu ključnega pomena za delovanje notranjega trga. Za odpravo ovir pri trgovini in izkrivljanju konkurence, ki so posledica razlik med nacionalnimi zakonodajami, ter za preprečitev nastanka morebitnih dodatnih ovir pri trgovini in znatnih izkrivljanju konkurence je treba sprejeti enotna pravila, ki se bodo uporabljala v vseh državah članicah.
- (8) Ta uredba ne vpliva na pravni okvir o varstvu fizičnih oseb glede obdelave osebnih podatkov, na spoštovanje zasebnega življenja in na varstvo osebnih podatkov v elektronskih komunikacijah, ter zlasti na Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ in direktivi (EU) 2016/680 ⁽²⁾ in 2002/58/ES ⁽³⁾ Evropskega parlamenta in Sveta.
- (9) Čedalje bolj razširjeni internet stvari, umetna inteligenca in strojno učenje predstavljajo glavne vire neosebnih podatkov, ko se npr. uporabljajo v postopkih avtomatizirane industrijske proizvodnje. Specifični primeri neosebnih podatkov vključujejo združene in anonimizirane podatkovne nize, ki se uporabljajo pri analizi masovnih podatkov, podatke o preciznem kmetovanju, ki lahko pomagajo pri spremljanju in optimizaciji uporabe pesticidov in vode, ali podatke o potrebah po vzdrževanju industrijskih strojev. Če bo tehnološki napredek omogočil pretvorbo anonimiziranih podatkov v osebne, bi se morali takšni podatki obravnavati kot osebni podatki, ob ustrezni uporabi Uredbe (EU) 2016/679.
- (10) V skladu z Uredbo (EU) 2016/679 države članice ne smejo niti omejiti niti prepovedati prostega pretoka osebnih podatkov v Uniji iz razlogov, povezanih z varstvom posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov. Ta uredba določa enako načelo prostega pretoka v Uniji za neosebne podatke, razen ko je omejitev ali prepoved upravičena iz razlogov javne varnosti. Uredba (EU) 2016/679 in ta uredba določata enoten sklop pravil, ki urejajo prosti pretok različnih vrst podatkov. Poleg tega ta uredba ne nalaga obveznosti ločenega shranjevanja različnih vrst podatkov.
- (11) Za vzpostavitev okvira za prosti pretok neosebnih podatkov v Uniji ter temeljev za razvoj podatkovnega gospodarstva in boljše konkurenčnost industrije Unije je treba določiti jasen, celovit in predvidljiv pravni okvir za obdelavo podatkov, ki niso osebni podatki, na notranjem trgu. S pristopom, ki temelji na načelih sodelovanja med državami članicami, in samoregulacijo bi se morala zagotoviti takšna prožnost okvira, da bi se lahko upoštevale spreminjajoče se potrebe uporabnikov, ponudnikov storitev in nacionalnih organov v Uniji. Da bi se izognili tveganju prekrivanja z obstoječimi mehanizmi, in s tem večjim bremenom za države članice in podjetja, ne bi smela biti določena podrobna tehnična pravila.
- (12) Ta uredba ne bi smela vplivati na obdelavo podatkov, v kolikor se izvaja kot del dejavnosti, ki ne spada na področje uporabe prava Unije. Zlasti bi bilo treba opozoriti, da v skladu s členom 4 Pogodbe o Evropski uniji (PEU) nacionalna varnost ostaja v izključni pristojnosti vsake države članice.

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (UL L 119, 4.5.2016, str. 89).

⁽³⁾ Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L 201, 31.7.2002, str. 37).

- (13) Prosti pretok podatkov v Uniji bo imel pomembno vlogo pri doseganju rasti in inovacij, ki temeljijo na podatkih. Tako kot podjetja in potrošniki imajo tudi javni organi in osebe javnega prava držav članic koristi od večje svobode izbire, kar zadeva ponudnike podatkovnih storitev, od konkurenčnejših cen in od učinkovitejšega zagotavljanja storitev državljanom. Glede na velike količine podatkov, ki jih obdelujejo javni organi in osebe javnega prava, je ključnega pomena, da dajejo zgled z uporabo storitev obdelave podatkov in ne določajo omejitev za lokalizacijo podatkov, kadar uporabljajo storitev obdelave podatkov. Zato bi morala ta uredba zajemati tudi javne organe in osebe javnega prava. V zvezi s tem bi se moralo načelo prostega pretoka neosebnih podatkov iz te uredbe uporabljati tudi za splošne in dosledne administrativne prakse in za druge zahteve glede lokalizacije podatkov na področju javnega naročanja, brez poseganja v Direktivo 2014/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (14) Kot v primeru Direktive 2014/24/EU, ta uredba ne posega v zakone in druge predpise v zvezi z notranjo organizacijo držav članic, ki določajo prenos pristojnosti in pooblastil za obdelavo podatkov brez pogodbenih plačil zasebnih strank na javne organe in osebe javnega prava, kot tudi ne v zakone in druge predpise držav članic, ki določajo izvajanje teh pooblastil in pristojnosti. Medtem ko se javne organe in osebe javnega prava spodbuja, naj preučijo gospodarske in druge prednosti oddajanja v zunanje izvajanje zunanjim ponudnikom storitev, bi ti lahko imeli legitimne razloge za izbiro samozagotavljanja storitev ali notranjega izvajanja. Zato nič v tej uredbi ne obvezuje držav članic, da sklepajo pogodbe z zunanjimi izvajalci ali da nanje prenesejo opravljanje storitev, ki jih želijo opravljati sami ali jih organizirati na drug način kot pa z javnimi naročili.
- (15) Ta uredba bi se morala uporabljati za fizične ali pravne osebe, ki ponujajo storitve obdelave podatkov uporabnikom, ki prebivajo ali imajo sedež v Uniji, vključno s tistimi, ki ponujajo storitve obdelave podatkov v Uniji in nimajo sedeža v Uniji. Ta uredba se zato ne bi smela uporabljati za storitve obdelave podatkov, ki potekajo zunaj Unije, in za zahteve glede lokalizacije podatkov, ki zadevajo te podatke.
- (16) Ta uredba ne določa pravil v zvezi z določitvijo prava, ki se uporablja v gospodarskih zadevah, in zato ne posega v Uredbo (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Zlasti za pogodbo o opravljanju storitev načeloma velja pravo države, v kateri ima ponudnik storitev običajno prebivališče, če pravo, ki se uporablja za pogodbo, ni bilo izbrano v skladu z navedeno uredbo.
- (17) Ta uredba bi se morala uporabljati za obdelavo podatkov v najširšem smislu ter vključevati uporabo vseh vrst informacijskih sistemov, ne glede na to, ali se nahajajo v prostorih uporabnika ali se oddajo v zunanje izvajanje ponudniku storitev. Zajemati bi morala obdelavo podatkov na različnih ravneh intenzivnosti, od shranjevanja podatkov (infrastruktura kot storitev (IaaS)) do obdelave podatkov na platformah (platforma kot storitev (PaaS)) ali v aplikacijah (programska oprema kot storitev (SaaS)).
- (18) Zahteve glede lokalizacije podatkov nedvomno ovirajo prosto opravljanje storitev obdelave podatkov v Uniji in predstavljajo ovire delovanja notranjega trga. Zato bi jih bilo kot take treba prepovedati, razen če so utemeljene iz razlogov javne varnosti, kot je opredeljeno s pravom Unije, zlasti v smislu člena 52 PDEU, in upoštevajo načelo sorazmernosti iz člena 5 PEU. Da bi se uveljavilo načelo prostega pretoka neosebnih podatkov prek meja, zagotovila hitra odprava obstoječih zahtev glede lokalizacije podatkov ter da bi se iz operativnih razlogov omogočila obdelava podatkov na več lokacijah v Uniji in ker ta uredba določa ukrepe za zagotovitev razpoložljivosti podatkov za namene regulativnega nadzora, bi se države članice lahko sklicevale na javno varnost le kot utemeljitev zahteve glede lokalizacije podatkov.
- (19) Pojem „javne varnosti“ v smislu člena 52 PDEU in kot ga razlaga Sodišče, zajema tako notranjo kot zunanjo varnost države članice ter vprašanja varnosti ljudi, zlasti za olajšanje preiskovanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj. Predpostavlja obstoj dejanske in dovolj resne grožnje, ki vpliva na enega od temeljnih interesov družbe, kot je ogrožanje delovanja institucij in temeljnih javnih služb ter preživetja prebivalstva, pa tudi tveganje resnih motenj v zunanjih odnosih ali v mirnem sobivanju narodov oziroma grožnjo vojaškim interesom. V skladu z načelom sorazmernosti bi morale biti zahteve glede lokalizacije podatkov, ki so utemeljene z razlogi javne varnosti, primerne za uresničitev zastavljenega cilja in ne bi smele presežati tistega, kar je potrebno za doseganje tega cilja.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o javnem naročanju in razveljavitvi Direktive 2004/18/ES (UL L 94, 28.3.2014, str. 65).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

- (20) Da bi se zagotovila učinkovita uporaba načela prostega pretoka neosebnih podatkov prek meja in preprečilo nastajanje novih ovir za nemoteno delovanje notranjega trga, bi morale države članice Komisijo nemudoma obvestiti o vsakem osnutku akta, ki uvaja novo zahtevo glede lokalizacije podatkov ali spreminja obstoječo zahtevo glede lokalizacije podatkov. Te osnutke aktov bi bilo treba predložiti in oceniti v skladu z Direktivo (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (21) Nadalje, da bi se odpravile morebitne obstoječe ovire, bi morale države članice v prehodnem obdobju 24 mesecev po dnevu začetka uporabe te uredbe pregledati obstoječe zakone in druge splošne predpise, ki določajo zahteve glede lokalizacije podatkov, ter Komisiji sporočiti vse tovrstne zahteve glede lokalizacije podatkov, za katere menijo, da so v skladu s to uredbo, skupaj z njihovo utemeljitvijo. To bi moralo Komisiji omogočiti, da pregleda skladnost preostalih zahtev glede lokalizacije podatkov. Komisija bi morala imeti možnost, da, kjer je to primerno, zadevni državi članici poda pripombe. Te pripombe bi lahko vključevale tudi priporočilo za spremembo ali razveljavitev zahteve glede lokalizacije podatkov.
- (22) Obveznosti za sporočanje obstoječih zahtev glede lokalizacije podatkov in osnutkov aktov Komisiji, določene s to uredbo, bi se morale uporabljati za regulativne zahteve glede lokalizacije podatkov in osnutke splošnih pravnih aktov, ne pa za odločitve, ki naslavljajo konkretno fizično ali pravno osebo.
- (23) Da bi se v državah članicah zagotovila preglednost zahtev glede lokalizacije podatkov, določenih v zakonih in drugih splošnih predpisih, za fizične in pravne osebe, kot so ponudniki storitev in uporabniki storitev obdelave podatkov, bi morale države članice informacije o takšnih zahtevah objavljati na nacionalni enotni spletni informacijski točki in te informacije redno posodablјati. Alternativno bi morale države članice o takšnih ukrepih zagotoviti posodobljene informacije centralni informacijski točki, ki jo vzpostavlja drug akt Unije. Za ustrezno obveščanje fizičnih in pravnih oseb o zahtevah glede lokalizacije podatkov v Uniji bi morale države članice Komisijo uradno obvestiti o naslovih teh enotnih informacijskih točk. Komisija bi morala te informacije objaviti na svojem spletišču skupaj z redno posodobljenim zbirnim seznamom vseh zahtev glede lokalizacije podatkov, ki veljajo v državah članicah, vključno s povzetki informacij o omenjenih zahtevah.
- (24) Zahteve glede lokalizacije podatkov pogosto izvirajo iz pomanjkanja zaupanja v čezmejno obdelavo podatkov, saj se predpostavlja, da podatki niso razpoložljivi za namene pristojnih organov držav članic, kot so inšpekcijski pregledi in revizije za regulativne ali nadzorne namene. Takega pomanjkanja zaupanja ni mogoče odpraviti samo prek ničnosti pogodbenih pogojev, ki prepovedujejo zakonit dostop pristojnih organov do podatkov z namenom opravljanja njihovih uradnih dolžnosti. Zato bi morala ta uredba jasno določiti, da ne posega v pooblastila pristojnih organov, da v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom zahtevajo ali pridobijo dostop do podatkov, in da se pristojnim organom dostop do podatkov ne sme zavrni na podlagi dejstva, da se podatki obdelujejo v drugi državi članici. Pristojni organi bi lahko uvedli funkcionalne zahteve v podporo dostopu do podatkov, kot je zahteva, da morajo biti opisi sistemov shranjeni v zadevni državi članici.
- (25) Fizične ali pravne osebe, za katere veljajo obveznosti zagotavljanja podatkov pristojnim organom, lahko takšne obveznosti izpolnijo z zagotavljanjem in jamčenjem učinkovitega in pravočasnega elektronskega dostopa do podatkov pristojnim organom, ne glede na državo članico, na ozemlju katere so podatki obdelani. Takšen dostop se lahko zagotovi s konkretnimi pogoji v pogodbah med fizično ali pravno osebo, za katero velja obveznost zagotavljanja dostopa, in ponudnikom storitev.
- (26) Kadar fizična ali pravna oseba, za katero veljajo obveznosti zagotavljanja podatkov, te obveznosti ne izpolni, bi moral imeti pristojni organ možnost, da zaprosi za pomoč pristojne organe v drugih državah članicah. V takšnih primerih bi morali pristojni organi uporabiti posebne sodelovalne instrumente iz prava Unije ali na podlagi mednarodnih sporazumov glede na predmet urejanja v posameznem primeru, kot na primer za področje

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe (UL L 241, 17.9.2015, str. 1).

policijskega sodelovanja, pravosodnega sodelovanja v civilnih in kazenskih zadevah oziroma sodelovanja v upravnih zadevah, v Okvirnem sklepu Sveta 2006/960/PNZ⁽¹⁾, Direktivi Evropskega parlamenta in Sveta 2014/41/EU⁽²⁾, Konvenciji Sveta Evrope o kibernetiki kriminaliteti⁽³⁾, Uredbi Sveta (ES) št. 1206/2001⁽⁴⁾, Direktivi Sveta 2006/112/ES⁽⁵⁾ in Uredbi Sveta (EU) št. 904/2010⁽⁶⁾. Kadar takšnih sodelovalnih mehanizmov ni, bi morali pristojni organi sodelovati med seboj, da bi se zagotovil dostop do zaprošenih podatkov prek imenovanih enotnih kontaktnih točk.

- (27) Kadar prošnja za pomoč vključuje, da zaproseni organ pridobi dostop do prostorov fizične ali pravne osebe, vključno z vso opremo in sredstvi za obdelavo podatkov, mora biti takšen dostop v skladu s pravom Unije ali nacionalnim postopkovnim pravom, vključno z morebitno zahtevo po pridobitvi predhodne sodne odobritve.
- (28) Ta uredba uporabnikom ne bi smela omogočati možnosti za izogibanje uporabi nacionalnega prava. Zato bi morala določiti, da države članice naložijo učinkovite, sorazmerne in odvračilne kazni za uporabnike, ki pristojnim organom preprečujejo dostop do svojih podatkov, potrebnih za opravljanje uradnih dolžnosti pristojnih organov na podlagi prava Unije in nacionalnega prava. V nujnih primerih, ko uporabnik zlorabi svoje pravice, bi morale imeti države članice možnost, da določijo strogo sorazmerne začasne ukrepe. Vsi začasni ukrepi, ki predpisujejo relokalizacijo podatkov za obdobje, daljše od 180 dni po relokalizaciji, bi odstopali od načela prostega pretoka podatkov za daljše časovno obdobje in bi jih bilo zato treba sporočiti Komisiji, da preveri njihovo skladnost s pravom Unije.
- (29) Možnost neoviranega prenosa podatkov je ključni dejavnik pri olajševanju izbire uporabnikom ter omogoča učinkovito konkurenco na trgih storitev obdelave podatkov. Prav tako dejanske ali domnevne težave pri čezmejnem prenosu podatkov spodbujajo zaupanje poklicnih uporabnikov v čezmejne ponudbe in s tem v notranji trg. Medtem ko potrošnikom posameznikom obstoječe pravo Unije koristi, pa uporabnikom, ki izvajajo poslovne ali poklicne dejavnosti, ni olajšana možnost zamenjave ponudnika storitev. Dosledne tehnične zahteve po vsej Uniji, bodisi v zvezi s tehnično harmonizacijo, vzajemnim priznavanjem ali prostovoljno harmonizacijo, prav tako prispevajo k razvoju konkurenčnega notranjega trga za storitve obdelave podatkov.
- (30) Da bi v celoti izkoristili konkurenčno okolje, bi morali imeti poklicni uporabniki možnost ozaveščenega odločanja in preproste primerjave posameznih komponent različnih storitev obdelave podatkov, ki jih ponuja notranji trg, vključno v zvezi s pogodbenimi pogoji za prenos podatkov ob prenehanju pogodbe. Za uskladitev z inovacijskim potencialom trga ter upoštevanje izkušenj in strokovnega znanja ponudnikov storitev in poklicnih uporabnikov storitev obdelave podatkov, bi morali podrobne informacije in operativne zahteve za prenos podatkov s samoregulacijo opredeliti subjekti na trgu v obliki kodeksov ravnanja na ravni Unije, ki lahko vključujejo vzorčne pogodbene pogoje, kar bi spodbujala, olajševala in spremljala Komisija.
- (31) Da bi bili navedeni kodeksi ravnanja učinkoviti ter da bi omogočili lažjo zamenjavo ponudnikov storitev in lažji prenos podatkov, bi morali biti razumljivi in bi morali zajemati vsaj ključne vidike, ki so pomembni med procesom prenosa podatkov, ko so procesi za varnostne kopije podatkov in njihove lokacije, razpoložljivi formati in nosilci podatkov, zahtevana konfiguracija informacijske tehnologije ter najmanjša pasovna širina omrežja, čas, ki je potreben pred začetkom postopka prenosa, in čas, v katerem bodo podatki ostali na voljo za prenos podatkov, ter jamstva za dostop do podatkov v primeru stečaja ponudnika storitev. Kodeksi ravnanja bi morali tudi pojasniti, da vezanost na ponudnika ni sprejemljiva poslovna praksa, omogočati bi morali tehnologije, ki povečujejo zaupanje, obenem pa bi jih bilo treba redno posodabljati, da bodo sledili tehnološkemu razvoju. Komisija bi morala zagotoviti, da bo v proces vključeno posvetovanje z vsemi ustreznimi deležniki, vključno z združenji malih in srednjih podjetij ter zagonskih podjetij, uporabniki in ponudniki storitev v oblaku. Komisija bi morala oceniti razvoj in učinkovitost izvajanja takšnih kodeksov ravnanja.

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta 2006/960/PNZ z dne 18. decembra 2006 o poenostavitvi izmenjave informacij in obveščevalnih podatkov med organi kazenskega pregona držav članic Evropske unije (UL L 386, 29.12.2006, str. 89).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2014/41/EU z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (UL L 130, 1.5.2014, str. 1).

⁽³⁾ Konvencija Sveta Evrope o kibernetiki kriminaliteti, CETS št. 185.

⁽⁴⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah (UL L 174, 27.6.2001, str. 1).

⁽⁵⁾ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

⁽⁶⁾ Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 1).

- (32) Kadar bi pristojni organ v eni državi članici zaprosil drugo državo članico za pomoč pri pridobitvi dostopa do podatkov v skladu s to uredbo, bi moral prek imenovane enotne kontaktne točke na enotno kontaktno točko, ki jo imenuje zaprosena država članica, nasloviti ustrezno utemeljeno prošnjo, v katero bi moral vključiti pisno pojasnitev razlogov in pravno podlago za pridobitev dostopa do podatkov. Enotna kontaktna točka, ki jo imenuje zaprosena država članica, bi morala olajšati posredovanje prošnje ustreznemu pristojnemu organu v zaproseni državi članici. Za zagotovitev učinkovitega sodelovanja bi moral organ, ki mu je posredovana prošnja, brez nepotrebnega odlašanja ugoditi zadevni prošnji in zagotoviti pomoč ali sporočiti, zakaj ima težave pri ugoditvi prošnji za pomoč, ali navesti razloge za njeno zavrnitev.
- (33) S spodbujanjem zaupanja v varnost čezmejne obdelave podatkov bi se morala zmanjšati nagnjenost subjektov na trgu in javnega sektorja k uporabi lokalizacije podatkov kot nadomestka za varnost podatkov. Prav tako bi se morala za podjetja izboljšati pravna varnost v zvezi z izpolnjevanjem veljavnih varnostnih zahtev, kadar dejavnosti obdelave podatkov oddajo v zunanje izvajanje ponudnikom storitev, tudi tistim v drugih državah članicah.
- (34) Vse varnostne zahteve v zvezi z obdelavo podatkov, ki se uporabljajo utemeljeno in sorazmerno na podlagi prava Unije ali nacionalnega prava v skladu pravom Unije, v državi članici, v kateri prebivajo ali imajo sedež fizične ali pravne osebe, ki jim pripadajo zadevni podatki, bi se morale še naprej uporabljati za obdelavo teh podatkov tudi v drugi državi članici. Te fizične ali pravne osebe bi morale imeti možnost izpolniti takšne zahteve bodisi same bodisi prek pogodbenih klavzul v pogodbah s ponudniki storitev.
- (35) Varnostne zahteve, določene na nacionalni ravni, bi morale biti obvezne in sorazmerne s tveganji za varnost obdelave podatkov v okviru nacionalnega prava, ki določa te zahteve.
- (36) Direktiva (EU) 2016/1148 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ določa pravne ukrepe za povečanje splošne ravni kibernetске varnosti v Uniji. Storitve obdelave podatkov spadajo v eno izmed digitalnih storitev, ki jih zajema navedena direktiva. V skladu z navedeno direktivo morajo države članice zagotoviti, da ponudniki digitalnih storitev določijo in sprejmejo ustrezne in sorazmerne tehnične in organizacijske ukrepe za obvladovanje tveganj za varnost omrežij in informacijskih sistemov, ki jih uporabljajo. S takšnimi ukrepi bi se morala zagotoviti raven varnosti, ki je primerna glede na tveganje, pri čemer bi se morali upoštevati varnost sistemov in zmogljivosti, obvladovanje incidentov, upravljanje neprekinjenega poslovanja, spremljanje, revidiranje in preizkušanje ter skladnost z mednarodnimi standardi. Te elemente naj bi Komisija natančneje določila z izvedbenimi akti v skladu z navedeno direktivo.
- (37) Komisija bi morala predložiti poročilo o izvajanju te uredbe, zlasti zaradi ugotavljanja, ali so glede na tehnološki ali tržni razvoj potrebne spremembe. V tem poročilu bi bilo treba zlasti oceniti to uredbo, predvsem njeno uporabo pri podatkovnih nizih, ki so sestavljeni iz osebnih in neosebnih podatkov, ter izvajanje izjeme glede javne varnosti. Komisija bi morala pred začetkom uporabe te uredbe objaviti tudi informativne smernice o tem, kako ravnati s podatkovnimi nizi, ki so sestavljeni iz osebnih in neosebnih podatkov, da bi podjetja, vključno z malimi in srednjimi podjetji, bolje razumela medsebojni vpliv med to uredbo in Uredbo (EU) 2016/679 ter zagotovila skladnost z obema uredbama.
- (38) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava zlasti Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, ter bi jo bilo treba razlagati in uporabljati v skladu z navedenimi pravicami in načeli, vključno s pravicami do varstva osebnih podatkov, do svobodnega izražanja in obveščanja in do svobode gospodarske pobude.
- (39) Ker cilja te uredbe, in sicer zagotoviti prosti pretok podatkov, ki niso osebni podatki, v Uniji, ni mogoče zadovoljivo doseči na ravni držav članic, temveč se zaradi njegovega obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 PEU. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja –

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2016/1148 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o ukrepih za visoko skupno raven varnosti omrežij in informacijskih sistemov v Uniji (UL L 194, 19.7.2016, str. 1).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Predmet urejanja

Namen te uredbe je zagotoviti prosti pretok podatkov, ki niso osebni podatki, v Uniji z določitvijo pravil z zvezi z zahtevami glede lokalizacije podatkov, razpoložljivostjo podatkov za pristojne organe in prenosom podatkov za poklicne uporabnike.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za obdelavo elektronskih podatkov, ki niso osebni podatki, v Uniji, ki:
 - (a) se opravlja kot storitev za uporabnike, ki prebivajo ali imajo sedež v Uniji, ne glede na to, ali ima ponudnik storitev sedež v Uniji ali ne, ali
 - (b) jo izvaja fizična ali pravna oseba, ki prebiva ali ima sedež v Uniji, za lastne potrebe.
2. V primeru podatkovnega niza, ki vsebuje osebne in neosebne podatke, se ta uredba uporablja za del podatkovnega niza, ki obsega neosebne podatke. Kadar so osebni in neosebni podatki v podatkovnem nizu neločljivo povezani, ta uredba ne posega v uporabo Uredbe (EU) 2016/679.
3. Ta uredba se ne uporablja za dejavnosti, ki ne spadajo na področje uporabe prava Unije.

Ta uredba ne posega v zakone in druge predpise v zvezi z notranjo organizacijo držav članic, ki določajo prenos pristojnosti in pooblastil za obdelavo podatkov brez pogodbenih plačil zasebnih strank na javne organe in osebe javnega prava, kakor so opredeljene v točki (4) člena 2(1) Direktive 2014/24/EU, kot tudi ne v zakone in druge predpise držav članic, ki določajo izvajanje teh pooblastil in pristojnosti.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „podatki“ pomeni podatke, ki niso osebni podatki, kakor so opredeljeni v točki (1) člena 4 Uredbe (EU) 2016/679;
- (2) „obdelava“ pomeni vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi s podatki ali nizi podatkov v elektronski obliki z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklic, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje;
- (3) „osnutek akta“ pomeni besedilo, oblikovano z namenom, da bo sprejeto kot zakon ali drug splošni predpis, pri čemer je besedilo v fazi priprave, v kateri se lahko še vedno bistveno spremeni;
- (4) „ponudnik storitev“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki opravlja storitve obdelave podatkov;
- (5) „zahteva glede lokalizacije podatkov“ pomeni kakršno koli obveznost, prepoved, pogoj, omejitev ali drugo zahtevo, ki je določena v zakonih ali drugih predpisih države članice ali izhaja iz splošne in dosledne administrativne prakse v državi članici in osebah javnega prava, vključno s tistimi, povezanimi z javnim naročanjem, brez poseganja v Direktivo 2014/24/EU, in ki določa, da mora obdelava podatkov potekati na ozemlju določene države članice ali omejuje obdelavo podatkov v drugi državi članici;
- (6) „pristojni organ“ pomeni organ države članice ali kateri koli drug subjekt, pooblaščen v skladu z nacionalnim pravom za opravljanje javne funkcije ali izvajanje javne oblasti, ki je pooblaščen, da za opravljanje svojih uradnih dolžnosti pridobi dostop do podatkov, ki jih obdeluje fizična ali pravna oseba, kot je določeno s pravom Unije ali nacionalnim pravom;
- (7) „uporabnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, vključno z javnim organom ali osebo javnega prava, ki uporablja ali naroči storitev obdelave podatkov;
- (8) „poklicni uporabnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, vključno z javnim organom ali osebo javnega prava, ki uporablja ali naroči storitev obdelave podatkov za namene v zvezi s svojo trgovsko, poslovno, obrtno ali poklicno dejavnostjo oziroma izpolnjevanjem nalog.

Člen 4

Prosti pretok podatkov v Uniji

1. Zahteve glede lokalizacije podatkov so prepovedane, razen če so utemeljene na podlagi javne varnosti ob upoštevanju načela sorazmernosti.

Prvi pododstavek tega odstavka ne posega v odstavek 3 in v zahteve glede lokalizacije podatkov, ki temeljijo na obstoječem pravu Unije.

2. Države članice v skladu s postopki iz členov 5, 6 in 7 Direktive (EU) 2015/1535 Komisijo nemudoma obvestijo o vsakem osnutku akta, s katerim se uvaja nova zahteva glede lokalizacije podatkov ali spreminja obstoječa zahteva glede lokalizacije podatkov.

3. Države članice do 30. maja 2021 zagotovijo, da se vse obstoječe zahteve glede lokalizacije podatkov, ki so določene z zakonom ali drugim splošnim predpisom in ki niso v skladu z odstavkom 1 tega člena, razveljavijo.

Če država članica do 30. maja 2021 meni, da je obstoječi ukrep, ki vsebuje zahtevo glede lokalizacije podatkov, v skladu z odstavkom 1 tega člena, in lahko zato ostane v veljavi, o tem ukrepu, skupaj z utemeljitvijo ohranitve njene veljavnosti, obvesti Komisijo. Brez poseganja v člen 258 PDEU Komisija v šestih mesecih od datuma prejema takega sporočila preveri skladnost navedenega ukrepa z odstavkom 1 tega člena in, kadar je ustrezno, zadevni državi članici poda pripombe, po potrebi skupaj s priporočilom, naj ukrep spremeni ali razveljavi.

4. Države članice zagotovijo javno dostopnost podrobnosti o vseh zahtevah glede lokalizacije podatkov, določenih v zakonu ali drugem splošnem predpisu, ki se uporabljajo na njihovem ozemlju, prek nacionalne enotne spletne informacijske točke in te informacije posodablja ali posodobljene informacije o vseh zahtevah glede lokalizacije podatkov posredujejo centralni informacijski točki, vzpostavljeni v skladu z drugim aktom Unije.

5. Države članice obvestijo Komisijo o naslovu svoje enotne informacijske točke iz odstavka 4. Komisija objavi povezave do teh točk na svojem spletišču, skupaj z redno posodobljenim zbirnim seznamom vseh zahtev glede lokalizacije podatkov iz odstavka 4, vključno s povzetimi informacijami o teh zahtevah.

Člen 5

Razpoložljivost podatkov za pristojne organe

1. Ta uredba ne vpliva na pooblastila pristojnih organov, da za opravljanje svojih uradnih dolžnosti v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom zahtevajo ali pridobijo dostop do podatkov. Dostop pristojnih organov do podatkov se ne sme zavrniti na podlagi dejstva, da se podatki obdelujejo v drugi državi članici.

2. Kadar pristojni organ potem, ko je zahteval dostop do podatkov uporabnika, dostopa ne pridobi in če ne obstajajo posebni mehanizmi sodelovanja v okviru prava Unije ali mednarodnih sporazumov za izmenjavo podatkov med pristojnimi organi različnih držav članic, lahko ta pristojni organ v skladu s postopkom iz člena 7 zaprosi za pomoč pristojni organ v drugi državi članici.

3. Kadar prošnja za pomoč vključuje, da zaproseni organ pridobi dostop do prostorov fizične ali pravne osebe, vključno z vso opremo in sredstvi za obdelavo podatkov, mora biti takšen dostop v skladu s pravom Unije ali nacionalnim postopkovnim pravom.

4. Države članice lahko v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom določijo učinkovite, sorazmerne in odvračilne kazni za neupoštevanje obveznosti zagotovitve podatkov.

V primeru, ko uporabnik zlorabi pravice, lahko država članica, kadar je to upravičeno zaradi nujnosti dostopa do podatkov, in ob upoštevanju interesov zadevnih strani, določi strogo sorazmerne začasne ukrepe v zvezi s tem uporabnikom. Če začasni ukrep določa relokalizacijo podatkov za obdobje, ki je daljše od 180 dni, mora biti Komisija o tem obveščena v tem 180-dnevnem obdobju po relokalizaciji. Komisija v najkrajšem možnem času preuči ukrep in njegovo združljivost s pravom Unije ter, kadar je to ustrezno, sprejme potrebne ukrepe. Komisija izmenjuje informacije z enotnimi kontaktnimi točkami držav članic iz člena 7 o izkušnjah, pridobljenih v zvezi s tem.

Člen 6

Prenos podatkov

1. Komisija spodbuja in olajšuje pripravo samoregulativnih kodeksov ravnanja na ravni Unije (v nadaljnjem besedilu: kodeksi ravnanja), da se prispeva h konkurenčnemu podatkovnemu gospodarstvu, ki temeljijo na načelih preglednosti in interoperabilnosti in ustrezno upoštevajo odprte standarde, ki med drugim zajemajo naslednje vidike:
 - (a) najboljše prakse za lažjo zamenjavo ponudnika storitev in lažji prenos podatkov v strukturirani, splošno uporabljani in strojno berljivi obliki, vključno s formati odprtih standardov, kadar je to potrebno ali če to zahteva ponudnik storitev, ki sprejema podatke;
 - (b) zahteve za minimalne informacije, da se profesionalnim uporabnikom pred sklenitvijo pogodbe za obdelavo podatkov zagotovijo dovolj podrobne, jasne in pregledne informacije v zvezi s postopki, tehničnimi zahtevami, roki in stroški, ki se uporabljajo v primeru, da poklicni uporabnik želi zamenjati ponudnika storitev ali prenesti podatke nazaj v lastne informacijske sisteme;
 - (c) pristope k certifikacijskim shemam, ki olajšujejo primerjavo proizvodov in storitev obdelave podatkov za poklicne uporabnike, ob upoštevanju ustaljenih nacionalnih ali mednarodnih norm, ki olajšujejo primerljivost teh proizvodov in storitev. Ti pristopi lahko med drugim vključujejo upravljanje kakovosti, upravljanje informacijske varnosti, upravljanje neprekinjenosti poslovanja in okoljsko upravljanje;
 - (d) komunikacijske načrte, ki temeljijo na multidisciplinarnem pristopu, za ozaveščanje o kodeksih ravnanja med ustreznimi deležniki.
2. Komisija zagotovi, da se kodeksi ravnanja razvijejo v tesnem sodelovanju z vsemi ustreznimi deležniki, vključno z združenji malih in srednjih ter zagonskih podjetij, uporabniki in ponudniki storitev v oblaku.
3. Komisija spodbuja ponudnike storitev, naj pripravo kodeksov ravnanja zaključijo do 29. novembra 2019 in naj jih dejansko začnejo izvajati do 29. maja 2020.

Člen 7

Postopek za sodelovanje med organi

1. Vsaka država članica imenuje enotno kontaktno točko, ki je v zvezi z uporabo te uredbe v stiku z enotnimi kontaktnimi točkami drugih držav članic in Komisijo. Države članice uradno obvestijo Komisijo o imenovanih enotnih kontaktnih točkah in njihovih morebitnih poznejših spremembah.
2. Kadar pristojni organ v eni državi članici zaprosi drugo državo članico za pomoč v skladu s členom 5(2) za pridobitev dostopa do podatkov, na enotno kontaktno točko, ki jo imenuje zaprošena država članica, naslovi ustrezno utemeljeno prošnjo. Prošnja vključuje pisno pojasnilo razlogov in pravno podlago za pridobitev dostopa do podatkov.
3. Enotna kontaktna točka določi ustrezen pristojni organ svoje države članice in prošnjo, prejeto v skladu z odstavkom 2, posreduje temu pristojnemu organu.
4. Na ta način zaprošeni ustrezeni pristojni organ brez nepotrebnega odlašanja in v časovnem okviru, ki je sorazmeren z nujnostjo prošnje, odgovori tako, da pristojnemu organu prosilcu sporoči zahtevane podatke ali ga obvesti o svojem stališču, da prošnja za pomoč ne izpolnjuje pogojev v skladu s to uredbo.
5. Vse informacije, izmenjane v okviru pomoči, ki se zaprosi in zagotovi v skladu s členom 5(2), se uporabljajo samo v zvezi z zadevo prošnje za pomoč.
6. Enotne kontaktne točke uporabnikom zagotavljajo splošne informacije o tej uredbi, vključno z informacijami o kodeksih ravnanja.

Člen 8

Ocena in smernice

1. Komisija najpozneje 29. novembra 2022 predloži poročilo Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru, v katerem oceni izvajanje te uredbe, zlasti glede:
 - (a) uporabe te uredbe in predvsem njene uporabe pri podatkovnih nizih, ki vsebujejo osebne in neosebne podatke, ob upoštevanju razvoja trga in tehnološkega razvoja, ki bi lahko razširil možnosti za deanonimizacijo podatkov;

- (b) izvajanja člena 4(1) s strani držav članic, zlasti izjeme glede javne varnosti, ter
 - (c) priprave in učinkovitega izvajanja kodeksov ravnanja ter učinkovitega zagotavljanja informacij s strani ponudnikov storitev.
2. Države članice zagotovijo Komisiji vse potrebne informacije za pripravo poročila iz odstavka 1.
3. Komisija do 29. maja 2019 objavi informativne smernice o medsebojnem vplivu med to uredbo in Uredbo (EU) 2016/679, zlasti kar zadeva podatkovne nize, ki vsebujejo osebne in neosebne podatke.

Člen 9

Končne določbe

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba se začne uporabljati šest mesecev po njeni objavi.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 14. novembra 2018

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednica

K. EDTSTADLER

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2018/1808 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 14. novembra 2018

o spremembi Direktive 2010/13/EU o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) glede na spreminjajoče se tržne razmere

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 53(1) in člena 62 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Zadnja bistvena sprememba Direktive Sveta 89/552/EGS ⁽⁴⁾, ki je bila naknadno kodificirana v Direktivi 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, je bila izvedena leta 2007 s sprejetjem Direktive 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾. Trg avdiovizualnih medijskih storitev se je od takrat precej in zelo hitro spremenil zaradi stalne konvergence televizije in internetnih storitev. Tehnološki razvoj je omogočil nove vrste storitev in uporabniških izkušenj. Gledalske navade, zlasti mlajših generacij, so se znatno spremenile. Medtem ko glavni televizijski zasloni ostajajo pomembno orodje za deljenje avdiovizualnih izkušenj, so mnogi gledalci začeli uporabljati druge, prenosne naprave za gledanje avdiovizualnih vsebin. Tradicionalne televizijske vsebine še vedno predstavljajo velik delež povprečnega dnevnega časa gledanja.

Vendar so nove vrste vsebin, na primer video posnetki ali vsebine, ki jih ustvarijo uporabniki, vedno pomembnejše, novi udeleženci na trgu, vključno s ponudniki storitev videa na zahtevo in platform za izmenjavo videov, pa so zdaj že uveljavljeni. Ta medijska konvergenca zahteva posodobljen pravni okvir, ki bo odražal razvoj na trgu in omogočil doseganje ravnovesja med dostopom do storitev spletnih vsebin, varstvom potrošnikov in konkurenčnostjo.

- (2) Komisija je 6. maja 2015 sprejela sporočilo z naslovom „Strategija za enotni digitalni trg za Evropo“, v kateri je napovedala pregled Direktive 2010/13/EU.
- (3) Direktivo 2010/13/EU bi bilo treba še naprej uporabljati samo za tiste storitve, katerih glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje. Za zahtevo v zvezi z glavnim namenom bi bilo treba tudi šteti, da je izpolnjena, če storitev ponuja avdiovizualno vsebino in obliko, ki je ločljiva od glavne dejavnosti

⁽¹⁾ UL C 34, 2.2.2017, str. 157.

⁽²⁾ UL C 185, 9.6.2017, str. 41.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 2. oktobra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 6. novembra 2018.

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (UL L 298, 17.10.1989, str. 23).

⁽⁵⁾ Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL L 95, 15.4.2010, str. 1).

⁽⁶⁾ Direktiva 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2007 o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 332, 18.12.2007, str. 27).

ponudnika storitve, kot so samostojni deli spletnih časopisov, ki prikazujejo avdiovizualne programe ali videe, ki jih ustvarijo uporabniki, kadar se za navedene dele lahko šteje, da jih je mogoče ločiti od glavne dejavnosti ponudnika. Storitve bi bilo treba obravnavati zgolj kot neločljivo dopolnitev glavne dejavnosti, kadar je to upravičeno glede na povezave med avdiovizualno ponudbo in glavno dejavnostjo, kot je ponudba novic v pisni obliki. Kanali ali kakršne koli druge avdiovizualne storitve pod uredniško odgovornostjo ponudnika lahko predstavljajo avdiovizualne medijske storitve, tudi če se nudijo na platformi za izmenjavo videov, za katero ponudniki nimajo uredniške odgovornosti. V takih primerih bodo Direktivo 2010/13/EU morali upoštevati ponudniki z uredniško odgovornostjo.

- (4) S storitvami platform za izmenjavo videov se ponujajo avdiovizualne vsebine, do katerih splošna javnost, zlasti mladi, vedno bolj dostopa. To velja tudi za storitve družbenih medijev, ki so postali pomembno sredstvo za izmenjavo informacij ter za zabavo in izobraževanje, med drugim tudi, ker omogočajo dostop do programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki. Te storitve družbenih medijev je treba vključiti v področje uporabe Direktive 2010/13/EU, ker konkurirajo za isto občinstvo in prihodke kot avdiovizualne medijske storitve. Poleg tega je učinek teh storitev precejšen tudi zato, ker uporabnikom omogočajo, da oblikujejo in vplivajo na mnenja drugih uporabnikov. Zaradi varstva mladoletnikov pred škodljivimi vsebinami in vseh državljanov pred spodbujanjem sovraštva, nasilja in terorizma bi morale biti te storitve zajete v Direktivi 2010/13/EU, če zanje velja opredelitev storitve platforme za izmenjavo videov.
- (5) Namen Direktive 2010/13/EU sicer ni urejanje storitev družbenih medijev kot takih, vendar bi morala biti storitev družbenega medija zajeta, če je ponudba programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki, bistvena funkcija te storitve. Za ponudbo programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki, bi se lahko štel, da predstavlja bistveno funkcijo storitve družbenega medija, če avdiovizualna vsebina ni le stranska dejavnost oziroma ne predstavlja le manjšega dela dejavnosti zadevne storitve družbenega medija. Zaradi jasnosti, učinkovitosti in doslednosti izvajanja bi morala Komisija po potrebi in po posvetovanju z odborom za stike izdati navodila o praktični uporabi merila bistvene funkcije opredelitve „storitve platforme za izmenjavo videov“. Ta navodila bi bilo treba pripraviti ob ustreznem upoštevanju ciljev splošnega javnega interesa, ki se dosežejo z ukrepi, ki jih sprejmejo ponudniki platform za izmenjavo videov, in pravice do svobode izražanja.
- (6) Kadar ločljivi del storitve predstavlja storitev platforme za izmenjavo videov za namene Direktive 2010/13/EU, bi morala navedena direktiva zajemati le ta del in samo programe in videe, ki jih ustvarijo uporabniki. Video posnetki, ki so del uredniške vsebine elektronskih različic časnikov in revij, ter animirane podobe, kot so GIF-i, ne bi smeli biti zajeti v Direktivi 2010/13/EU. V opredelitvi storitve platforme za izmenjavo videov ne bi smele biti zajete negospodarske dejavnosti, kot so zagotavljanje avdiovizualne vsebine na zasebnih spletnih mestih in nepridobitne interesne skupnosti.
- (7) Da bi zagotovili učinkovito izvajanje Direktive 2010/13/EU, je ključnega pomena, da države članice vzpostavijo in vzdržujejo posodobljene evidence ponudnikov medijskih storitev in ponudnikov platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo ter si te evidence redno izmenjujejo z njihovimi pristojnimi neodvisnimi regulatornimi organi ali telesi ter Komisijo. Te evidence bi morale zajemati informacije o merilih, na katerih temelji pristojnost.
- (8) Ugotavljanje pristojnosti zahteva oceno dejanskih okoliščin glede na merila iz Direktive 2010/13/EU. Ocena takih dejanskih okoliščin bi lahko privedla do nasprotujočih si rezultatov. Pri izvajanju postopkov sodelovanja, določenih v navedeni direktivi, je pomembno, da lahko Komisija svoje ugotovitve utemelji na zanesljivih dejstvih. Skupina evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve (v nadaljnjem besedilu: skupina ERGA) bi torej morala imeti pooblastila, da na zahtevo Komisije poda mnenja o pristojnosti. Kadar se Komisija pri izvajanju teh postopkov sodelovanja odloči, da se bo posvetovala s skupino ERGA, bi morala obvestiti odbor za stike, tudi o uradnih obvestilih, prejetih od držav članic na podlagi teh postopkov sodelovanja, in o mnenju skupine ERGA.
- (9) Postopki in pogoji za omejevanje svobode pri zagotavljanju in sprejemanju avdiovizualnih medijskih storitev bi morali biti enaki za linearne in nelinearne storitve.
- (10) V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Sodišče) je mogoče omejiti svobodo opravljanja storitev, ki je zajamčena na podlagi Pogodbe, zaradi nujnih razlogov splošnega javnega interesa, kot je zagotavljanje visoke ravni varstva potrošnikov, pod pogojem, da so take omejitve utemeljene, sorazmerne in nujne. Država članica bi torej morala imeti možnost sprejeti nekatere ukrepe, s katerimi bi zagotovila, da so upoštevana njena pravila o varstvu potrošnikov, ki ne spadajo na področja, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU. Ukrepi, ki jih sprejme država članica zaradi uveljavljanja svoje nacionalne ureditve za varstvo potrošnikov, tudi glede oglaševanja iger na srečo, bi morali biti utemeljeni, sorazmerni z zasledovanim ciljem in nujni, kar je tudi zahteva iz sodne prakse Sodišča. Država članica sprejemnica ne sme v nobenem primeru sprejeti ukrepov, ki bi preprečevali, da bi se na njenem ozemlju ponovno prenašali televizijski programi iz druge države članice.

- (11) Ko država članica uradno obvesti Komisijo, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v pristojni državi članici, zato da bi se izognil strožjim predpisom na področjih, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU, ki bi veljali za tega ponudnika, če bi imel sedež v državi članici, ki poda uradno obvestilo, bi morala predložiti verodostojne in ustrezno utemeljene dokaze o tem. Ti dokazi bi morali podrobno obrazložiti niz dodatnih podpornih dejstev, na podlagi katerih je mogoče utemeljeno ugotoviti, da gre za izogibanje.
- (12) Komisija je v svojem sporočilu Evropskemu parlamentu in Svetu z naslovom „Boljše pravno urejanje za boljše rezultate – agenda EU“ poudarila, da bo pri iskanju rešitev glede politik upoštevala tako regulativna kot neregulativna sredstva, ki bodo temeljila na praksi skupnosti ter načelih za boljšo samoregulacijo in koregulacijo. Izkazalo se je, da je več pravil o ravnanju, vzpostavljenih na področjih, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU, dobro zasnovanih in v skladu z načeli za boljšo samoregulacijo in koregulacijo. Obstoj zakonodajnih varovalnih mehanizmov velja za pomemben dejavnik uspeha pri spodbujanju usklajenosti s pravili samoregulacije ali koregulacije. Enako pomembno je tudi, da ta pravila postavljajo določene cilje, ki omogočajo redno, pregledno in neodvisno spremljanje ter ocenjevanje ciljev, h katerim so pravila ravnanja usmerjena. Pravila ravnanja bi morala zagotavljati tudi učinkovito izvrševanje. Pravila samoregulacije in koregulacije, sprejeta na področjih, ki jih usklajuje Direktiva 2010/13/EU, bi morala slediti tem načelom.
- (13) Izkušnje so pokazale, da imajo lahko tako instrumenti samoregulacije kot tudi instrumenti koregulacije, ki se izvajajo v skladu z različnimi pravnimi tradicijami držav članic, pomembno vlogo pri doseganju visoke ravni varstva potrošnikov. Ukrepi za doseganje ciljev splošnega javnega interesa na področju novo nastajajočih avdiovizualnih medijskih storitev so učinkovitejši, če se sprejmejo z aktivno podporo samih ponudnikov storitev.
- (14) Samoregulacija predstavlja obliko prostovoljne pobude, ki gospodarskim subjektom, socialnim partnerjem, nevladnim organizacijam in združenjem omogoča, da med seboj in zase sprejmejo splošne smernice. Odgovorni so za razvoj teh smernic ter za spremljanje in izvrševanje skladnosti s temi smernicami. Države članice bi morale v skladu s svojimi različnimi pravnimi tradicijami priznati vlogo, ki jo lahko ima učinkovita samoregulacija kot dodatek obstoječim zakonodajnim, sodnim in upravnim mehanizmom, ter njegov koristen prispevek k doseganju ciljev Direktive 2010/13/EU. Vendar je samoregulacija lahko le dodaten način za izvajanje nekaterih določb Direktive 2010/13/EU in ne bi smela nadomestiti obveznosti nacionalnega zakonodajalca. Koregulacija v svoji minimalni obliki predstavlja pravno povezavo med samoregulacijo in nacionalnim zakonodajalcem v skladu s pravnimi tradicijami držav članic. Pri koregulaciji je vloga regulacije razdeljena med deležniki in vlado ali nacionalnimi regulatornimi organi ali telesi. Vloga ustreznih javnih organov vključuje priznavanje sheme koregulacije, revizijo njenih postopkov in njeno financiranje. Koregulacija bi morala še naprej dopuščati možnost posredovanja države, če njeni cilji ne bi bili izpolnjeni. Brez poseganja v formalne obveznosti držav članic v zvezi s prenosom Direktiva 2010/13/EU spodbuja uporabo samoregulacije in koregulacije. To ne bi smelo niti obvezovati držav članic k vzpostavitvi ureditev samoregulacije ali koregulacije ali obeh niti posegati v sedanje pobude koregulacije, ki so že prisotne v državah članicah in učinkovito delujejo, ali jih ogrožati.
- (15) Preglednost lastništva nad mediji je neposredno povezana s svobodo izražanja, ki je temeljni kamen demokratičnih sistemov. Kadar lastniška struktura ponudnika medijskih storitev privede do nadziranja vsebin ponujenih storitev ali do znatnega vplivanja na te vsebine, informacije o lastniški strukturi ponudnika medijskih storitev uporabnikom omogočajo, da ozaveščeno presojajo o taki vsebini. Države članice bi morale imeti možnost, da določijo, ali in v kakšnem obsegu bi morale biti informacije o lastniški strukturi ponudnika medijskih storitev dostopne uporabnikom, če pri tem spoštujejo bistvo zadevnih temeljnih pravic in svoboščin ter če so taki ukrepi potrebni in sorazmerni.
- (16) Zaradi posebne narave avdiovizualnih medijskih storitev, zlasti vpliva teh storitev na to, kako si ljudje oblikujejo mnenje, je v legitimnem interesu uporabnikov, da vedo, kdo je odgovoren za vsebino teh storitev. Da bi okrepili svobodo izražanja in posledično promovirali pluralnost medijev ter da ne bi prihajalo do nasprotja interesov, je pomembno, da države članice zagotovijo, da imajo uporabniki stalen, enostaven in neposreden dostop do informacij o ponudniku medijskih storitev. Vsaka država članica sprejme zadevno odločitev, zlasti kar zadeva informacije, ki se lahko zagotovijo o lastniški strukturi in dejanskih lastnikih.
- (17) Za zagotovitev usklajenosti in pravne varnosti za podjetja in organe držav članic bi bilo treba pojem „spodbujanje nasilja ali sovraštva“ v ustreznem obsegu razumeti v smislu iz Okvirnega sklepa Sveta 2008/913/PNZ⁽¹⁾.

(¹) Okvirni sklep Sveta 2008/913/PNZ z dne 28. novembra 2008 o boju proti nekaterim oblikam in izrazom rasizma in ksenofobije s kazensko-pravnimi sredstvi (UL L 328, 6.12.2008, str. 55).

- (18) Glede na razvoj sredstev, s katerimi se vsebina razširja preko elektronskih komunikacijskih omrežij, je pomembno, da se splošna javnost zaščiti pred spodbujanjem terorizma. Direktiva 2010/13/EU bi zato morala zagotoviti, da avdiovizualne medijske storitve ne vsebujejo javnega ščuvanja k storitvi terorističnega kaznivega dejanja. Za zagotovitev usklajenosti in pravne varnosti za podjetja in organe držav članic bi bilo treba pojem „javno ščuvanje k storitvi terorističnega kaznivega dejanja“ razumeti v smislu iz Direktive (EU) 2017/541 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (19) Da se gledalcem, vključno s starši in mladoletniki, omogoči ozaveščeno odločanje o vsebini, ki jo želijo gledati, bi morali ponudniki medijskih storitev zagotoviti dovolj informacij o vsebini, ki bi lahko ogrozila telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov. To bi se lahko na primer izvedlo s sistemom deskriptorjev vsebine, zvočnim opozorilom, vizualnim simbolom ali na kateri koli drug način, s katerim bi opisali naravo vsebine.
- (20) Ustrezne ukrepe za varstvo mladoletnikov, ki se uporabljajo za storitve razširjanja televizijskih programov, bi bilo treba uporabljati tudi za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo. To bi moralo izboljšati raven varstva. Pristop minimalne harmonizacije dopušča državam članicam, da razvijejo višjo raven varstva za vsebine, ki bi lahko škodile telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov. Za najbolj škodljive vsebine, ki bi lahko škodile telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov, vendar niso nujno kaznivo dejanje, bi morali veljati najstrožji ukrepi, kot so šifriranje in učinkovita orodja za starševski nadzor, brez poseganja v možnost držav članic, da sprejmejo strožje ukrepe.
- (21) V Uredbi (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ je priznано, da otroci potrebujejo posebno varstvo pri obdelavi njihovih osebnih podatkov. Vzpostavitev mehanizmov za varstvo otrok s strani ponudnikov medijskih storitev neizogibno vodi k obdelavi osebnih podatkov mladoletnikov. Glede na to, da so tovrstni mehanizmi namenjeni varstvu otrok, se osebni podatki mladoletnikov, ki se obdelujejo v okviru tehničnih ukrepov za varstvo otrok, ne bi smeli uporabljati v tržne namene.
- (22) Zagotavljanje dostopnosti avdiovizualne vsebine je bistvena zahteva v okviru zavez, sprejetih na podlagi Konvencije Združenih narodov o pravicah invalidov. V Direktivi 2010/13/EU bi bilo treba izraz „invalidne osebe“ razlagati ob upoštevanju vrste storitev, zajetih v navedeni direktivi, ki so avdiovizualne medijske storitve. Pravica invalidnih in starejših oseb do udeležbe v družbenem in kulturnem življenju Unije ter vključevanja vanj je povezana z zagotavljanjem dostopnih avdiovizualnih medijskih storitev. Države članice bi morale zato brez nepotrebnega odlašanja zagotoviti, da si ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo dejavno prizadevajo, da bi bila vsebina dostopna invalidnim osebam, zlasti osebam z okvaro vida ali sluha. Zahteve glede dostopnosti bi bilo treba izpolnjevati v okviru postopnega in neprekinjenega procesa, ob upoštevanju praktičnih in neizogibnih omejitev, ki bi lahko preprečile polno dostopnost, kot so programi ali dogodki, ki se predvajajo v realnem času. Da bi države članice lahko izmerile napredek ponudnikov medijskih storitev pri postopnem zagotavljanju dostopnosti svojih storitev za osebe z okvaro vida ali sluha, bi morale od ponudnikov medijskih storitev s sedežem na njihovem ozemlju zahtevati, da jim redno poročajo.
- (23) Načini zagotavljanja dostopnosti avdiovizualnih medijskih storitev na podlagi Direktive 2010/13/EU bi morali med drugim vključevati znakovni jezik, podnaslavljanje za gluhe osebe in druge osebe z okvaro sluha, govorne podnapise in zvočne opise. Vendar navedena direktiva ne zajema elementov ali storitev, ki omogočajo dostop do avdiovizualnih medijskih storitev, ali elementov elektronskih programskih vodnikov, s katerimi se zagotavlja dostopnost. Zato navedena direktiva ne posega v pravo Unije, katerega namen je harmonizirati dostopnost storitev za zagotavljanje dostopa do avdiovizualnih medijskih storitev, kot so spletna mesta, spletne aplikacije in elektronski programski vodniki, ali zagotavljanje informacij o dostopnosti in v dostopnih formatih.
- (24) V nekaterih primerih morda ni mogoče zagotoviti nujnih informacij tako, da bi bile dostopne za invalidne osebe. Vendar takšni izjemni primeri ne bi smeli preprečevati, da bi bile nujne informacije objavljene preko avdiovizualnih medijskih storitev.
- (25) Direktiva 2010/13/EU ne posega v možnost držav članic, da naložijo obveznosti za zagotavljanje, da je vsebina, ki je v splošnem interesu, ustrezno postavljena v ospredje v okviru opredeljenih ciljev glede splošnih interesov,

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2017/541 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2017 o boju proti terorizmu in nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2002/475/PNZ ter o spremembi Sklepa Sveta 2005/671/PNZ (UL L 88, 31.3.2017, str. 6).

⁽²⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

kot so pluralnost medijev, svoboda govora in kulturna raznolikost. Takšne obveznosti bi bilo treba naložiti samo, kadar so potrebne za izpolnitev ciljev splošnega interesa, ki jih države članice jasno opredelijo v skladu s pravom Unije. Kadar se države članice odločijo, da bodo določile pravila o postavljanju v ospredje, bi morale podjetjem naložiti samo sorazmerne obveznosti, in sicer v interesu legitimnih vidikov javnega reda.

- (26) Za zaščito uredniške odgovornosti ponudnikov medijskih storitev in avdiovizualne vrednostne verige je bistveno zagotoviti celovitost programov in avdiovizualnih medijskih storitev, ki jih zagotavljajo ponudniki medijskih storitev. Programe in avdiovizualne medijske storitve se ne bi smelo prenašati v skrajšani obliki, jih spremeniti ali prekiniti ali prekrivati v komercialne namene brez izrecnega soglasja ponudnika medijskih storitev. Države članice bi morale zagotoviti, da za prekrivanja, ki jih prejemnik storitve sproži ali dovoli le za zasebno uporabo, kot so prekrivanja, izhajajoča iz storitev za posamezna sporočila, ni potrebno soglasje ponudnika medijskih storitev. Kontrolni elementi kakršnih koli uporabniških vmesnikov, potrebnih za delovanje naprav ali navigacijo programov, kot so drsniki glasnosti, funkcije iskanja, navigacijski meniji ali sezname kanalov, ne bi smeli biti zajeti. Prav tako ne bi smela biti zajeta legitimna prekrivanja, kot so opozorilne informacije, informacije v splošnem javnem interesu, podnaslovi ali prekrivanja v zvezi s komercialnimi sporočili, ki jih zagotavlja ponudnik medijskih storitev. Brez poseganja v člen 3(3) Uredbe (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ tudi ne bi smele biti zajete tehnike stiskanja podatkov, s katerimi se velikost datoteke zmanjša, in druge tehnike za prilagoditev storitve načinom razširjanja, kot sta ločljivost in kodiranje, brez kakršne koli spremembe vsebine.

Ukrepe za zaščito celovitosti programov in avdiovizualnih medijskih storitev bi bilo treba uvesti, če so potrebni za izpolnitev ciljev splošnega interesa, ki jih države članice jasno opredelijo v skladu s pravom Unije. S takimi ukrepi bi bilo treba podjetjem naložiti sorazmerne obveznosti, in sicer v interesu legitimnih vidikov javnega reda.

- (27) Z izjemo sponzorstev in promocijskega umeščanja izdelkov, bi morala za avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače v okviru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo veljati merila, ki se uporabljajo za televizijsko oglaševanje in televizijsko prodajo alkoholnih pijač, kot je določeno v Direktivi 2010/13/EU. Podrobnejša merila, ki se uporabljajo za televizijsko oglaševanje in televizijsko prodajo alkoholnih pijač, so omejena na oglaševalske vloške, ki so ločeni od programa, in zato izključujejo druga komercialna sporočila, ki so povezana s programom ali so del programa, kot so sponzorstva in promocijsko umeščanje izdelkov. Zato se ta merila ne bi smela uporabljati za sponzorstva in promocijsko umeščanje izdelkov pri avdiovizualnih medijskih storitvah na zahtevo.
- (28) Na nacionalni in mednarodni ravni obstajajo določene splošno priznane prehranske smernice, kot je model prehranskega profila regionalnega urada Svetovne zdravstvene organizacije za Evropo, in sicer za razlikovanje hrane na podlagi njene hranilne sestave v okviru televizijskega oglaševanja hrane otrokom. Države članice bi bilo treba spodbujati k zagotavljanju, da se samoregulacija in koregulacija, vključno s pravili ravnanja, uporabljata za učinkovito zmanjšanje izpostavljenosti otrok avdiovizualnim komercialnim sporočilom o hrani in pijači, ki imata visoko vsebnost soli, sladkorja, maščob, nasičenih maščob ali transmaščobnih kislin ali ki drugače ne ustrezata navedenim nacionalnim ali mednarodnim prehranskim smernicam.
- (29) Države članice bi bilo treba spodbujati tudi k zagotavljanju, da se pravila ravnanja za samoregulacijo in koregulacijo uporabljajo za učinkovito zmanjšanje izpostavljenosti otrok in mladletnikov avdiovizualnim komercialnim sporočilom za alkoholne pijače. Na ravni Unije in nacionalni ravni obstajajo določeni sistemi samoregulacije ali koregulacije za odgovorno oglaševanje alkoholnih pijač, tudi v avdiovizualnih komercialnih sporočilih. Te sisteme, zlasti tiste, ki so usmerjeni v zagotavljanje, da avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače spremljajo sporočila za odgovorno pitje, bi bilo treba nadalje spodbujati.
- (30) Pomembno je, da so mladoletniki učinkovito zaščiteni pred izpostavljenostjo avdiovizualnim komercialnim sporočilom za promoviranje iger na srečo. V zvezi s tem obstaja na ravni Unije in nacionalni ravni več sistemov samoregulacije ali koregulacije za spodbujanje odgovornega ravnanja pri igrah na srečo, tudi v avdiovizualnih komercialnih sporočilih.
- (31) Da bi se odstranile ovire za prost pretok čezmejnih storitev v Uniji, je treba zagotoviti učinkovitost ukrepov za samoregulacijo in koregulacijo, predvsem z namenom varstva potrošnikov ali javnega zdravja.

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (UL L 310, 26.11.2015, str. 1).

- (32) Trg za razširjanje televizijskih programov se je spremenil, zato bi bilo treba omogočiti več prožnosti v zvezi z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, zlasti glede kvantitativnih pravil za linearne avdiovizualne medijske storitve in promocijsko umeščanje izdelkov. Pojav novih storitev, tudi brez oglaševanja, je omogočil več izbire za gledalce, ki lahko preprosto preklopijo na druge ponudbe.
- (33) Liberalizacija promocijskega umeščanja izdelkov ni povzročila pričakovane razširitve te oblike avdiovizualne komercialne komunikacije. Zlasti splošna prepoved promocijskega umeščanja izdelkov, kljub nekaterim izjemam, ni zagotovila pravne varnosti za ponudnike medijskih storitev. Promocijsko umeščanje izdelkov bi torej moralo biti dovoljeno v vseh avdiovizualnih medijskih storitvah in storitvah platform za izmenjavo videov, pri čemer bi morale veljati nekatere izjeme.
- (34) Promocijsko umeščanje izdelkov ne bi smelo biti dovoljeno v poročilih in dnevnoinformativnih programih, programih za varstvo potrošnikov ter verskih in otroških programih. Iz dokazov je zlasti razvidno, da lahko promocijsko umeščanje izdelkov in umeščeni oglasi vplivajo na vedenje otrok, saj otroci pogosto ne morejo prepoznati komercialnih vsebin. Zato bi moralo biti promocijsko umeščanje izdelkov v otroških programih še naprej prepovedano. Programi za varstvo potrošnikov so programi, ki gledalcem zagotavljajo nasvete ali vključujejo ocene o nakupu izdelkov in storitev. Če bi se promocijsko umeščanje izdelkov omogočilo v takih programih, bi to zabrisalo ločnico med oglaševanjem in uredniško vsebino za gledalce, ki pričakujejo pristno in odkrito oceno izdelkov ali storitev v takih programih.
- (35) Ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo bi morali promovirati produkcijo in distribucijo evropskih del z zagotavljanjem, da njihovi katalogi vsebujejo minimalni delež evropskih del in da ta dela zadostno postavijo v ospredje. Označevanje avdiovizualne vsebine, ki velja za evropsko delo, v metapodatkih bi bilo treba spodbujati, tako da bi bili ti metapodatki na voljo ponudnikom medijskih storitev. Postavljanje v ospredje pomeni, da se evropska dela promovirajo z omogočanjem lažjega dostopa do njih. Postavljanje v ospredje je mogoče zagotoviti na različne načine, na primer s posebnim razdelkom za evropska dela, do katerega je mogoče dostopati z domače strani storitve, možnostjo iskanja evropskih del v iskalniku, ki je na voljo v okviru te storitve, uporabo evropskih del v kampanjah te storitve ali najmanjšim deležem evropskih del, ki se promovirajo v katalogu te storitve, na primer z uporabo pasic ali podobnih orodij.
- (36) Za zagotovitev ustrezne ravni naložb v evropska dela bi države članice morale imeti možnost, da ponudnikom medijskih storitev s sedežem na njihovem ozemlju naložijo finančne obveznosti. Te obveznosti so lahko v obliki neposrednih prispevkov k produkciji evropskih del in pridobitvi pravic za ta dela. Države članice bi lahko naložile tudi dajatve, ki se plačajo v sklad, na podlagi prihodkov, nastalih z avdiovizualnimi medijskimi storitvami, ki se zagotavljajo na njihovem ozemlju in so vanj ciljno usmerjene. V tej direktivi je pojasnjeno, da je državi članici glede na neposredno povezavo med finančnimi obveznostmi in različnimi kulturnimi politikami držav članic dovoljeno naložiti take finančne obveznosti tudi za ponudnike medijskih storitev s sedežem v drugi državi članici, če so ti ponudniki ciljno usmerjeni v njeno ozemlje. V tem primeru bi se morale finančne obveznosti nanašati le na prihodke, ki so nastali na podlagi občinstva v ciljni državi članici. Ponudniki medijskih storitev, ki morajo prispevati k shemam za financiranje filmov v ciljni državi članici, bi morali imeti možnost na nediskriminatoren način koristiti pomoč, ki je na voljo v okviru ustreznih shem za financiranje filmov, tudi kadar nimajo podružnice v tej državi članici.
- (37) Izdajatelji televizijskih programov trenutno vlagajo več v evropska avdiovizualna dela kot pa ponudniki avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo. Zato bi morala ciljna država članica, kadar se odloči, da bo naložila finančno obveznost izdajatelju televizijskih programov, ki je pod pristojnostjo druge države članice, upoštevati neposredne prispevke tega izdajatelja televizijskih programov k produkciji in pridobitvi pravic do evropskih del, zlasti koprodukcij, ob ustreznem upoštevanju načela sorazmernosti. To ne posega v pristojnost držav članic, da v skladu s svojo kulturno politiko in pravili glede državne pomoči določijo raven finančnega prispevka, ki ga morajo plačati ponudniki medijskih storitev, ki so pod njihovo pristojnostjo.
- (38) Ko država članica od primera do primera ocenjuje, ali je ponudnik avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki ima sedež v drugi državi članici, ciljno usmerjen v občinstvo na njenem ozemlju, bi morala upoštevati kazalnike, kot so oglaševanje ali druge promocijske dejavnosti, ki so izrecno namenjeni potrošnikom na njenem ozemlju, glavni jezik storitve ali obstoj vsebine ali komercialnih sporočil, ki so izrecno namenjena občinstvu v državi članici sprejemanja.

- (39) Kadar država članica ponudnikom medijskih storitev naloži finančne prispevke, bi si bilo treba s takimi prispevki prizadevati za ustrezno promocijo evropskih del, hkrati pa bi bilo treba preprečiti možnost, da se ti prispevki ponudnikom medijskih storitev naložijo dvakrat. Zato bi morala država članica, v kateri ima ponudnik medijskih storitev sedež, pri nalaganju finančnega prispevka upoštevati morebitne finančne prispevke, ki so jih naložile ciljne države članice.
- (40) Za zagotovitev, da obveznosti glede promocije evropskih del ne ogrožajo razvoja trga in da se novim udeležencem omogoči vstop na trg, take zahteve ne bi smele veljati za ponudnike, ki nimajo pomembnega tržnega deleža. To zlasti velja za ponudnike z nizkim prometom ali majhnim občinstvom. Majhno občinstvo je glede na naravo storitve mogoče ugotoviti na primer na podlagi časa gledanja ali na podlagi prodaje, pri ugotavljanju nizkega prometa pa bi bilo treba upoštevati različno velikost avdiovizualnih trgov v državah članicah. Take zahteve bi bilo lahko neprimerno naložiti tudi, kadar bi bile glede na naravo ali področje avdiovizualne medijske storitve neizpolnljive ali neupravičene.
- (41) Pomembno je, da imajo izdajatelji televizijskih programov večjo prožnost in da se lahko odločajo, kdaj bodo predvajali oglase, da bi zagotovili čim večje povpraševanje oglaševalcev in čim večji pretok gledalcev. Pri tem bi bilo treba tudi ohraniti ustrezno raven varstva potrošnikov, ker bi bili lahko gledalci zaradi take prožnosti izpostavljeni prekomernemu oglaševanju v časovnem pasu z največjo gledanostjo. Zato bi bilo treba uporabljati posebne omejitve med 6.00 in 18.00 ter med 18.00 in 24.00.
- (42) Za ločitev uredniških vsebin od televizijskih oglaševalskih ali prodajnih vložkov ter za ločitev posameznih vložkov med seboj so uporabljeni nevtralni okviri. Ti gledalcem omogočajo, da jasno razločijo konec posamezne vrste avdiovizualne vsebine od začetka druge. Treba je pojasniti, da so nevtralni okviri izvzeti iz količinske omejitve, določene za televizijsko oglaševanje. Namen tega je zagotoviti, da čas, porabljen za nevtralne okvire, ne vpliva na čas, porabljen za oglaševanje, in nima negativnega učinka na prihodke od oglaševanja.
- (43) Oddajnega časa, odmerjenega bodisi napovedim, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi lastnimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz teh programov, bodisi javnim obvestilom in dobrodelnim pozivom, ki se oddajajo brezplačno, razen stroškov, ki nastanejo zaradi prenosa takih pozivov, ne bi smeli vključiti v največje obsege oddajnega časa, ki se smejo nameniti televizijskemu oglaševanju in televizijski prodaji. Poleg tega je veliko izdajateljev televizijskih programov del večjih skupin za razširjanje televizijskih programov, zato njihove napovedi niso povezane samo z njihovimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz teh programov, ampak tudi s programi in avdiovizualnimi medijskimi storitvami drugih subjektov, ki pripadajo isti skupini za razširjanje televizijskih programov. Oddajnega časa, odmerjenega takšnim napovedim, tudi ne bi smeli vključiti v največje obsege oddajnega časa, ki se sme nameniti televizijskemu oglaševanju in televizijski prodaji.
- (44) Ponudniki platform za izmenjavo videov, ki so zajeti v Direktivi 2010/13/EU, zagotavljajo storitve informacijske družbe v smislu Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Za navedene ponudnike zato veljajo določbe o notranjem trgu, ki so opredeljene v navedeni direktivi, če imajo sedež v državi članici. Ustrezno je zagotoviti, da enaka pravila veljajo tudi za ponudnike platform za izmenjavo videov, ki nimajo sedeža v državi članici, da se zaščiti učinkovitost ukrepov za zaščito mladoletnikov in splošne javnosti, določenih v Direktivi 2010/13/EU, in se zagotovijo čim bolj enaki konkurenčni pogoji, če imajo ti obvladujoče podjetje ali odvisno podjetje s sedežem v državi članici ali so del skupine, v kateri ima drugo podjetje sedež v državi članici. Zato bi morale opredelitve iz Direktive 2010/13/EU temeljiti na načelih in zagotoviti, da se podjetje ne more izključiti iz področja uporabe navedene direktive, tako da ustanovi skupino podjetij na različnih ravneh s sedežem v Uniji ali zunaj nje. Komisijo bi bilo treba obvestiti o ponudnikih, ki so na podlagi pravil o sedežu, določenih v direktivah 2000/31/ES in 2010/13/EU, v pristojnosti vsake države članice.
- (45) Obstajajo novi izzivi, predvsem v zvezi s platformami za izmenjavo videov, na katerih uporabniki, zlasti mladoletniki, vedno bolj dostopajo do avdiovizualne vsebine. V tem okviru sta škodljiva vsebina in sovražni govor, ki se pojavljata v okviru storitev platform za izmenjavo videov, vedno bolj zaskrbljujoča. Za zaščito mladoletnikov in splošne javnosti pred tako vsebino je treba določiti sorazmerna pravila za ta področja.

⁽¹⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

- (46) Komercialna sporočila v zvezi s storitvami platform za izmenjavo videov že ureja Direktiva 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ki prepoveduje nepoštenne poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, vključno z zavajajočimi in agresivnimi praksami, ki se pojavljajo pri storitvah informacijske družbe.

Kar zadeva komercialna sporočila v zvezi s tobaknimi in povezanimi izdelki na platformah za izmenjavo videov, obstoječe prepovedi iz Direktive 2003/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ ter prepovedi, ki se uporabljajo za komercialna sporočila v zvezi z elektronskimi cigaretami in posodicami za ponovno polnjenje na podlagi Direktive 2014/40/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, zagotavljajo, da so potrošniki dovolj zaščiteni pred tobaknimi in povezanimi izdelki. Ker se uporabniki vse bolj zanašajo na storitve platform za izmenjavo videov, da lahko dostopajo do avdiovizualnih vsebin, je treba v ustreznem obsegu zagotoviti ustrezno raven varstva potrošnikov z usklajevanjem pravil o avdiovizualnih komercialnih sporočilih med vsemi ponudniki. Zato je pomembno, da so avdiovizualna komercialna sporočila na platformah za izmenjavo videov jasno opredeljena in da spoštujejo niz minimalnih zahtev za kakovost.

- (47) Ponudnik platforme za izmenjavo videov za znaten delež vsebine, ponujene s storitvami platform za izmenjavo videov, nima uredniške odgovornosti. Vendar ti ponudniki običajno določajo organizacijo vsebine, in sicer programov in videov, ki jih ustvarijo uporabniki, ter avdiovizualnih komercialnih sporočil, vključno s samodejnimi orodji ali algoritmi. Zato bi ti ponudniki morali sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito mladoletnikov pred vsebino, ki bi lahko ogrozila njihov telesni, duševni ali moralni razvoj. Ti ponudniki bi prav tako morali sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito splošne javnosti pred vsebino, ki spodbuja nasilje ali sovraštvo, usmerjeno proti skupini oseb ali članu take skupine, na kateri koli podlagi iz člena 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina), ali katere razširjanje je kaznivo dejanje po pravu Unije.
- (48) Glede na naravo vključenosti ponudnikov v vsebino, ponujene s storitvami platform za izmenjavo videov, bi ustrezni ukrepi za zaščito mladoletnikov in splošne javnosti morali biti povezani z organizacijo vsebine, ne pa s samo vsebino. Zahteve v zvezi s tem, kot so določene v Direktivi 2010/13/EU, bi se torej morale uporabljati brez poseganja v člene 12 do 14 Direktive 2000/31/ES, ki določa izjemo od odgovornosti za nezakonite podatke, ki se prenašajo ali samodejno, vmesno in začasno shranijo ali ki jih shranjujejo določeni ponudniki storitev informacijske družbe. Pri zagotavljanju storitev iz členov 12 do 14 Direktive 2000/31/ES bi bilo treba te zahteve uporabljati tudi brez poseganja v člen 15 navedene direktive, ki izključuje nalaganje splošnih obveznosti za nadzor nad takimi podatki in za dejavno raziskovanje dejstev ali okoliščin, na podlagi katerih se domneva, da gre za nezakonito dejavnost, tem ponudnikom, kar pa ne zadeva obveznosti nadzora v posebnih primerih in predvsem ne vpliva na odločitve nacionalnih organov v skladu z nacionalnim pravom.
- (49) Pri izvajanju ustreznih ukrepov, ki jih je treba sprejeti v skladu z Direktivo 2010/13/EU, je primerno v čim večji meri vključiti ponudnike platform za izmenjavo videov. Spodbujati bi torej bilo treba koregulacijo. Ponudniki platform za izmenjavo videov bi morali še naprej imeti možnost, da v skladu s pravom Unije in ob spoštovanju svobode izražanja, obveščanja in pluralnosti medijev prostovoljno sprejmejo strožje ukrepe.
- (50) Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in pravica do poštenega sojenja sta temeljni pravici, določeni v členu 47 Listine. Določbe Direktive 2010/13/EU se zato ne bi smele razlagati na način, ki bi strankam preprečil uveljavljanje pravice dostopa do sodnega sistema.
- (51) Pri sprejemanju ustreznih ukrepov za zaščito mladoletnikov pred škodljivo vsebino in splošne javnosti pred vsebino, ki vsebuje spodbujanje nasilja, sovraštva oziroma terorizma, v skladu z Direktivo 2010/13/EU, bi bilo treba previdno najti ravnovesje med veljavnimi temeljnimi pravicami, kot so določene v Listini. To predvsem zadeva, glede na primer, pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, varstva osebnih podatkov, svobode izražanja in obveščanja, svobode gospodarske pobude, prepovedi diskriminacije in otrokovih pravic.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

⁽²⁾ Direktiva 2003/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic o oglaševanju in sponzorstvu tobaknih izdelkov (UL L 152, 20.6.2003, str. 16).

⁽³⁾ Direktiva 2014/40/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic o proizvodnji, predstavitvi in prodaji tobaknih in povezanih izdelkov in razveljavitvi Direktive 2001/37/ES (UL L 127, 29.4.2014, str. 1).

- (52) Odbor za stike si prizadeva za lajšanje učinkovitega izvajanja Direktive 2010/13/EU in z njim bi se bilo treba redno posvetovati o vseh praktičnih težavah, izhajajočih iz njene uporabe. Delo odbora za stike ne bi smelo biti omejeno na obstoječa vprašanja v zvezi z avdiovizualno politiko, temveč bi moralo zajemati tudi zadevni razvoj v tem sektorju. Odbor sestavljajo predstavniki ustreznih nacionalnih organov držav članic. Države članice se spodbuja, da pri imenovanju svojih predstavnikov prispevajo k enaki zastopanosti spolov v odboru za stike.
- (53) Države članice bi morale zagotoviti, da so njihovi nacionalni regulatorni organi ali telesa pravno ločeni od vlade. Vendar pa to državam članicam ne bi smelo preprečevati, da izvajajo nadzor v skladu z nacionalnim ustavnim pravom. Za nacionalne regulatorne organe ali telesa, vključno s tistimi, ki so bili ustanovljeni kot javni organi ali telesa, bi bilo treba šteti, da so dosegli potrebno stopnjo neodvisnosti, če so funkcionalno in dejansko neodvisni od svojih vlad in vseh drugih javnih ali zasebnih organov. To je bistveno za zagotovitev nepristranskosti odločitev, ki jih sprejme nacionalni regulatorni organ ali telo. Ta zahteva po neodvisnosti ne bi smela posegati v možnost držav članic, da ustanovijo regulatorne organe, ki nadzirajo različne sektorje, na primer avdiovizualni in telekomunikacijski sektor. Nacionalni regulatorni organi ali telesa bi morali imeti potrebna izvršilna pooblastila in vire za opravljanje svojih nalog, v smislu osebja, strokovnega znanja in finančnih sredstev. Dejavnosti nacionalnih regulatornih organov ali teles, ustanovljenih na podlagi Direktive 2010/13/EU, bi morale zagotoviti upoštevanje ciljev v zvezi s pluralnostjo medijev, kulturno raznolikostjo, varstvom potrošnikov, pravilnim delovanjem notranjega trga in spodbujanjem poštene konkurence.
- (54) Ker je eden od namenov avdiovizualnih medijskih storitev služiti interesom posameznikov in oblikovati javno mnenje, je nujno, da take storitve lahko obveščajo posameznike in družbo na čim bolj celovit in raznolik način. Ta namen se lahko doseže le, če se uredniške odločitve lahko ubranijo pred vmešavanjem ali vplivanjem nacionalnih regulatornih organov ali teles, ki presega izvajanje zakona in ne služi varovanju zakonsko zaščitene pravice, ki jo je treba zaščititi ne glede na posamezna mnenja.
- (55) Na nacionalni ravni bi morali obstajati učinkoviti pritožbeni mehanizmi. Zadevni pritožbeni organ bi moral biti neodvisen od udeleženih strani. Ta organ je lahko sodišče. Postopek pritožbe ne bi smel posegati v delitev pristojnosti znotraj nacionalnih pravosodnih sistemov.
- (56) Za zagotovitev dosledne uporabe regulativnega okvira Unije za avdiovizualne medijske storitve v vseh državah članicah je Komisija ustanovila skupino ERGA s Sklepom Komisije z dne 3. februarja 2014⁽¹⁾. Vloga skupine ERGA je zagotoviti tehnično pomoč Komisiji pri njenem delu, da se zagotovi dosledno izvajanje Direktive 2010/13/EU v vseh državah članicah in da se olajša sodelovanje med nacionalnimi regulatornimi organi ali telesi ter med nacionalnimi regulatornimi organi ali telesi in Komisijo.
- (57) Skupina ERGA je pozitivno prispevala k dosledni regulativni praksi, Komisiji pa je zagotovila svetovanje na visoki ravni o zadevah v zvezi z izvajanjem. Zaradi tega bi bilo treba v Direktivi 2010/13/EU uradno priznati in okrepiti njeno vlogo. Skupino ERGA bi torej bilo treba ustanoviti z navedeno direktivo.
- (58) Komisija bi morala imeti možnost posvetovanja s skupino ERGA o kateri koli zadevi v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami in platformami za izmenjavo videov. Skupina ERGA bi morala Komisiji pomagati s tehničnim znanjem in svetovanjem ter omogočanjem izmenjave najboljših praks, tudi glede pravil ravnanja za samoregulacijo in koregulacijo. Komisija bi se morala s skupino ERGA posvetovati zlasti pri uporabi Direktive 2010/13/EU, da bi jo bilo lažje usklajeno izvajati. Skupina ERGA bi morala na zahtevo Komisije dati nezavezujoča mnenja o pristojnosti, ukrepih, ki odstopajo od načela svobodnega sprejemanja, in ukrepih proti izogibanju pristojnosti. Skupina ERGA bi morala biti sposobna tehnično svetovati o vseh regulativnih zadevah v zvezi z okvirom za avdiovizualne medijske storitve, med drugim na področju sovražnega govora in varstva mladoletnikov, ter o vsebini avdiovizualnih komercialnih sporočil za hrano z visoko vsebnostjo maščob, soli ali natrija in sladkorja.
- (59) Medijska pismenost pomeni spretnosti, znanje in razumevanje, ki državljanom omogočajo učinkovito in varno uporabo medijev. Da bi lahko državljani dostopali do informacij ter na odgovoren in varen način uporabljali, kritično ocenjevali in ustvarjali medijsko vsebino, morajo imeti visoko stopnjo medijske pismenosti. Medijska pismenost ne bi smela biti omejena le na učenje o orodjih in tehnologijah, temveč bi morala biti namenjena temu, da državljanom zagotovi spretnosti kritičnega razmišljanja, ki ga potrebujejo, da bi lahko ustrezno

⁽¹⁾ Sklep Komisije C(2014) 462 končno z dne 3. februarja 2014 o ustanovitvi skupine evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve.

presojali, analizirali zapletene realnosti ter razlikovali med mnenji in dejstvi. Zato je potrebno, da ponudniki medijskih storitev in ponudniki platform za izmenjavo videov, v sodelovanju z vsemi zadevnimi deležniki, promovirajo razvoj medijske pismenosti v vseh družbenih plasteh, za državljane vseh starosti in vse medije ter da se pozorno spremlja napredek na tem področju.

- (60) Direktiva 2010/13/EU ne posega v obveznost držav članic spoštovati in varovati človekovo dostojanstvo. Spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so priznana zlasti z Listino. Direktiva 2010/13/EU si zlasti prizadeva, da bi zagotovila polno spoštovanje pravice do svobode izražanja, pravice do svobode gospodarske pobude in pravice do sodnega varstva ter da bi spodbudila uporabo otrokovih pravic, ki so vključene v Listino.
- (61) Vsak ukrep, ki ga sprejmejo države članice na podlagi Direktive 2010/13/EU, mora spoštovati svobodo izražanja in obveščanja ter pluralnost medijev, pa tudi kulturno in jezikovno raznolikost v skladu z Unescovo Konvencijo o varovanju in spodbujanju raznolikosti kulturnih izrazov.
- (62) Pravica dostopa do političnih informativnih programov je ključnega pomena, da se zaščiti temeljna svoboščina sprejemanja informacij in zagotovi, da so interesi gledalcev v Uniji povsem in ustrezno zaščiteni. Ker avdiovizualne medijske storitve postajajo vedno pomembnejše za družbe in demokracijo, bi bilo treba v čim večjem obsegu zagotoviti oddajanje političnih novic čezmejno v Uniji, brez poseganja v pravila o avtorskih pravicah.
- (63) Direktiva 2010/13/EU ne zadeva pravil mednarodnega zasebnega prava, zlasti pravil o pristojnosti sodišč in prava, ki se uporablja za pogodbene in nepogodbene obveznosti.
- (64) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložljivih dokumentih ⁽¹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (65) Direktivo 2010/13/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 2010/13/EU se spremeni:

(1) v členu 1 se odstavek 1 spremeni:

(a) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) ‚audiovizualna medijska storitev‘ pomeni:

(i) storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kadar je glavni namen storitve ali ločljivega dela te storitve zagotavljanje programov, pod uredniško odgovornostjo ponudnika medijskih storitev, splošni javnosti za obveščanje, zabavo ali izobraževanje preko elektronskih komunikacijskih omrežij v smislu točke (a) člena 2 Direktive 2002/21/ES; tovrstna audiovizualna medijska storitev je bodisi razširjanje televizijskih programov, kakor je opredeljeno v točki (e) tega odstavka, bodisi audiovizualna medijska storitev na zahtevo, kakor je opredeljena v točki (g) tega odstavka;

(ii) audiovizualno komercialno sporočilo;“

(b) vstavi se naslednja točka:

„(aa) ‚storitev platforme za izmenjavo videov‘ pomeni storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kadar je glavni namen storitve ali ločljivega dela te storitve ali bistvena funkcija storitve zagotavljanje programov, videov, ki jih ustvarijo uporabniki, ali obojega splošni javnosti, za katere ponudnik platforme za izmenjavo videov nima uredniške odgovornosti, in sicer za obveščanje, zabavo ali izobraževanje preko elektronskih komunikacijskih omrežij v smislu točke (a) člena 2 Direktive 2002/21/ES ter katerih organiziranje določa ponudnik platforme za izmenjavo videov, med drugim s samodejnimi orodji ali algoritmi, zlasti s prikazovanjem, označevanjem in določanjem zaporedja;“

⁽¹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

(c) točka (b) se nadomesti z naslednjim:

„(b) ‚program‘ pomeni niz gibljivih slik z zvokom ali brez njega, ki predstavlja posamezno poljubno dolgo enoto znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, vključno s celovečernimi filmi, video posnetki, športnimi dogodki, situacijskimi komedijami, dokumentarnimi filmi, otroškimi programi in izvirnimi televizijskimi dramami;“

(d) vstavita se naslednji točki:

„(ba) ‚video, ki ga ustvari uporabnik,‘ pomeni niz gibljivih slik z zvokom ali brez njega, ki predstavlja posamezno poljubno dolgo enoto, ki jo ustvari uporabnik in jo ta ali kateri koli drug uporabnik naloži na platformo za izmenjavo videov;“

(bb) ‚uredniška odločitev‘ pomeni odločitev, ki se redno sprejema za izvajanje uredniške odgovornosti in je povezana z vsakodnevnim delovanjem avdiovizualne medijske storitve;“

(e) vstavi se naslednja točka:

„(da) ‚ponudnik platforme za izmenjavo videov‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki ponuja storitev platforme za izmenjavo videov;“

(f) točka (h) se nadomesti z naslednjim:

„(h) ‚avdiovizualno komercialno sporočilo‘ pomeni slikovne podobe z zvokom ali brez njega, ki so namenjene neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe fizične ali pravne osebe, ki opravlja gospodarsko dejavnost; take slikovne podobe spremljajo program ali video, ki ga ustvari uporabnik, ali so vanj vključene, in sicer v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo ali za samopromocijske namene. Oblike avdiovizualnega komercialnega sporočila med drugim vključujejo televizijsko oglaševanje, sponzorstvo, televizijsko prodajo in promocijsko umeščanje izdelkov;“

(g) točka (k) se nadomesti z naslednjim:

„(k) ‚sponzorstvo‘ pomeni vsak prispevek javnih ali zasebnih podjetij ali fizičnih oseb, ki se ne ukvarjajo z opravljanjem avdiovizualnih medijskih storitev ali storitev platforme za izmenjavo videov ali s produkcijo avdiovizualnih del, za financiranje avdiovizualnih medijskih storitev, storitev platforme za izmenjavo videov, videov, ki jih ustvarjajo uporabniki, ali programov, da bi promovirale svoje ime, blagovno znamko, podobo, dejavnosti ali izdelke;“

(h) točka (m) se nadomesti z naslednjim:

„(m) ‚promocijsko umeščanje izdelkov‘ pomeni kakršno koli obliko avdiovizualnega komercialnega sporočila, ki vključuje ali se sklicuje na izdelek, storitev ali njuno blagovno znamko, tako da se jih pokaže v programu ali videu, ki ga ustvari uporabnik, v zameno za plačilo ali podobno nadomestilo;“

(2) naslov poglavja II se nadomesti z naslednjim:

„SPLOŠNE DOLOČBE ZA AVDIOVIZUALNE MEDIJSKE STORITVE“;

(3) člen 2 se spremeni:

(a) v odstavku 3 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) če ima ponudnik medijskih storitev svojo glavno pisarno v eni državi članici, uredniške odločitve v zvezi z avdiovizualnimi medijskimi storitvami pa se sprejemajo v drugi državi članici, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri dela znaten del delovne sile, vključene v opravljanje dejavnosti avdiovizualnih medijskih storitev v zvezi s programi. Kadar znaten del delovne sile, ki opravlja dejavnost avdiovizualnih medijskih storitev v zvezi s programi, dela v vsaki od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri ima glavno pisarno. Kadar znaten del delovne sile, ki opravlja dejavnost avdiovizualnih medijskih storitev v zvezi s programi, ne dela v nobeni od teh držav članic, se šteje, da ima ponudnik medijskih storitev sedež v tisti državi članici, v kateri je začel svojo dejavnost v skladu s pravom te države članice, če vzdržuje stabilno in učinkovito povezavo z gospodarstvom te države članice;“

(b) vstavijo se naslednji odstavki:

„5a. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev obvestijo pristojne nacionalne regulatorne organe ali telesa o vseh spremembah, ki bi lahko vplivale na določitev pristojnosti v skladu z odstavki 2, 3 in 4.“

5b. Države članice sestavijo in vodijo posodobljen seznam ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo in navedejo, na katerih merilih iz odstavkov 2 do 5 temelji njihova pristojnost. Države članice ta seznam in vse njegove posodobitve sporočijo Komisiji.

Komisija zagotovi, da so takšni sezname na voljo v centralizirani zbirki podatkov. V primeru neskladnosti med sezname Komisija naveže stik z zadevnimi državami članicami, da bi našli rešitev. Komisija zagotovi, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa dostop do te zbirke podatkov. Komisija informacije iz zbirke podatkov objavi.

5c. Kadar se zadevne države članice ob uporabi člena 3 ali 4 ne strinjajo o tem, katera država članica ima pristojnost, o tem brez nepotrebnega odlašanja obvestijo Komisijo. Komisija lahko od skupine evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve (v nadaljnjem besedilu: skupina ERGA) zahteva, da v skladu s točko (d) člena 30b(3) poda mnenje o zadevi. Skupina ERGA tako mnenje poda v 15 delovnih dneh od predložitve zahteve Komisije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike, ustanovljen s členom 29.

Ko Komisija sprejme odločitev na podlagi člena 3(2) ali (3) ali člena 4(5), odloči tudi o tem, katera država članica ima pristojnost.“;

(4) člen 3 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 3

1. Države članice zagotovijo svobodo sprejemanja avdiovizualnih medijskih storitev iz drugih držav članic in ne omejujejo njihovega ponovnega prenašanja na svojem ozemlju zaradi razlogov, ki sodijo na področja, ki jih usklajuje ta direktiva.

2. Država članica lahko začasno odstopa od odstavka 1 tega člena, kadar avdiovizualna medijska storitev, ki jo ponuja ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice, očitno, resno in hudo krši točko (a) člena 6(1) ali člen 6a(1) ali če ogroža javno zdravje ali predstavlja resno in hudo nevarnost, da bo javno zdravje ogroženo.

Za odstopanje iz prvega pododstavka veljajo naslednji pogoji:

- (a) ponudnik medijskih storitev je v zadnjih 12 mesecih v vsaj dveh prejšnjih primerih enkrat ali večkrat že storil ravnanje iz prvega pododstavka;
- (b) zadevna država članica je uradno pisno obvestila ponudnika medijskih storitev, državo članico, ki ima pristojnost nad tem ponudnikom, in Komisijo o domnevnih kršitvah in sorazmernih ukrepih, ki jih namerava sprejeti, če znova pride do take kršitve;
- (c) zadevna država članica je spoštovala pravico ponudnika medijskih storitev do obrambe, predvsem pa je temu ponudniku omogočila, da se izjavi glede domnevnih kršitev, ter
- (d) na podlagi posvetovanj z državo članico, ki ima pristojnost nad ponudnikom medijskih storitev, in Komisijo ni prišlo do sporazumne poravnave v enem mesecu po tem, ko je Komisija prejela uradno obvestilo iz točke (b).

Komisija v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila o ukrepih, ki jih je sprejela zadevna država članica, in po tem, ko je v skladu s točko (d) člena 30b(3) zahtevala mnenje skupine ERGA, odloči, ali so ti ukrepi združljivi s pravom Unije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike. Kadar Komisija odloči, da ti ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, naj jih nemudoma preklic.

3. Država članica lahko začasno odstopa od odstavka 1 tega člena, kadar avdiovizualna medijska storitev, ki jo ponuja ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice, očitno, resno in hudo krši točko (b) člena 6(1) ali če ogroža javno zdravje ali predstavlja resno in hudo nevarnost, da bo javna varnost ogrožena, vključno z varovanjem nacionalne varnosti in obrambo.

Za odstopanje iz prvega pododstavka veljajo naslednji pogoji:

- (a) v zadnjih 12 mesecih se je ravnanje iz prvega pododstavka zgodilo vsaj že enkrat

ter

- (b) zadevna država članica je uradno pisno obvestila ponudnika medijskih storitev, državo članico, ki ima pristojnost nad tem ponudnikom, in Komisijo o domnevni kršitvi in sorazmernih ukrepih, ki jih namerava sprejeti, če znova pride do take kršitve.

Zadevna država članica spoštuje pravice zadevnega ponudnika medijskih storitev do obrambe, predvsem pa mu omogoči, da se izjavi glede domnevnih kršitev.

Komisija v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila o ukrepih, ki jih je sprejela zadevna država članica, in po tem, ko je v skladu s točko (d) člena 30b(3) zahtevala mnenje skupine ERGA, odloči, ali so ti ukrepi združljivi s pravom Unije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike. Kadar Komisija odloči, da zadevni ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, naj jih nemudoma prekliče.

4. Odstavka 2 in 3 ne posegata v uporabo kakršnega koli postopka, pravnega sredstva ali sankcije za zadevne kršitve v državi članici, ki ima pristojnost nad zadevnim ponudnikom medijskih storitev.

5. Države članice lahko v nujnih primerih najpozneje en mesec po domnevni kršitvi odstopajo od pogojev iz točk (a) in (b) odstavka 3. V takem primeru se o sprejetih ukrepih čim prej uradno obvesti Komisijo in državo članico, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, in navede razloge, zaradi katerih država članica meni, da gre za nujni primer. Komisija čim prej preveri, ali so priglašeni ukrepi združljivi s pravom Unije. Kadar ugotovi, da ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, da sprejete ukrepe nemudoma prekliče.

6. Če Komisija nima na voljo informacij, ki so potrebne za sprejetje odločitve v skladu z odstavkom 2 ali 3, v enem mesecu od prejema uradnega obvestila zahteva od zadevne države članice vse informacije, potrebne za to odločitev. Rok, v katerem mora Komisija sprejeti odločitev, začasno preneha teči, dokler država članica ne zagotovi potrebnih informacij. V vsakem primeru to začasno prenehanje ne sme biti daljše od enega meseca.

7. Države članice in Komisija si redno izmenjujejo izkušnje in najboljše prakse v zvezi s postopkom iz tega člena v okviru odbora za stike in skupine ERGA.“;

(5) člen 4 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 4

1. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, ravna v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, če so ta pravila v skladu s pravom Unije.

2. Kadar:

- (a) je država članica izkoristila svojo možnost za sprejetje natančnejših ali strožjih pravil splošnega javnega interesa na podlagi odstavka 1 ter
- (b) država članica oceni, da ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice ponuja avdiovizualno medijsko storitev, ki je v celoti ali večinoma usmerjena v njeno ozemlje,

lahko ta država članica zahteva, da pristojna država članica obravnava morebitne ugotovljene probleme v zvezi s tem odstavkom. Obe državi članici lojalno in pravočasno sodelujeta, da bi našli obojestransko zadovoljivo rešitev.

Ob prejemu utemeljene zahteve iz prvega pododstavka pristojna država članica od ponudnika medijskih storitev zahteva, naj spoštuje zadevna pravila splošnega javnega interesa. Pristojna država članica državo članico, ki poda zahtevo, redno obvešča o sprejetih ukrepih za reševanje ugotovljenih problemov. Pristojna država članica v dveh mesecih od prejema zahteve obvesti državo članico, ki poda zahtevo, in Komisijo o rezultatih in navede razloge, če rešitve ni mogoče najti.

Katera koli od obeh držav članic lahko zaprosi odbor za stike, naj preuči primer.

3. Zadevna država članica lahko sprejme ustrezne ukrepe zoper zadevnega ponudnika medijskih storitev, kadar:

- (a) oceni, da rezultati, doseženi z uporabo odstavka 2, niso zadovoljivi, ter

- (b) predloži dokaze, da ima zadevni ponudnik medijskih storitev sedež v pristojni državi članici, da bi se izognil strožjim pravilom, ki bi zanj veljali na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, če bi imel sedež v zadevni državi članici; na podlagi teh dokazov je mogoče utemeljeno domnevati o izogibanju, ne da bi bilo treba dokazati namen ponudnika medijskih storitev za izogibanje navedenim strožjim pravilom.

Takšni ukrepi so objektivno potrebni, se uporabljajo na nediskriminatoren način in so sorazmerni glede na cilje, ki jih zasledujejo.

4. Država članica lahko sprejme ukrepe na podlagi odstavka 3 samo, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) Komisijo in državo članico, v kateri ima ponudnik medijskih storitev sedež, je uradno obvestila o svojem namenu sprejetja takšnih ukrepov, pri tem pa utemeljila razloge, na katerih temelji njena ocena;
- (b) spoštovala je pravico zadevnega ponudnika medijskih storitev do obrambe, predvsem pa mu je omogočila, da se izjavi glede domnevne kršitve in ukrepov, ki jih namerava sprejeti država članica, ki poda uradno obvestilo; in
- (c) Komisija je po tem, ko je v skladu s točko (d) člena 30b(3) zahtevala mnenje skupine ERGA, odločila, da so ukrepi združljivi s pravom Unije in zlasti da so ocene države članice, ki sprejme ukrepe na podlagi odstavkov 2 in 3 tega člena, pravilno utemeljene; Komisija ustrezno obvešča odbor za stike.

5. Komisija odloči v treh mesecih po prejemu uradnega obvestila iz točke (a) odstavka 4, ali so ti ukrepi združljivi s pravom Unije. Kadar Komisija odloči, da ti ukrepi niso združljivi s pravom Unije, od zadevne države članice zahteva, da ne sprejme nameranih ukrepov.

Če Komisija nima na voljo informacij, ki so potrebne za sprejetje odločitve na podlagi prvega pododstavka, v enem mesecu od prejema uradnega obvestila od zadevne države članice zahteva vse informacije, potrebne za odločitev. Rok, v katerem mora Komisija sprejeti odločitev, začasno preneha teči, dokler država članica ne zagotovi potrebnih informacij. V vsakem primeru to začasno prenehanje ne sme biti daljše od enega meseca.

6. Države članice s primernimi sredstvi v okviru svojega nacionalnega prava zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo dejansko spoštujejo to direktivo.

7. Direktiva 2000/31/ES se uporablja, razen če je v tej direktivi določeno drugače. V primeru neskladja med Direktivo 2000/31/ES in to direktivo prevlada ta direktiva, razen če je v tej direktivi določeno drugače.“;

(6) vstavi se naslednji člen:

„Člen 4a

1. Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije na podlagi pravil ravnanja, sprejetih na nacionalni ravni na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, v obsegu, ki ga dopuščajo njihovi pravni sistemi. Ta pravila:

- (a) so takšna, da jih glavni deležniki v zadevnih državah članicah na splošno sprejemajo;
- (b) jasno in nedvoumno določajo svoje cilje;
- (c) zagotavljajo redno, pregledno in neodvisno spremljanje ter ocenjevanje doseganja zastavljenih ciljev ter
- (d) zagotavljajo učinkovito izvrševanje, vključno z učinkovitimi in sorazmernimi sankcijami.

2. Države članice in Komisija lahko samoregulacijo spodbujajo s pravili ravnanja na ravni Unije, ki jih sestavijo ponudniki medijskih storitev, ponudniki storitev platform za izmenjavo videov ali organizacije, ki jih zastopajo, po potrebi v sodelovanju z drugimi sektorji, kot so industrijska, trgovinska, poklicna ter potrošniška združenja ali organizacije. Ta pravila so takšna, da jih glavni deležniki na ravni Unije na splošno sprejemajo, ter so skladna s točkami (b) do (d) odstavka 1. Pravila ravnanja na ravni Unije ne posegajo v nacionalna pravila ravnanja.

Komisija v sodelovanju z državami članicami spodbuja oblikovanje pravil ravnanja na ravni Unije, kadar je to primerno, v skladu z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti.

Podpisniki pravil ravnanja na ravni Unije predložijo osnutke teh pravil in njihove spremembe Komisiji. Komisija se o teh osnutkih pravil ali njihovih spremembah posvetuje z odborom za stike.

Komisija pravila ravnanja na ravni Unije objavi in lahko glede njih ustrezno ozavešča javnost.

3. Države članice lahko od ponudnikov medijskih storitev pod svojo pristojnostjo zahtevajo, da ravnajo v skladu z natančnejšimi ali strožjimi pravili, skladnimi s to direktivo in pravom Unije, tudi če njihov neodvisen nacionalni regulatorni organ ali telo odloči, da se katera koli pravila ravnanja ali njihovi deli niso izkazali kot dovolj učinkoviti. Države članice o teh pravilih brez nepotrebnega odlašanja obvestijo Komisijo.“;

(7) naslov poglavja III se nadomesti z naslednjim:

„DOLOČBE, KI SE UPORABLJAJO ZA AVDIOVIZUALNE MEDIJSKE STORITVE“;

(8) člen 5 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 5

1. Vsaka država članica zagotovi, da ponudnik medijskih storitev pod njeno pristojnostjo omogoči prejemnikom storitve enostaven, neposreden in stalen dostop vsaj do naslednjih informacij:

- (a) naziv ponudnika;
- (b) geografski naslov njegovega sedeža;
- (c) podatki, vključno z elektronskim naslovom ali spletnim mestom, s pomočjo katerih ga je mogoče hitro, neposredno in učinkovito kontaktirati;
- (d) država članica, ki je pristojna zanj, ter pristojni regulatorni organi ali telesa ali nadzorni organi.

2. Države članice lahko sprejmejo zakonodajne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da dajo ponudniki medijskih storitev, ki so pod njihovo pristojnostjo, poleg informacij iz odstavka 1 na voljo tudi informacije o svoji lastniški strukturi, vključno z dejanskimi lastniki. Pri takšnih ukrepih se spoštujejo zadevne temeljne pravice, kot sta zasebno in družinsko življenje dejanskih lastnikov. Takšni ukrepi morajo biti potrebni in sorazmerni ter usmerjeni v doseganje cilja v splošnem interesu.“;

(9) člen 6 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 6

1. Države članice brez poseganja v svojo obveznost spoštovanja in varovanja človekovega dostojanstva na primeren način zagotovijo, da se z avdiovizualnimi medijskimi storitvami, ki jih ponujajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo:

- (a) ne spodbuja nasilja ali sovraštva do skupine oseb ali člana take skupine na kateri koli podlagi iz člena 21 Listine;
- (b) javno ne ščuva k storitvi terorističnega kaznivega dejanja, kot je določeno v členu 5 Direktive (EU) 2017/541.

2. Ukrepi, sprejeti za namene tega člena, morajo biti potrebni in sorazmerni ter skladni s pravicami in načeli iz Listine.“;

(10) vstavi se naslednji člen:

„Člen 6a

1. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da so avdiovizualne medijske storitve, ki jih ponujajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo in ki bi lahko resno ogrozile telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov, dostopne le na način, ki zagotavlja, da jih mladoletniki praviloma ne bodo mogli slišati ali videti. Takšni ukrepi lahko vključujejo izbiro časa razširjanja, orodja za preverjanje starosti ali druge tehnične ukrepe. Ti ukrepi morajo biti sorazmerni z morebitnim škodljivim učinkom programa.

Za najbolj škodljivo vsebino, kot sta neupravičeno nasilje in pornografija, veljajo najstrožja merila.

2. Osební podatki mladoletnikov, ki jih na podlagi odstavka 1 zberejo ali drugače ustvarijo ponudniki medijskih storitev, se ne obdelujejo v komercialne namene, kot so neposredno trženje, profiliranje in vedenjsko usmerjeno oglaševanje.

3. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev gledalcem zagotovijo dovolj informacij o vsebini, ki bi lahko škodila telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju mladoletnikov. Ponudniki medijskih storitev v ta namen uporabijo sistem, ki opisuje potencialno škodljivo naravo vsebine avdiovizualne medijske storitve.

Države članice za izvajanje tega odstavka spodbujajo uporabo koregulacije iz člena 4a(1).

4. Komisija spodbuja ponudnike medijskih storitev, da si izmenjajo najboljše prakse o pravilih ravnanja za koregulacijo. Države članice in Komisija lahko za namene tega člena spodbujajo samoregulacijo s pravili ravnanja na ravni Unije iz člena 4a(2).“;

(11) člen 7 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 7

1. Države članice brez nepotrebnega odlašanja zagotovijo, da se dostopnost storitev, ki jih zagotavljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, za invalidne osebe neprekinjeno in postopno izboljšuje s sorazmernimi ukrepi.

2. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev o izvajanju ukrepov iz odstavka 1 redno poročajo nacionalnim regulatornim organom ali telesom. Države članice Komisijo do 19. decembra 2019 in nato vsaka tri leta obvestijo o izvajanju odstavka 1.

3. Države članice spodbujajo ponudnike medijskih storitev, da pripravijo akcijske načrte o dostopnosti, ki se nanašajo na neprekinjeno in postopno izboljševanje dostopnosti njihovih storitev za invalidne osebe. Vsak tak akcijski načrt se posreduje nacionalnim regulatornim organom ali telesom.

4. Vsaka država članica določi enotno kontaktno točko, ki je zlahka dostopna, tudi invalidnim osebam, in objavljena na spletu, za zagotavljanje informacij in prejetje pritožb v zvezi z vprašanji dostopnosti iz tega člena.

5. Države članice zagotovijo, da so nujne informacije, tudi javna sporočila in obvestila ob naravnih nesrečah, ki so objavljene preko avdiovizualnih medijskih storitev, posredovane na način, ki je dostopen invalidnim osebam.“;

(12) vstavita se naslednja člena:

„Člen 7a

Države članice lahko sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da se avdiovizualne medijske storitve splošnega interesa ustrezno postavijo v ospredje.

Člen 7b

Države članice sprejmejo ustrezne in sorazmerne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se avdiovizualne medijske storitve, ki jih ponujajo ponudniki medijskih storitev, brez izrecnega soglasja teh ponudnikov ne prekrijejo v komercialne namene ali spremenijo.

Za namene tega člena države članice določijo regulativne podrobnosti, vključno z izjemami, zlasti v zvezi z varovanjem legitimnih interesov uporabnikov, pri čemer upoštevajo legitimne interese ponudnikov medijskih storitev, ki so prvotno zagotavljali avdiovizualne medijske storitve.“;

(13) člen 9 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 9

1. Države članice zagotovijo, da so avdiovizualna komercialna sporočila, ki jih zagotavljajo ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, v skladu z naslednjimi zahtevami:

(a) avdiovizualna komercialna sporočila morajo biti jasno razpoznavna kot taka; prikrita avdiovizualna komercialna sporočila so prepovedana;

(b) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo uporabljati subliminalnih tehnik;

- (c) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo:
- (i) ogrožati spoštovanja človekovega dostojanstva;
 - (ii) vsebovati ali spodbujati kakršne koli diskriminacije na podlagi spola, rase ali etničnega porekla, državljanstva, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti;
 - (iii) spodbujati vedenja, ki ogroža zdravje ali varnost;
 - (iv) spodbujati vedenja, izjemno škodljivega za varstvo okolja;
- (d) prepovedane so vse oblike avdiovizualnih komercialnih sporočil za cigarete in druge tobačne izdelke ter elektronske cigarete in posodice za ponovno polnjenje;
- (e) avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače ne smejo biti izrecno namenjena mladoletnikom in ne smejo spodbujati prekomernega uživanja takšnih pijač;
- (f) avdiovizualno komercialno sporočilo za zdravila in zdravljenje, ki jih je mogoče dobiti le na recept v državi članici, pod katere pristojnostjo je ponudnik medijskih storitev, je prepovedano;
- (g) avdiovizualna komercialna sporočila ne smejo povzročati telesne, duševne ali moralne škode mladoletnikom; zato ne smejo neposredno spodbujati mladoletnikov, da zaradi svoje neizkušenosti ali lahkovernosti kupujejo ali najemajo proizvode ali storitve, jih neposredno spodbujati, da prepričujejo svoje starše ali druge, naj kupujejo oglaševano blago ali storitve, izkoriščati zaupanje mladoletnikov v starše, učitelje ali druge osebe, ali nepremišljeno prikazovati mladoletnikov v nevarnih situacijah.

2. Avdiovizualna komercialna sporočila za alkoholne pijače, razen pri navajanju sponzorstva in promocijskem umeščanju izdelkov, v okviru avdiovizualnih storitev na zahtevo izpolnjujejo merila iz člena 22.

3. Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije s pravili ravnanja iz člena 4a(1) glede neprimernih avdiovizualnih komercialnih sporočil za alkoholne pijače. Navedena pravila so namenjena učinkovitemu zmanjšanju izpostavljenosti mladoletnikov avdiovizualnim komercialnim sporočilom za alkoholne pijače.

4. Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije s pravili ravnanja iz člena 4a(1) glede neprimernih avdiovizualnih komercialnih sporočil za hrano in pijačo s hranili ter snovmi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, zlasti maščobo, transmaščobnimi kislinami, soljo ali natrijem in sladkorjem, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo, ki so predvajana ob otroških programih ali vključena vanje.

Ta pravila so namenjena učinkovitemu zmanjšanju izpostavljenosti otrok avdiovizualnim komercialnim sporočilom za tako hrano in pijačo. Namen teh pravil je preprečiti, da bi taka avdiovizualna komercialna sporočila poudarjala pozitivne lastnosti prehranskih vidikov take hrane in pijače.

5. Države članice in Komisija lahko za namene tega člena spodbujajo samoregulacijo s pravili ravnanja na ravni Unije iz člena 4a(2).“;

(14) člen 10 se spremeni:

(a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Avdiovizualnih medijskih storitev ali programov ne sponzorirajo podjetja, katerih glavna dejavnost je izdelava ali prodaja cigaret in drugih tobačnih izdelkov ter elektronskih cigaret in posodic za ponovno polnjenje.“;

(b) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Poročila in dnevnoinformativni programi se ne sponzorirajo. Države članice lahko prepovejo sponzorstvo otroških programov. Države članice lahko prepovejo prikazovanje logotipa sponzorstva med otroškimi programi, dokumentarnimi filmi in verskimi programi.“;

(15) člen 11 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 11

1. Ta člen se uporablja le za programe, ustvarjene po 19. decembru 2009.

2. Promocijsko umeščanje izdelkov je dovoljeno pri vseh avdiovizualnih medijskih storitvah, razen v poročilih in dnevnoinformativnih programih, programih za varstvo potrošnikov ter verskih in otroških programih.

3. Programi, ki vsebujejo promocijsko umeščanje izdelkov, izpolnjujejo naslednje zahteve:

- (a) na njihovo vsebino in razvrstitev v sporedu v primeru razširjanja televizijskih programov ali v katalogu v primeru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo se nikakor ne sme vplivati tako, da bi to posegalo v odgovornost in uredniško neodvisnost ponudnika medijskih storitev;
- (b) neposredno ne spodbujajo nakupa ali najema blaga ali storitev, zlasti ne s posebnim promocijskim navajanjem tega blaga ali storitev;
- (c) zadevnega izdelka neustrezno ne postavljajo v ospredje;
- (d) gledalci so jasno obveščeni o promocijskem umeščanju izdelkov z ustrezno oznako na začetku in koncu programa ter ob nadaljevanju predvajanja programa po oglaševalskem premoru, z namenom preprečiti, da bi bili zmedeni.

Države članice lahko opustijo zahteve iz točke (d), razen za programe, ki jih je ustvaril ali naročil ponudnik medijskih storitev oziroma z njim povezano podjetje.

4. V nobenem primeru pa programi ne vsebujejo promocijskega umeščanja:

- (a) cigaret in drugih tobačnih izdelkov ter elektronskih cigaret in posodic za ponovno polnjenje ali izdelkov podjetij, katerih glavna dejavnost je proizvodnja ali prodaja teh izdelkov;
- (b) določenih zdravil ali zdravljenj, ki so v državi članici, pod katere pristojnost spada ponudnik medijskih storitev, na voljo le na recept.“;

(16) naslov poglavja IV se črta;

(17) člen 12 se črta;

(18) člen 13 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 13

1. Države članice zagotovijo, da ponudniki medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo, ki ponujajo avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, namenijo evropskim delom vsaj 30-odstotni delež v svojih katalogih in zagotovijo, da se ta dela postavijo v ospredje.

2. Kadar države članice od ponudnikov medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo zahtevajo, da finančno prispevajo k produkciji evropskih del, vključno z neposredno naložbo v vsebino in prispevki v nacionalne sklade, lahko take finančne prispevke zahtevajo tudi od ponudnikov medijskih storitev, katerih ciljno občinstvo je na njihovem ozemlju, sedež pa imajo v drugih državah članicah, pri čemer morajo biti ti prispevki sorazmerni in nediskriminatorni.

3. V primeru iz odstavka 2 finančni prispevek temelji le na prihodkih, ki so ustvarjeni v ciljnih državah članicah. Kadar država članica, v kateri ima ponudnik medijskih storitev sedež, naloži tak finančni prispevek, upošteva vse finančne prispevke, ki so jih naložile ciljne države članice. Vsi finančni prispevki morajo biti skladni s pravom Unije, zlasti s pravili o državni pomoči.

4. Države članice Komisijo do 19. decembra 2021 in nato vsaki dve leti obvestijo o izvajanju odstavkov 1 in 2.

5. Komisija na podlagi informacij držav članic in neodvisne študije poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi odstavkov 1 in 2, pri čemer upošteva tržni in tehnološki razvoj ter cilj kulturne raznolikosti.

6. Obveznost, ki je bila naložena na podlagi odstavka 1, in zahteva iz odstavka 2 za ponudnike medijskih storitev, ki imajo ciljno občinstvo v drugih državah članicah, se ne uporabljata za ponudnike medijskih storitev z nizkim prometom ali majhnim občinstvom. Države članice lahko take obveznosti ali zahteve opustijo tudi, kadar bi bile neizpolnljive ali neupravičene zaradi narave ali področja avdiovizualnih medijskih storitev.

7. Komisija po posvetovanju z odborom za stike izda smernice za izračun deleža evropskih del iz odstavka 1 in za opredelitev majhnega občinstva in nizkega prometa iz odstavka 6.“;

(19) v členu 19 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Izolirani televizijski oglaševalni in prodajni vložki med športnimi dogodki so dopustni. Izolirani televizijski oglaševalni in prodajni vložki ostajajo izjema, razen med prenosi športnih dogodkov.“;

(20) v členu 20 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Prenašanje televizijskih filmov (iz česar so izvzete nadaljevanke, nanizanke in dokumentarci), kinematografskih del in informativnih programov lahko televizijsko oglaševanje, televizijska prodaja ali oboje prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut. Prenašanje otroških programov lahko oglaševanje prekine enkrat v rednem časovnem intervalu, ki traja najmanj 30 minut, pod pogojem, da je predvideno trajanje programa daljše od 30 minut. Prenašanje televizijske prodaje med otroškimi programi je prepovedano. Med prenosom verskih obredov se ne predvaja nobeno televizijsko oglaševanje ali televizijska prodaja.“;

(21) člen 23 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 23

1. Delež televizijskih oglaševalskih in prodajnih vložkov med 6.00 in 18.00 ne presega 20 % tega obdobja. Delež televizijskih oglaševalskih in prodajnih vložkov med 18.00 in 24.00 ne presega 20 % tega obdobja.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za:

- (a) napovedi, ki jih izdajatelj televizijskega programa predvaja v zvezi s svojimi programi in pomožnimi proizvodi, ki izhajajo neposredno iz teh programov, ali v zvezi s programi in avdiovizualnimi medijskimi storitvami drugih subjektov, ki so del iste skupine za razširjanje televizijskih programov;
- (b) sponzorirane napovedi
- (c) promocijsko umeščanje izdelkov;
- (d) nevtralne okvire med uredniškimi vsebinami in televizijskimi oglaševalskimi ali prodajnimi vložki ter med posameznimi vložki.“;

(22) poglavje VIII se črta;

(23) vstavi se naslednje poglavje:

„POGLAVJE IXA

DOLOČBE, KI SE UPORABLJAJO ZA STORITVE PLATFORM ZA IZMENJAVO VIDEOV

Člen 28a

1. Za namene te direktive je ponudnik platforme za izmenjavo videov, ki ima sedež na ozemlju države članice v smislu člena 3(1) Direktive 2000/31/ES, pod pristojnostjo te države članice.

2. Za namene te direktive se šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov, ki nima sedeža na ozemlju države članice v skladu z odstavkom 1, sedež na ozemlju države članice, če:

- (a) ima obvladujoče ali odvisno podjetje s sedežem na ozemlju zadevne države članice ali
- (b) je del skupine, v kateri je tudi podjetje, ki ima sedež v zadevni članici.

Za namene tega člena:

- (a) ‚obvladujoče podjetje‘ pomeni podjetje, ki nadzira eno ali več odvisnih podjetij;
 - (b) ‚odvisno podjetje‘ pomeni podjetje, ki ga nadzira obvladujoče podjetje, vključno s katerim koli odvisnim podjetjem končnega obvladujočega podjetja;
 - (c) ‚skupina‘ pomeni obvladujoče podjetje, vsa podjetja, ki so od njega odvisna, in vsa druga podjetja, ki imajo gospodarske in pravne organizacijske povezave z njimi.
3. Kadar imajo obvladujoče, odvisno ali druga podjetja v skupini vsa sedeže v različnih državah članicah, se za namene uporabe odstavka 2 šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov sedež v državi članici, v kateri ima sedež njegovo obvladujoče podjetje, ali, če to ne obstaja, v državi članici, v kateri ima sedež njegovo odvisno podjetje, ali, če to ne obstaja, v državi članici, v kateri ima sedež drugo podjetje iz zadevne skupine.

4. Kadar je več odvisnih podjetij in ima vsako od njih sedež v drugi državi članici, se za namene uporabe odstavka 3 šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov sedež v državi članici, v kateri je eno od odvisnih podjetij prvič začelo opravljati dejavnost, pod pogojem, da vzdržuje stabilno in dejansko povezavo z gospodarstvom te države članice.

Kadar je v skupino vključenih več drugih podjetij in ima vsako od njih sedež v drugi državi članici, se šteje, da ima ponudnik platforme za izmenjavo videov sedež v državi članici, v kateri je eno od teh podjetij prvič začelo opravljati dejavnost, pod pogojem, da vzdržuje stabilno in dejansko povezavo z gospodarstvom te države članice.

5. Za namene te direktive se člen 3 in členi 12 do 15 Direktive 2000/31/ES uporabljajo za ponudnike platform za izmenjavo videov, za katere se šteje, da imajo sedež v državi članici v skladu z odstavkom 2 tega člena.

6. Države članice vzpostavijo in vodijo posodobljen seznam ponudnikov platform za izmenjavo videov, ki imajo ali za katere se šteje, da imajo sedež na njihovem ozemlju, in navedejo, na katerih merilih iz odstavkov 1 do 4 temelji njihova pristojnost. Države članice ta seznam in vse njegove posodobitve sporočijo Komisiji.

Komisija zagotovi, da so takšni sezname na voljo v centralizirani zbirki podatkov. V primeru neskladnosti med seznamami Komisija naveže stik z zadevnimi državami članicami, da bi našli rešitev. Komisija zagotovi, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa dostop do te zbirke podatkov. Komisija informacije iz zbirke podatkov objavi.

7. Kadar se zadevne države članice ob uporabi tega člena ne strinjajo o tem, katera država članica ima pristojnost, o tem brez nepotrebne odlašanja obvestijo Komisijo. Komisija lahko od skupine ERGA zahteva, da v skladu s točko (d) člena 30b(3) poda mnenje o zadevi. Skupina ERGA tako mnenje poda v 15 delovnih dneh od predložitve zahteve Komisije. Komisija ustrezno obvešča odbor za stike.

Člen 28b

1. Države članice brez poseganja v člene 12 do 15 Direktive 2000/31/ES zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov, ki so pod njihovo pristojnostjo, sprejmejo ustrezne ukrepe za varstvo:

- (a) mladoletnikov pred programi, videi, ki jih ustvarijo uporabniki, in avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki bi lahko škodovali njihovem telesnemu, duševnemu ali moralnemu razvoju v skladu s členom 6a(1);
- (b) splošne javnosti pred programi, videi, ki jih ustvarijo uporabniki, in avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, s katerimi se spodbuja nasilje ali sovraštvo do skupine oseb ali člana take skupine na kateri koli podlagi iz člena 21 Listine;
- (c) splošne javnosti pred programi, videi, ki jih ustvarijo uporabniki, in avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki vsebujejo vsebine, katerih razširjanje pomeni dejanje, ki je kaznivo dejanje po pravu Unije, in sicer javno ščuvanje k storitvi terorističnega kaznivega dejanja, kakor je določeno v členu 5 Direktive (EU) 2017/541, kazniva dejanja v zvezi z otroško pornografijo, kakor je določeno v členu 5(4) Direktive 2011/93/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*) ter kazniva dejanja, povezana z rasizmom in ksenofobijo, kakor je določeno v členu 1 Okvirnega sklepa 2008/913/PNZ.

2. Države članice zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo v zvezi z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki jih tržijo, prodajajo ali urejajo, izpolnjujejo zahteve iz člena 9(1).

Države članice zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo v zvezi z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, ki jih sami ne tržijo, prodajajo ali urejajo, sprejmejo ustrezne ukrepe za izpolnitev zahtev iz člena 9(1), ob upoštevanju dejstva, da imajo platforme za izmenjavo videov omejen nadzor nad navedenimi avdiovizualnimi komercialnimi sporočili.

Države članice zagotovijo, da ponudniki platform za izmenjavo videov jasno obvestijo uporabnike, kadar programi in videi, ki jih ustvarijo uporabniki, vsebujejo avdiovizualna komercialna sporočila, če so takšna sporočila prijavljena na podlagi točke (c) tretjega pododstavka odstavka 3 ali je ponudnik obveščen o tem.

Države članice spodbujajo uporabo koregulacije in samoregulacije s pravili ravnanja iz člena 4a(1), katerih namen je učinkovito zmanjšanje izpostavljenosti otrok avdiovizualnim komercialnim sporočilom za hrano in pijačo s hranili in snovmi s hranilnim ali fiziološkim učinkom, zlasti maščobo, transmaščobnimi kisljinami, soljo ali natrijem in sladkorjem, katerih prekomerno uživanje v celotni prehrani ni priporočljivo. Namen teh pravil je preprečiti, da bi taka avdiovizualna komercialna sporočila poudarjala pozitivne lastnosti prehranskih vidikov take hrane in pijače.

3. Za namene odstavkov 1 in 2 se ustrezni ukrepi določijo glede na naravo zadevne vsebine, škodo, ki jo lahko povzroči, značilnosti kategorije oseb, ki jih je treba varovati, ter zadevne pravice in legitimne interese, vključno s pravicami in legitimnimi interesi ponudnikov platform za izmenjavo videov in uporabnikov, ki so ustvarili ali na platformo naložili vsebino, ter splošnim javnim interesom.

Države članice zagotovijo, da vsi ponudniki platform za izmenjavo videov pod njihovo pristojnostjo uporabljajo te ukrepe. Ti ukrepi morajo biti izvedljivi in sorazmerni, ob upoštevanju obsega storitve platforme za izmenjavo videov in narave ponujenih storitev. Ti ukrepi nikakor ne smejo voditi do ukrepov predhodnega nadzora ali do filtriranja vsebine pri nalaganju na platformo, ki niso skladni s členom 15 Direktive 2000/31/ES. Za namene varstva mladoletnikov iz točke (a) odstavka 1 tega člena za najbolj škodljivo vsebino veljajo najstrožji ukrepi za nadzorovanje dostopa.

Ti ukrepi zajemajo, kot je to ustrezno:

- (a) vključitev zahtev iz odstavka 1 med splošne pogoje, ki veljajo za storitve platform za izmenjavo videov, in uveljavljanje teh zahtev;
- (b) vključitev zahtev iz člena 9(1) za avdiovizualna komercialna sporočila, ki jih ponudniki platform za izmenjavo videov ne tržijo, prodajajo ali urejajo, med splošne pogoje, ki veljajo za storitve platform za izmenjavo videov, in uveljavljanje teh zahtev;
- (c) zagotovitev funkcije uporabnikom, ki na platformo naložijo videe, ki jih sami ustvarijo, s katero lahko, kolikor so s tem seznanjeni ali kolikor je mogoče upravičeno pričakovati, da so s tem seznanjeni, izjavijo, ali ti videi vsebujejo avdiovizualna komercialna sporočila;
- (d) vzpostavitev in upravljanje preglednih in uporabniku prijaznih mehanizmov, s katerimi lahko uporabniki platform za izmenjavo videov zadevnega ponudnika platforme za izmenjavo videov obvestijo o vsebini iz odstavka 1, ki jo zagotavljajo na svoji platformi, ali tako vsebino označijo;
- (e) vzpostavitev in upravljanje sistemov, s katerimi ponudniki platform za izmenjavo videov uporabnikom takih platform pojasnijo, kako so obravnavali obveščanje in označevanje iz točke (d);
- (f) vzpostavitev in upravljanje sistemov za preverjanje starosti za uporabnike platform za izmenjavo videov v zvezi z vsebino, ki bi lahko ogrozila telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov;
- (g) vzpostavitev in upravljanje sistemov, ki so preprosti za uporabo in uporabnikom platform za izmenjavo videov omogočajo ocenjevanje vsebine iz odstavka 1;
- (h) zagotavljanje sistemov starševskega nadzora, ki jih upravlja končni uporabnik, v zvezi z vsebino, ki bi lahko ogrozila telesni, duševni ali moralni razvoj mladoletnikov;
- (i) vzpostavitev in izvajanje preglednih, preprostih za uporabo in učinkovitih postopkov za obravnavanje in reševanje pritožb uporabnikov ponudniku platforme za izmenjavo videov v zvezi z izvajanjem ukrepov iz točk (d) do (h);
- (j) zagotovitev učinkovitih ukrepov in orodij glede medijske pismenosti ter ozaveščanje uporabnikov glede teh ukrepov in orodij.

Osebni podatki mladoletnikov, ki jih v skladu s točkama (f) in (h) tretjega pododstavka zberejo ali drugače ustvarijo ponudniki platform za izmenjavo videov, se ne obdelujejo v komercialne namene, kot so neposredno trženje, profiliranje in vedenjsko usmerjeno oglaševanje.

4. Države članice za namene izvajanja ukrepov iz odstavkov 1 in 3 tega člena spodbujajo uporabo koregulacije, kot je določeno v členu 4a(1).

5. Države članice vzpostavijo potrebne mehanizme za ocenjevanje ustreznosti ukrepov iz odstavka 3, ki jih sprejmejo ponudniki platform za izmenjavo videov. Države članice za ocenjevanje navedenih ukrepov pooblastijo nacionalne regulatorne organe ali telesa.

6. Države članice lahko ponudnikom platform za izmenjavo videov naložijo ukrepe, ki so natančnejši ali strožji od tistih iz odstavka 3 tega člena. Pri sprejemanju takih ukrepov države članice upoštevajo zahteve, opredeljene v veljavnem pravu Unije, kot so zahteve iz členov 12 do 15 Direktive 2000/31/ES in iz člena 25 Direktive 2011/93/EU.

7. Države članice zagotovijo, da so za reševanje sporov med uporabniki in ponudniki platform za izmenjavo videov v zvezi z uporabo odstavkov 1 in 3 na voljo mehanizmi za izvensodno reševanje sporov. Taki mehanizmi omogočajo nepristransko reševanje sporov in uporabniku ne jemljejo pravice pravnega varstva na podlagi nacionalnega prava.

8. Države članice zagotovijo, da lahko uporabniki uveljavijo svoje pravice pred sodiščem v zvezi s ponudniki platform za izmenjavo videov v skladu z odstavkoma 1 in 3.

9. Komisija spodbuja ponudnike platform za izmenjavo videov k izmenjavi najboljših praks o pravilih ravnanja za koregulacijo iz odstavka 4.

10. Države članice in Komisija lahko spodbujajo samoregulacijo s pravili ravnanja na ravni Unije iz člena 4a(2).

(*) Direktiva 2011/93/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o boju proti spolni zlorabi in spolnemu izkoriščanju otrok ter otroški pornografiji in nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2004/68/PNZ (UL L 335, 17.12.2011, str. 1).“;

(24) naslov poglavja XI se nadomesti z naslednjim:

„REGULATORNI ORGANI IN TELES DRŽAV ČLANIC“;

(25) člen 30 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 30

1. Vsaka država članica imenuje enega ali več nacionalnih regulatornih organov, teles ali obojih. Države članice zagotovijo, da so ti organi ali telesa pravno ločeni od vlade in funkcionalno neodvisni od svojih vlad ter od katerega koli drugega javnega ali zasebnega organa. To ne posega v možnost držav članic, da ustanovijo regulatorje, ki nadzirajo več različnih sektorjev.

2. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulatorni organi ali telesa izvajajo svoja pooblastila nepristransko, pregledno in v skladu s cilji te direktive, zlasti v zvezi s pluralnostjo medijev, kulturno in jezikovno raznolikostjo, varstvom potrošnikov, dostopnostjo, nediskriminacijo, pravilnim delovanjem notranjega trga in spodbujanjem poštene konkurence.

Pri izvajanju nalog, ki so jim bile dodeljene v skladu z nacionalnim pravom, s katerim se izvaja pravo Unije, nacionalni regulatorni organi ali telesa ne smejo zahtevati ali sprejemati navodil od drugih organov. To ne preprečuje nadziranja teh organov v skladu z nacionalnim ustavnim pravom.

3. Države članice zagotovijo, da so pristojnosti in pooblastila nacionalnih regulatornih organov ali teles ter načini zagotavljanja, da ti organi ali telesa nosijo odgovornost, jasno zakonsko opredeljeni.

4. Države članice zagotovijo, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa ustrezna finančna sredstva, človeške vire in izvršilna pooblastila za učinkovito opravljanje svojih nalog in prispevanje k delu skupine ERGA. Države članice zagotovijo, da imajo nacionalni regulatorni organi ali telesa svoje letne proračune, ki se objavijo.

5. Države članice v svojem nacionalnem pravu določijo pogoje in postopke za imenovanje in razrešitev vodij nacionalnih regulatornih organov in teles ali članov kolegijskih organov, ki izvršujejo to nalogo, vključno s trajanjem mandata. Postopki so pregledni, nediskriminatorni in zagotavljajo potrebno stopnjo neodvisnosti. Vodjo nacionalnega regulatornega organa ali telesa ali člane kolegijskega organa, ki izvršujejo to nalogo v okviru nacionalnega regulatornega organa ali telesa, je mogoče odpustiti, če ne izpolnjujejo več zahtevanih pogojev za opravljanje svojih dolžnosti, ki so vnaprej določeni na nacionalni ravni. Odločitev o odpustitvi se ustrezno utemelji, predhodno vroči in objavi.

6. Države članice zagotovijo, da na nacionalni ravni obstajajo učinkoviti pritožbeni mehanizmi. Pritožbeni organ, ki je lahko sodišče, mora biti neodvisen od strank, udeleženih v pritožbi.

Odločitev nacionalnega regulatornega organa ali telesa je veljavna do sprejetja odločitve o pritožbi, razen če so v skladu z nacionalnim pravom sprejeti začasni ukrepi.“;

(26) vstavita se naslednja člena:

„Člen 30a

1. Države članice zagotovijo, da nacionalni regulatorni organi ali telesa sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi drug drugemu in Komisiji zagotovijo informacije, potrebne za izvajanje te direktive, zlasti členov 2, 3 in 4.

2. Kadar nacionalne regulatorne organe ali telesa v okviru izmenjave informacij na podlagi odstavka 1 ponudnik medijskih storitev pod njihovo pristojnostjo obvesti, da bo nudil storitve, ki bodo v celoti ali v glavnem namenjene občinstvu v drugi državi članici, nacionalni regulatorni organ ali telo v pristojni državi članici o tem obvesti nacionalni regulatorni organ ali telo v ciljni državi članici.

3. Če regulatorni organ ali telo države članice, na katero ozemlje je ponudnik medijskih storitev pod pristojnostjo druge države članice ciljno usmerjen, pošlje zahtevo v zvezi z dejavnostmi tega ponudnika regulatornemu organu ali telesu države članice, ki je pristojna za tega ponudnika, slednji regulatorni organ ali telo naredi vse, kar je v njegovi moči, da zahtevo reši v dveh mesecih, brez poseganja v strožje časovne roke, ki se uporabljajo na podlagi te direktive. Regulatorni organ ali telo ciljne države članice regulatornemu organu ali telesu pristojne države članice na zahtevo predloži vse informacije, ki bi mu lahko bile v pomoč pri reševanju zahteve.

Člen 30b

1. S to direktivo se ustanovi skupina evropskih regulatorjev za avdiovizualne medijske storitve (skupina ERGA).

2. Sestavljajo jo predstavniki nacionalnih regulatornih organov ali teles na področju avdiovizualnih medijskih storitev z glavno odgovornostjo za nadzor avdiovizualnih medijskih storitev, kadar nacionalni regulatorni organ ali telo ne obstaja, pa drugi predstavniki, ki so izbrani na podlagi njihovih postopkov. Na sestankih skupine ERGA sodeluje predstavnik Komisije.

3. Skupina ERGA opravlja naslednje naloge:

(a) Komisiji zagotavlja tehnično znanje:

- pri njeni nalogi zagotavljanja doslednega izvajanja te direktive v vseh državah članicah;
- v zvezi z zadevami, ki so povezane z avdiovizualnimi medijskimi storitvami in so pod njeno pristojnostjo;

(b) izmenjuje izkušnje in najboljše prakse pri uporabi regulativnega okvira za avdiovizualne medijske storitve, vključno z dostopnostjo in medijsko pismenostjo;

(c) sodeluje in zagotavlja informacije svojim članom, ki so potrebne za uporabo te direktive, zlasti v zvezi s členi 3, 4 in 7;

(d) na zahtevo Komisije daje mnenja o tehničnih vidikih in dejstvih v zvezi z vprašanji na podlagi člena 2(5c), člena 3(2) in (3), točke (c) člena 4(4) ter člena 28a(7).

4. Skupina ERGA sprejme svoj poslovnik.“;

(27) člen 33 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 33

Komisija spremlja uporabo te direktive s strani držav članic.

Komisija najpozneje do 19. decembra 2022, nato pa vsaka tri leta Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te direktive.

Komisija najpozneje do 19. decembra 2026 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži naknadno oceno o učinku te direktive in njeni dodani vrednosti, po potrebi s predlogi za revizijo te direktive.

Komisija ustrezno obvešča odbor za stike in skupino ERGA o delu in dejavnostih drugega.

Komisija zagotovi, da se informacije, ki jih je prejela od držav članic, o ukrepih, ki so jih sprejele na področjih, ki jih usklajuje ta direktiva, sporočijo odboru za stike in skupini ERGA.“;

(28) vstavi se naslednji člen:

„Člen 33a

1. Države članice promovirajo medijsko pismenost in sprejmejo ukrepe za razvoj večšin medijske pismenosti.

2. Države članice Komisiji do 19. decembra 2022 in nato vsaka tri leta poročajo o izvajanju odstavka 1.
3. Komisija po posvetovanju z odborom za stike izda smernice o obsegu takšnih poročil.“

Člen 2

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 19. septembra 2020. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 14. novembra 2018

Za Evropski parlament
Predsednik
A. TAJANI

Za Svet
Predsednica
K. EDTSTADLER

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL